

46507
AP 215
19247

Do Vô Phi Hùng Cựu HS Petrus Ky (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Đường

75

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM, CHỦ BỐT : DUYÊN ANH
 THƯ KÝ : ANH CHI
 ĐẶC PHẢI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — : Đ.T. 23.595

VĂN

dưới thành rêu cũ	MUỠNG MẢN
thành phố lơ lửng	HOÀNG NGUYỄN
tiếng cười hôm qua	BUI HỮU MIÊN
chim rừng và công chúa	TÔN NỮ NGUY HƯƠNG
đoạn nhật ký cho ngày vui cũ	TRÂM THUY DU
phương đông	NGUYỄN THUY AI
này, ta nói với bạn ta	NGỌC LAN
chiều trên sông	VU VƠ

THƠ

nam hoa — phạm chu sa — nguyên mạnh cường — chậm
 khánh — dung hạ — nguyệt thị vông vang — nguyên hồng
 giang — nguyên mây thu — lãng du — châu uyên

NHẠC

lá mồng tơi LƯU TRỌNG LƯ — NGUYỄN TÙNG

TRUYỆN DÀI

cửa trường, phía bên ngoài	MAI THẢO
thư tình trên cát	DUYÊN ANH
tôi và em	HOÀNG NGỌC TUẤN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời	TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
chạm phở	KIẾN VÀNG
bệnh mới lên	NGUYỄN TUẤN ANH
biết một biết mười	NGUYỄN THẾ
tuổi ngọc và bạn ngọc	TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 2-11-72 ĐẾN NGÀY 9-11-72 SỐ 75 NĂM THỨ HAI giá 60 đ.

LÁ MỒNG TƠI

Thơ LƯU TRỌNG LƯ
 Nhạc NGUYỄN TÙNG

du ca khánh hòa kỷ niệm 3 năm thành lập

Nhân dịp kỷ niệm ba năm thành lập đơn vị Du Ca Khánh Hòa, Đoàn Du Ca Thùy Dương Khánh Hòa đã tổ chức một đêm sinh hoạt văn nghệ cộng đồng vào lúc 20 giờ ngày 15-10 vừa qua tại hội trường trường tiểu học cộng đồng Tân Phước, Nha Trang. Chủ đề của đêm sinh hoạt là « XIN THA THỨ », trình bày nhận thức ca, những ca khúc được viết với tâm niệm thành khẩn, với ý thức trách nhiệm. Thành phần tham dự đêm sinh hoạt gồm phần đông là quý vị giáo chức, các hội đoàn thanh niên, các bạn học sinh và giáo sinh sư phạm tại Nha Trang đã ngồi trên nền xi măng của hội trường để thực sự tham dự vào chương trình sinh hoạt nói trên. Ngoài những bài hát cộng đồng được tất cả những người có mặt cùng hát qua xấp bài hát được phát, các du ca viên Đoàn Thùy Dương Khánh Hòa đã trình bày các nhận-thức-ca được viết bởi: Phạm Duy, Nguyễn Đức Quang, Trịnh Công Sơn, Bùi Công Tuấn, Nguyễn Hữu Nghĩa, Nguyễn Quyết Thắng, Nguyễn Văn Thuận và Giang Châu. Đêm sinh hoạt văn nghệ cộng đồng nói trên được kết thúc lúc 22 giờ. Được biết, Đoàn Du Ca Thùy Dương Khánh Hòa trực thuộc hệ thống Phong Trào Du Ca Việt Nam được các huynh trưởng Hồ Thanh Phong, Châu Đình Quang, Đỗ Khắc Ngọc và một số huynh trưởng thanh niên khác thành

lập hoạt động (tại thị xã) Nha Trang và tỉnh Khánh Hòa từ 1969. Hiện ba huynh trưởng trên vẫn còn trực tiếp điều khiển đoàn hoạt động. (Cờ Nghị).

trại huấn luyện cán bộ lớp

Trường trung học Phan Thanh Giản Đà Nẵng đã tổ chức một ngày trại huấn luyện dành cho các cán bộ lớp tại vực thông Nam Thọ, Đông Giang vào ngày 21 và 22 tháng 10 vừa qua. Trại quy tụ khoảng gần 400 trại sinh và được chia ra làm 8 tiểu trại, trong đó Đoàn Du Ca Đà Nẵng được mời dự trại với tư cách tác động viên cho cuộc trại. Thành phần dự trại là Ban chấp hành lớp gồm có Trưởng lớp, Phó trưởng lớp, các trưởng ban. Với một thành phần trại sinh cơ động như vậy, quả thật đoàn Du Ca Đà Nẵng đã gặp nhiều trở ngại trong công việc tác động của mình. Trại kết thúc thật bất ngờ vì cơn mưa quá lớn kéo về vây phủ từ núi Sơn Chà. Mặt khác, Ban chấp hành toàn trường niên khóa 1972 - 1973 cũng đã được bầu lên trong ngày trại. Mong rằng sau hai ngày trại huấn luyện trường Phan Thanh Giản sẽ có những hoạt động trong một tinh thần mới, một không khí sinh động hơn. (Nggy Xuân Sơn)

dự thảo quy chế tư thực

Tuần trước, cũng trong mục này, chúng tôi có đề cập đến một qui chế tư thực thích hợp với hoàn cảnh giáo dục hiện nay. Tin mới nhất: Một bản dự thảo qui chế tư thực đã bị Bộ Giáo Dục bác bỏ. Trước đó bản dự thảo này cũng đã bị các giáo chức tư thực chê là không khá hơn so với qui chế cũ ban hành hồi 1955, và nhất là quyền lợi của giáo chức tư thực bị bỏ quên. Cũng theo nguồn tin trên thì Bộ Giáo Dục đang soạn thảo một qui chế mới cho phù hợp với thực trạng tư thực hiện nay, trong đó quyền lợi của giáo chức tư thực được đặc biệt lưu ý. Nguồn tin cũng cho hay kể từ niên khóa 73-74, muốn trở thành một giáo chức tư thực phải tốt nghiệp các khóa sư phạm hay tu nghiệp. Muốn làm hiệu trưởng tư thực, bằng cấp chưa đủ mà còn phải qua các lớp

quản trị học đường. Nếu các vấn đề trên được thực hiện chu đáo thì đó là một điều đáng mừng cho nền giáo dục nước nhà. Từ trước tới giờ vì hoàn cảnh chiến tranh, vì thiếu cơ sở và phương tiện đào tạo giáo chức không kịp cung ứng cho nhu cầu số học sinh gia tăng, nhất là tư thực. Đã có sự dễ dãi, nếu không nói là bê bối, trong việc thu nhận những giáo chức tư nhân. Những giáo chức chức cũ qua các khoa sư phạm hay tu nghiệp (cả trung và tiểu học) đều dạy các trường công lập. Ngoài một số giờ bắt buộc phải dạy theo qui chế lương bổng, những giáo này có thể dạy thêm những giờ phụ trội tại trường đang đảm nhiệm hoặc dạy thêm ở các tư thực. Số giáo chức xuất thân từ sư phạm nói trên dạy tại các tư thực rất ít so với số giáo chức tư nhân có đủ điều kiện văn hóa khiêm nhường: hoặc cử nhân, hoặc vài chứng chỉ hoặc chỉ có tú tài để dạy trung học. Và nhất là tại các trường tư ở các quận tỉnh xa xôi điều kiện để trở thành giáo sư quá dễ dãi. Từ đó, phải nói thẳng là, khó mà dạy cho học sinh giỏi được trong khi trình độ văn hóa của các giáo chức tư thực này quá khiêm nhường mà lại thiếu cả căn bản sư phạm. Trong khi đó, các vị hiệu trưởng tư thực đa số đều không được theo học các lớp về quản trị học đường, một điều kiện căn bản để quản trị trường trại và tổ chức dạy dỗ. Ở những quốc gia tiến bộ, môn học quản trị học đường được coi như một trong những kiến thức căn bản để trở thành nhà giáo dục. Môn học này đã được đưa vào dạy tại các trường sư phạm ở Việt Nam hiện nay. Cái tổ và phát triển giáo dục không phải chỉ thay đổi, đưa ra một chính sách giáo dục mới mà cần lưu tâm tới vấn đề thực thi chính sách. Nhà giáo và thành phần điều hành các cơ sở giáo dục giữ vai trò này. (Phạm Đình Thống)

học bổng du học quốc gia bị chê ?

Năm nay nhà nước sẽ cấp 200 học bổng du học 150 Mỹ kim mỗi tháng (62.700 đồng Việt Nam theo hối suất hiện nay). Các ứng viên du học phải có tú tài đậu từ hạng bình thứ trở lên mới được Hội Đồng Du Học cứu xét hồ sơ. Có một điều thoát nghe lạ

lùng như « chuyện phong thần » nhưng lại có thật. Đó là, đến ngày 27.10.1972, nghĩa là chỉ còn 2 ngày nữa là hết hạn nộp hồ sơ xin học bổng du học nói trên mà chỉ có 60 đơn xin, so với 200 học bổng du học quốc gia sẽ cấp. Chuyện thật ra để hiểu vì từ trước đến giờ đa số học bổng du học (và ngay cả những đơn xin du học tự túc) đều lọt vào tay những ứng viên « con ông cháu cha ». Cái ấn tượng đó đã ăn sâu trong đầu óc nên ngay cả những ứng viên dù đậu rất cao (bình, ưu) khi nộp đơn xin cũng coi như « thứ thời vận một phen » thôi chứ ít hy vọng được lọt mắt xanh. Năm nay tuy đã có sự cải tiến rộng rãi trong Hội Đồng Du Học nhưng cái ấn tượng cũ vẫn còn. Và chỉ có 60 đơn xin trong khi nhà nước cấp 200 học bổng là bằng chứng. Ngoài ra cũng theo một nguồn tin ở Nha Du Học thì Nha đã hoàn tất việc cấp 40 Mỹ kim mỗi tháng cho 4000 du học sinh tự túc niên khóa 71-72. Hy vọng với đà cải tiến này những năm tới không còn những tiếng tăm không đẹp về chuyện học bổng du học nữa. (Phạm Đình)

giới thiệu sách báo mới

Tòa soạn Tuổi Ngọc vừa nhận được những sách báo sau đây do các tác giả và nhà xuất bản gửi tặng :

- THƠ NHÃ CA : Gồm thi tập « Nhã ca mới » và những bài thơ mới viết thêm. Tựa của Nguyễn Sa, minh họa Nguyễn Trung. Thương Yêu xuất bản. Sách dày 150 trang. Bản đặc biệt.

- THIÊN TAI : Thơ Nguyễn Tất Nhiên. Bìa Đình Cường. Tác giả xuất bản. Sách dày 60 trang, giá 140 đồng.

- NGHỆ THUẬT LÃNH ĐẠO CHỈ HUY : Nguyễn Cả và Lê Sơn Cương soạn. Tủ sách sách Chỉ đạo xuất bản. Sách biên khảo công phu về những vấn đề lãnh đạo chỉ huy, gồm 3 phần chính : Nghệ thuật lãnh đạo chỉ huy, Luận cổ suy kim và Đòi chỉ huy của vài danh nhân kim cổ. Sách dày 206 trang, giá 250 đồng.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn người tặng sách và ân cần giới thiệu cùng bạn ngọc

THÀNH PHỐ LỢ LỮNG

HOÀNG NGUYỄN

Thành phố của họ thật bé nhỏ, nhỏ như những phiến lá nằm chênh vênh giữa đám lau sậy. Thành phố nghèo nàn với nhiều đời hoang đày cỏ dại. Ở đây, người ta không tìm thấy ở nhau một nụ cười, một lời thăm hỏi trong những lần gặp gỡ.

Thành phố không mang một sắc thái vui tươi, không ôm một nét cổ kính u buồn. Thành phố lơ lửng. Họ đã đến đó. Đó thành phố lơ lửng.

Họ là một gã con trai và một người con gái. Gã con trai hình như tên hẵn là Miêu du thì phải. Còn người con gái, thành phố vẫn thường nghe Miêu du gọi là Cỏ dại. Cỏ dại là tên một loài hoa không hương sắc ôm một nét u buồn cho hết cả một cuộc đời lặng lẽ. Nàng là Cỏ dại, thành phố đã gặp nàng rồi. Nàng không đẹp lắm đâu! Nhưng ở nàng có một nét gì quý phái, một nét gì ngoan hiền. . .

Từ một buổi chiều có mưa về bao phủ, họ đã đến đây, đến thành phố này với con tàu rỉ sét. Hôm đó hình như trời mưa to lắm, người con gái yếu đuối nép mình bên cạnh gã con trai. Nàng nhìn phố, nhìn những đám bụi nhớt nháo trong lòng thành phố. Hình như nàng ngạc nhiên lắm thì phải, thành phố chẳng có gì lạ cả, phải nói rằng nó rất nghèo nàn, nhưng dưới mắt nàng thành phố khác lạ, thành phố có một nét gì đẹp lắm. Nàng ngây thơ quá. Thật tội nghiệp cho nàng, tội nghiệp cho loài hoa man dại của thành phố.

Người con gái nắm tay gã con trai, khẽ bảo :

— Chúng mình đi thôi, Miêu du.

— Còn mưa mà! đừng vội quá Cỏ dại.

— Em vẫn thích như ngày xưa, Miêu du ạ!

— Ngày xưa khác, bây giờ khác.

Tuy nói thế, nhưng gã vẫn làm theo ý nàng. Gã một tay xách chiếc va-ly cũ bám bụi của ngày tháng, một tay diu nàng, họ bắt đầu rời khỏi chỗ trú. Nhưng gã con trai có vẻ chần chừ, gã nhìn người con gái, rồi nhìn ra ngoài. Mưa to quá! gã khẽ lẩm bẩm và họ đi trong mưa.

Buổi sáng hôm sau khi thành phố còn đang say ngủ, họ đã thức dậy. Trời hãy còn sương nhiều lắm, gã con trai lập lòe điều thuốc, còn người con gái co ro trong chiếc áo nữ dầy. Họ nhìn thành phố, thành phố sau một cơn mưa có vẻ tiêu điều, có gì khác lạ lắm chăng? Ở chỗ kia một vũng bùn mới thành hình, chỗ này, một cành cây khô xơ xác vừa lia cành đêm qua. Người con gái chỉ ra phía trước, khẽ gọi :

— Anh xem kia, một giòng sông nhỏ có những con thuyền chưa cập bến.

Gã con trai nhíu mày.

— Có gì đâu, Cỏ dại.

— Đã bảo mà! anh lúc nào cũng lơ đãng cả. Có bao giờ anh chịu để ý đến em đâu.

— Không! lúc nào anh cũng nghĩ đến em nhưng sự thật thì anh không thấy gì cả.

Cỏ dại giận dỗi, nàng quay mặt đi hướng khác. Gã con trai cũng yên lặng. Người con gái nhìn ra ngoài hiên cửa. Trời đã sáng thêm một chút nhưng hãy còn lạnh. Thêm ít phút nữa, ít nữa, ít nữa và nàng đã nhìn thấy rõ đám sương mù lơ lửng bên kia đồi. Gã con trai đốt thêm một điều thuốc nữa, Cỏ dại nghĩ thấy mùi diêm quen thuộc và nàng nhận thấy tự này giờ gã con trai chưa hỏi han lo lắng cho nàng, giận dỗi nàng bước ra ngoài. Không khí ban mai làm cho nàng sáng khoái, người con gái ngẩng mặt đón nhận làn không khí mát lạnh của buổi ban mai. Có tiếng chim hót líu lo trên cao, người con gái vùi dấp lại, để chân trần dẫm trên đám cỏ còn ẩm sương đêm. Nàng đã quên mất gã con trai ngồi trong nhà.

Thành phố vừa thức dậy, mặt trời đã ló dạng từ đỉnh núi tím xa. Người con gái bỏ căn nhà một khoảng khá xa, chân nàng ửng đỏ, trán đã lấm lấm những giọt mồ hôi nhưng nàng vẫn say sưa, nàng cười, nàng nói huyền thuyên với cỏ cây, chim chóc, núi đồi, nhưng không không ai nghe nàng cả, lũ chim chóc bận riu rít với nhau, cây cỏ thì mắc rủ lớp sương đêm, chỉ có thành phố, nhưng thành phố vẫn còn một nhòai với một buổi sáng vừa thức giấc.

Chợt có tiếng gọi tên nàng, Cỏ dại mỉm cười. Nàng vẫn còn hờn cái tính hay lơ đãng của gã con trai và nàng không trả lời. Không lâu lắm, tiếng gọi lại vang lên và lần này có pha thêm một chút lo lắng. Chợt một ý nghĩ tình quái nảy lên trong trí người con gái, nàng mỉm cười...

Gã con trai quay lại, có tiếng lá giao nhau và ở mé đối diện có tiếng sột soạt, Cỏ dại không có ở đó, vậy nàng ở đâu? Gã đưa tay làm loa gọi

nàng, âm thanh vang dội khắp núi đồi, truyền vào tận hốc đá, khe núi. Và ở đằng xa dư âm lời kêu gọi còn vang vọng.

Vẫn không có tiếng trả lời. Em ở đâu hở Cỏ dại, anh mãi tìm kiếm mà sao em vẫn hoài trốn chạy. Chúng ta có còn gần nhau trong bao lâu nữa đâu em? Sao em không hiểu cho anh.. Sao em không biết rằng anh sắp xa em. Xa em mãi mãi muôn đời đầy Cỏ dại ạ. Anh sẽ trả em về với cuộc sống của em, với núi đồi của em, với sự ngây thơ trong trắng của em. Hôm nay, anh còn sống cho em, nhưng ngày mai biết đâu chúng ta chẳng còn sống cho nhau nữa. Ngày mai! hai tiếng đó đối với anh như vừa mới bước qua hay đang đứng gần anh. Ngày mai, chẳng bao giờ xa với với chúng ta cả. Cỏ dại ạ! Rồi nó sẽ tới, ngày tháng sẽ đem một sức mạnh vô hình đến với anh, nó sẽ chia rẽ chúng ta, em ạ! Chúng ta sẽ mất nhau đời đời.

Nàng đó, nàng đã quay lại với gã. Đôi mắt nàng ướt long lanh. Em khóc đấy sao Cỏ dại? Chúng ta chỉ mới xa nhau trong một giây, một phút mà đã thương nhớ nhau đến thế sao hở em? Nếu em biết được anh sẽ xa em, sẽ bỏ em thì đờn đâu biết chừng nào phải không em. Đừng khóc nữa, Cỏ dại, nước mắt em sẽ làm mặn trái tim anh, cái khô cằn héo úa sẽ đến với anh mau hơn nữa Cỏ dại ạ. Anh đang lừa dối em đây. Đừng khóc nữa, đừng bỏ nhau một giây đừng thất lạc nhau một phút nào cả nha em.

Nàng nhìn gã, cái nhìn tha thiết làm tim gã rung động. Cả hai nắm lấy tay nhau như cố bám víu vào nhau, truyền sự sống cho nhau. Gã trầm buồn nhìn mông lung bao quát. Trong ánh mắt đó, chứa đựng một nỗi lo sợ vô vọng. Gã đã từng khuyên Cỏ dại là sống phải hy vọng nhưng sao gã lại chán chường thế này. Sự sợ hãi đè nặng lên đời gã, gã lo sợ phải rời xa người thương yêu bé bỏng, gã chỉ là một tên tử tội đợi chờ giờ hành quyết mà thôi.

Hạnh phúc của họ thật mong manh nhỏ nhoi, thành phố thương họ, sự cảm thông đưa đến với thành phố thật mau chóng. Họ sẽ là bạn của thành phố mà ước gì hai người bạn đáng thương đó sẽ ở mãi bên thành phố... bên thành phố đời đời.

Nhưng...

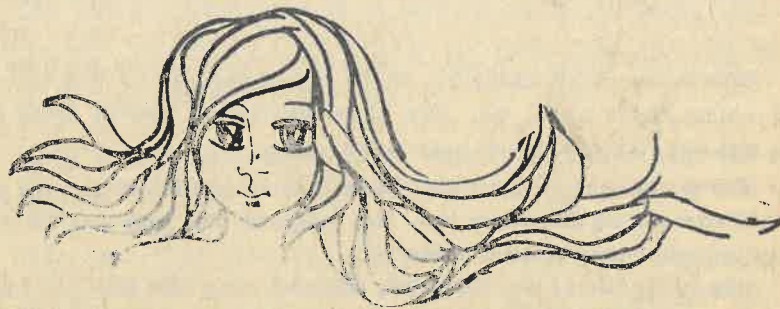
Sáng hôm nay, nơi sân ga nhỏ bé thừa thớt người, nàng đứng đó, đợi con tàu đến. Nét mặt xanh xao mệt mỏi đầy vẻ chán chường, mái tóc xạc xơ rối bời. Người con gái đứng lẻ loi một mình, gã con trai đầu nhĩ, mà nét mặt nàng buồn với với, trong chiếc áo manteau đàn ông nàng thật nhỏ nhoi gầy yếu bên cạnh là cái va ly cũ.

Bầu trời xám đục, chung quanh nàng quang cảnh thật tiêu điều, những cây khô trụi lá đứng chờ vợ, gió thổi làm một vài chiếc lá, có lẽ là cuối cùng, bay là đà xuống đất, một chiếc lá vàng vương trên tóc nàng. Người con gái co ro trong lớp áo ấm, mưa bắt đầu rơi, những hạt mưa bụi bay lất phất, bám trên áo, trên tóc như những cây cỏ bé nhỏ ướt đẫm sương sau một đêm. Nàng đưa bàn tay gầy guộc xương xẩu vén tóc, đôi môi tím ngắt

vi lạnh. Nàng đang đợi tiếng còi hụ thúc giục để rời xa thành phố lơ lửng này. Rồi ta sẽ xa nhau Miêu du ạ! Em sẽ ra đi, bỏ lại thành phố này, sân ga này, con tàu này. Và chắc chắn rằng em sẽ không trở lại đây nữa đâu Miêu du ơi! Chắc anh cũng hiểu cho em phải không?

Con tàu đã đến, vẫn con tàu già cũ kỹ ấy, vẫn tiếng kêu khàn đục già nua. Rồi Cỏ dại sẽ rời khỏi đây, sẽ bỏ lại sau lưng thành phố, và một ngôi mộ mới đắp hôm qua, với nhiều kỷ niệm khó quên. Cỏ dại đứng đó, hành trang đó có đầy ắp những kỷ niệm lắm không? Hay chỉ là một giỏ xách tìm thương với những vật dụng chuẩn bị cho một chuyến đi? Nàng bước lên toa xe, và xuất hiện cạnh khung cửa. Tiếng còi lại rú lên từng hồi thúc giục, con tàu bắt đầu chuyển động rời sân ga. Người con gái đưa tay chạm nước mắt, tiếng gió xi xào an ủi, thành phố lặng im như tôn trọng nỗi buồn trong lòng cô gái nhỏ. Hãy đi đi người bạn nhỏ, ta chỉ là một chặng đường trong cuộc hành trình của một đời người nhưng ta rất buồn vì đã giữ lại một người thương yêu nhất đời của cô. Hãy đi đi, mưa to rồi đó... hãy đi đi...

HOÀNG NGUYỄN

ngày em mười lăm tuổi

CHÂU UYÊN

ngày em lên mười lăm
cây cỏ dậy thì thắm
sương vàng rơi lả tả
nắng vàng phai trăm năm
là biếc gọi bên đường
trời ngào ngạt phần hương
thơm một tà áo lụa
thơm một bàn tay thuận

gió chiều bay xa xém
nụ môi hồng rớt mắt
hồn xanh mấy trùng khơi
mây trắng phủ quanh đời
khôì mờ trong ánh mắt
tiếng đàn lên chơi với

ngày em lên mười lăm
trăng đầy trên mái tóc

ngày em lên mười lăm
run rẩy tiếng dương cầm
nhịp sầu chia mấy nhánh
tình võ cánh báng khuâng

dưới thành rêu cũ

MỪNG MÁN

Bức thành cũ kỹ, chiếc hồ, nhiều năm tháng gần kề bên Nhụy, nhiều sáng chiều khuya khoắt đối diện nhau lặng thình. Nếu lỡ dĩ có ngày dời khỏi nơi này, Nhụy khó thể quên được chúng.

Trong căn nhà gỗ âm cúng, Nhụy tuân tự lớn lên từ cơn sốt mọc răng cho tới cơn sốt vỡ da. Nhụy lớn, lớn mãi, rồi một sớm mai hồng nào đó, soi gương chợt thấy mình là thiếu nữ.

Bên ngoài Nhụy, bức thành cổ, chiếc hồ cũng biến trải qua những cơn sốt tương tự. Bức thành cổ ngày mỗi mặt dạn mây dày vì lớp lớp câu hò hào phát biểu được công khai viết lên hay lên lút cạo sửa tùy theo từng giai đoạn lịch sử nhà nhem, sáng, tối. Chiếc hồ phù duồng cuộc chiến có qui ước giữa các loài thủy thảo theo tiết nhịp bốn mùa, sea tan, lục bình nổi, lục bình tan, hoa súng đầy; cuộc chiến lạnh tanh không tiếng động ào ào ấy phát ra hương thơm cho Nhụy mơ mộng, cho Nhụy bàng hoàng — do đó, Nhụy thấy yêu chiếc hồ hơn bức thành cũ kỹ.

Mặt hồ là tấm gương thủy chung, phản ánh đúng màu trời mây trắng cây cỏ, phản ánh đúng nhan sắc xuân xanh đầu đời Nhụy.

Năm mười sáu tuổi, Nhụy thường thích nhòai người ra lan can dòm xuống ngắm mặt mình trên làn nước. Nhụy chẳng giải thích được tại sao mình thích chơi cái trò đó: dòm xuống ảnh mình vừa kat vu vơ vài ba câu cụt đầu lộn đuôi, hoặc vừa nhả qua vật, hoặc vén tóc mím môi làm duyên làm dáng. Trò chơi hoang dại lẻ loi ban đầu tưởng chừng không can chi, riết thành ghiền. Nói ghiền thì hơi quá, có điều là một tuần có bảy buổi chiều, ít nhất có ba buổi Nhụy ra đứng soi nước giữa bóng rêu thê.

Năm mười sáu tuổi rưỡi, có lần sau cơn mưa, mặt nước đan kín bởi nghìn triệu lá lục bình lẫn lẫn mới nở, Nhụy không thể soi thấy mặt mình. Nhụy xuống thang dùng sào đẩy lá đi; linh quỳnh thể nào Nhụy lại trượt chân lẫn tòm xuống nước, ướt lóp ngóp, gặp chỗ hồ cạn chỉ ngập tới ngang lưng nên loay hoay một chặp Nhụy cũng lên được. Nỗi ngượng ngùng làm Nhụy muốn chết điếng khi nhìn xuống bộ đồ lụa ngà ướt dán sát da ong. Nhụy cuốn quýt đảo mắt nhìn quanh vừa đưa tay ôm che tấm ngực mỏng. Bốn bề quanh hiu gió lùa tới, may, chẳng có kẻ nào biết những ống máu li ti trên gò má non của cô bé đang dậy hồng vì thẹn; chẳng ai thấy cái thân thể đến thời dậy thì của nàng hết. Ngỡ ngẩn một hồi ngắn, Nhụy nhanh nhẹn tợ con mèo leo lên gác thay áo quần và, không hiểu sao Nhụy đã bật khóc ngon lành lúc đứng trước gương chải lại mớ tóc ướt dính.

Từ nỗi ngượng ngùng chiều hôm ấy, Nhụy không thềm ra đứng ở lan can dòm xuống mặt hồ nữa. Tuy nhiên, có hôm cảm thấy nhớ nhớ, Nhụy lại ra đứng đó nhìn xuống, nhìn lên, nhìn mông tằm hướng đề tưởng vút theo một cánh chim bay mất hút phía nội thành, hay hồn tán lạc theo những chùm mây lưng trời quá trắng, trắng hơn bông sứ và trắng ngập mông mênh cả nỗi buồn vô cơ niềm vui vô can, chợt rung nhẹ mảnh lòng.

Căn nhà gỗ có năm cửa sổ và một cái gác lửng thoáng gió. Ba mẹ con sống nhờ vào lợi tức hàng tạp hóa mở trước mặt nhà. Bà mẹ góa từ năm bốn mươi tuổi, không tục huyền. Phiếm và Nhụy, hai anh em lớn lên dưới chiếc bóng lẻ loi âm thầm của mẹ.

Nhụy thường nghe Phiếm kể về người cha với những mẫu kỷ niệm chắp nối mập mờ. Nhụy không thể tưởng tượng nổi ngày xưa (khoảng ngày tháng bằng khoảng mịt mù xa ngái ấy) cha mình từng là một con bạc khét tiếng. Hai chục mẫu ruộng của ông nội, ông đem nướng thành mây khói trong một vài canh, chưa kể những đồ gia bảo khác theo tay ông bay vù trên chiếu bạc. Người mẹ sống cam chịu tợ tấm bia nhận những viên đạn khinh khí thương hại bắn tới từ trăm chục con mắt soi bóí độc địa của họ hàng bên ngoài. Mẹ và cha Nhụy lấy nhau vì tình. Người đàn bà như con ngựa chứng tung đứt dây cương, phá rào cản lễ giáo gia đình, nổi trôi theo gã đàn ông phóng đảng. Thế đó, mẫu quá khứ ấy cơ hồ như miếng kẹo cao su nhai hoài không nghe nhạt.

Thỉnh thoảng trong bữa ăn, giữa câu chuyện kể ngậm ngùi của mẹ, Nhụy mơ hồ thấy cha mình hiện về với khăn áo một chàng công tử hào hoa, tiền đầy túi và liềm lĩnh đầy tim gan. Chàng công tử trung niên đi dám bạt tai ông quan đầu tỉnh ngay giữa canh bạc vì y dỡ ngón nghề gian lận, để rồi hứng chịu đòn thù, lết về nửa máu chết uất ức trong tay vợ.

Phiếm và Nhụy lớn theo mực nước lên xuống chiếc hồ cạnh nhà. Thời thơ ấu thường bị mẹ cấm ra đường sợ tai nạn xe cộ, chỉ chơi đùa quanh quất xó bếp góc nhà; lớn thêm tí nữa, hai đứa cặp sách tới ngôi

trường cách nhà chừng hai trăm thước. Phiếm hơn Nhụy ba tuổi và, đưa bé mồ côi cha sớm biết bồn phận của mình, Phiếm cưng chiều cô em bé bỏng trong sự nhường nhịn kẻ cả. Nhụy giữa tình thương yêu của mẹ và anh, sống hồn nhiên như nước lớn, như trăng lên, như cây cỏ mọc.

Trong cái rét tháng mười một, Phiếm không ngần ngại cởi áo lột xuống hồ bẻ cho em một bông súng nếu Nhụy thích. Vì Nhụy, Phiếm té suýt chết khi leo lên cây phượng cạnh cửa nhà để búng ô chim cu xuống. Vì Nhụy, hai lần Phiếm suýt toi mạng khi đang mùa nước lớn lội xuống hồ đào ngó sen. Chỉ có một lần độc nhất Phiếm không thể chiều ý muốn của Nhụy được, đó là đêm trung thu năm Nhụy lên sáu, Nhụy khóc lóc bắt anh hái cái mặt trăng trên trời xuống cho Nhụy chơi.

Tình thương yêu của cậu anh trai và cô em gái buộc ràng bằng nghìn vạn sợi chỉ thần tiên, dẫu thiên kiếp hay quỷ kiếp ma kiếp nào cũng không thể chặt đứt nổi.

Năm Nhụy mười bảy tuổi, không hẳn là cô bé ngoan đạo, nhưng chưa có tình yêu nào tới với Nhụy ngoài tình yêu Chúa. Nhụy quan niệm rất hồn nhiên về tín ngưỡng: thích thì đến với Chúa không thích thì thôi, Chúa có bắt buộc ai cũng phải có mặt trong những buổi xem lễ đâu, bởi vậy, Nhụy thường đến nhà thờ những ngày nắng, mưa, Nhụy nằm nán lại trong chăn mặc mẹ thúc giục dậy đi lễ sáng. Nhụy yêu Chúa như thương anh Phiếm, thương mẹ, thương cái gác chuông cao, những tiếng chuông thánh thót.

Năm Nhụy mười bảy tuổi, Phiếm thường tách em ra để có những cuộc vui riêng cùng bạn bè đồng lứa. Nhụy giận anh lắm, nhưng Nhụy mang máng hiểu rằng, không thể cùng chung chơi đùa mãi với anh; rồi ra, mỗi người sẽ đánh mất chuỗi ngày hồn nhiên thơ bé để bắt đầu những hồi gặp gỡ phân ly khác với bên ngoài mình, bên ngoài người thân. Nhụy, với tình cảm bén nhạy trời phú cho giống nữ, nhận ra trước cả Phiếm sự phân ly đang thầm lặng nứt hạt nảy mầm giữa hai anh em. Phiếm, chàng trai mới lớn, thêm phiêu lưu ra khỏi giới hạn cái thềm nhà, muốn nhiếp dẫn cả thế giới rộng lớn bên ngoài vào buồng tim mình háng say nồng nhiệt. Phiếm không nhận ra mình đang như dòng sông tách rời em gái xuôi chảy về một đại dương riêng.

Giữa năm mười bảy tuổi, một trái đạn pháo kích rơi cách nhà mười thước, tiện đứt một chân và cướp mất một mắt của Nhụy.

Tất cả lệ đờn đau trên trần gian diên đại này đều đổ dồn về con mắt còn lại của Nhụy, để rồi đêm đêm tuôn chảy không ngừng.

Tất cả uất nghẹn của hàng triệu khổ hình con người nhận lãnh như đều gom hết về bóp nghẹt trái tim phần hạn của Phiếm.

Người mẹ ngửa mặt lên trời kêu ông ơi ông ơi sao không đỡ tai ương xuống đầu tôi, lại đỡ cho con tôi giữa lúc nó đang trẻ tuổi thanh xuân thế này.

Nhụy âm thầm với nhi những cơn khóc dài bằng thiên thu.

Nhụy tự tử hai lần, không chết.

Ngày buồn, đêm buồn, Nhụy muốn vữa ra, tan ra, biến mất để khỏi nhìn thấy thế giới tươi đẹp bên ngoài và khỏi nghe ngóng những triều sóng buốt giá rách rưới bên trong sâu thẳm lòng mình.

Phiếm làm bất cứ điều gì có thể làm cho Nhụy được vui. Có hôm anh ngồi bên Nhụy hàng giờ không nói năng. Phiếm phải dỗ dành lắm, thỉnh thoảng Nhụy mới để anh đẩy xe đưa mình ra phố, bao giờ Nhụy cũng đòi đi qua những lối đường hoang vắng nhất. Phiếm vừa đẩy xe vừa huyền thuyên nói chuyện và thích thú rình đón những tiếng cười hiếm hoi của em gái.

Thời con gái Nhụy chưa qua đã nghe chớm lay lắt những thoáng tàn phai. Đối với Nhụy, ban ngày không còn có mặt trời nữa. Nhụy chỉ thích ban đêm. Đêm, Nhụy ngồi lặng hàng giờ trông lên nền trời ánh sao. Sao ở xa nhưng Nhụy thấy rất gần, vẻ lạnh lẽo sáng rỡ của chúng truyền thông qua tri tưởng Nhụy thành luồng nhiệt nóng ấm làm tan vơi vớt vài phần giá băng trong hồn Nhụy, đang vây che đời Nhụy. Ngắm sao chán, Nhụy lại níu mắt xuống thương thầm bức thành cũ kỹ dựng đứng bên kia mặt hồ. Về xám bạc mốc rêu ngày xưa Nhụy ghét, bây giờ Nhụy lại thấy thích vì Nhụy nghĩ: bức thành cũ kỹ cũng ủ dột hư hao tợ trong lai đời mình.

Nhụy không bao giờ ra đứng ở lan can dòm xuống làn nước hồ nữa. Nhan sắc những năm mười sáu mười bảy mười tám đang ẩn kín dưới đó. Nhụy không muốn đánh thức vẻ huyền ảo xưa, sợ sẽ vỡ tan đi chuỗi ngày mơ đêm mộng cũ.

Thời gian là những chiếc lá không màu cứ rơi cứ rụng ngoài ô cửa. Nhụy lủi thủi sống với bóng mình in trên vách nhà, hoài niệm cái phần thân thể mất mát, hoài nhớ thời vừa lớn và thương cho cái hiện tại trầm buồn dai dẳng. Nhụy cảm tưởng mình đang nổi trôi trên một mặt biển tĩnh, nhưng con ốc nhỏ rồi sẽ tấp vào đảo khơi nào?

Căn gác gỗ Nhụy chiếm ngự là cái tiền đồn cô đơn, Nhụy tựa người lính gác giặc chiến bại trước sức tấn công vũ bão của những đoàn quân quỷ sứ: những đạo quân buồn, hờn tủi. Phiên muộn đội lốt âm binh dấy lên mỗi ngày mỗi đêm từ bức thành cổ bên kia, từ mặt hồ cảm nín dưới chân nhà, từ thỉnh không nhảy xuống. Nhụy tối tăm mặt mày trước cuộc công kích nhất loạt của chúng. Thỉnh thoảng Nhụy cũng gọi thầm tên Chúa, nhờ vả tới quyền năng tối thượng của Người.

Có lẽ Chúa nghe tiếng kêu thương của Nhụy nên Chúa phái một sứ giả tới cứu nguy cho Nhụy, đem Nhụy đào thoát khỏi tuyệt lộ buồn.

Tên sứ giả đáng yêu đáng kính ấy đến với Nhụy vào một đêm lừng hương thơm.

Nhụy lặng người kinh ngạc thấy hấn xuất hiện lặng lẽ dưới chân bức thành cũ kỹ. Hấn ngồi trên tảng đá bắt mặt trông lên cửa sổ nhà Nhụy. Hấn

đưa tay vấy và, Nhụy đã run rẩy cả thề phách lẫn tâm thần nghe tiếng gọi thần bí thoát từ bàn tay vấy của hắn.

Hắn ngồi bất động dưới vầng hào quang tối, nhưng Nhụy vẫn nhận ra nhờ chiếc áo khoác ngoài trắng mờ màu sữa đọng.

Nhụy đáp lại bằng một que diêm bùng sáng ngọn lửa chào mừng.

Cứ như thế, hắn thường tới dưới chân thành vào những đêm tối trời. Hắn ngồi bất động âm thầm chỉ đưa tay vấy một lần, Nhụy cũng chỉ bật một que diêm rồi sau đó là chuỗi im lặng tịch mịch dài, Nhụy trên « tiêng đờn cô đơn » đăm đăm nhìn xuống và hắn từ dưới chân thành nhô lên. Bốn tia mắt thất lạc trong đêm không biết có tìm gặp nhau không, nhưng Nhụy, Nhụy thấy mình dường được truyền thêm sức sống mới, thêm nguồn vui nhiệt thành nào thật vô biên kỳ bí, Nhụy không giải thích nổi. Nhưng, hắn là ai?

Hắn thường xuất hiện lặng lẽ mỗi đêm sau hồi mười giờ, những đêm sáng trăng hắn không bao giờ tới. Hắn chỉ là chiếc bóng kết đọng bởi bóng tối, sẽ tan rữa dưới ánh trăng hay sao mà hắn sợ ánh trăng quá thế?

Nhụy thắc mắc muốn hét to hỏi hắn ít câu nhưng sợ tiếng nói mình sẽ làm kinh động những con mắt tò mò kẻ chung quanh. Những người khác có thấy hắn không? Nhụy bỗng hãi sợ bởi sự hiện diện của hắn. Chắc chắn một điều là, hắn đến đó, ngồi bất động đó là vì nàng, bởi mỗi lần Nhụy quẹt diêm hắn đều đáp lại bằng bàn tay vấy.

Trò chơi kỳ quái thẳm lặng kéo dài trong sự thỏa hiệp ngầm của đôi bên, chưa ai lên tiếng trước ngoài bàn tay vấy và que diêm cháy nói thầm với nhau.

Người ngồi dưới chân thành cổ mang dáng dấp trai trẻ, hắn là khỏe mạnh đẹp đẽ vô ngần. Nhụy cố đoán, cố lường tượng khuôn mặt thật của hắn. Sao trông hắn âu sầu thế kia? Bao giờ hắn mới chịu lên tiếng? Hắn thử ho hoặc chỉ cần gây tiếng động khê khàng nào đó chắc chắn Nhụy sẽ nghe thấy, nhưng không, hắn vẫn cầm nín, hắn chỉ là khối bóng đặc cứng bí mật. Hay hắn là ma là quỷ là thần chết tới đó ám ảnh Nhụy? Không, hắn là sứ giả Chúa sai tới, Nhụy muốn tin như vậy.

Từ ngày có sự xuất hiện của hắn, không hiểu do ý lực mạnh mẽ nào mà Nhụy cảm thấy mình yêu đời hơn, bớt buồn và bắt đầu nuôi lại hy vọng. Hy vọng cháy bùng mỗi đêm đầu que diêm Nhụy đốt và từ bàn tay vấy của kẻ vô danh dưới chân thành. Mỗi ngày Nhụy mong cho chóng tối. Hắn chỉ tới vào những đêm trời tối nên Nhụy cũng bắt đầu thấy chán ghét những tuần trăng.

Đêm trở thành thân yêu với Nhụy. Đêm, sương mỏng mênh mông xóa hết tất cả chỉ còn chiếc bóng mờ hồ ngồi dưới chân thành, hình ảnh ấy Nhụy chiêm ngưỡng với tất cả lòng thành kính.

Lòng Nhụy rộn ràng mỗi lần thấy hắn từ lối mòn bên trái chậm chậm bước tới tảng đá đối diện cửa sổ nhà Nhụy. Hắn ngồi dưới bóng thâm u của

gió mùa, của sao lạnh và đêm sâu. Có ngày nào Nhụy đủ can đảm chống nắng xuống gặp gỡ, nhìn tận mặt người thân yêu trong vọng tưởng mình?

Đôi khi, Nhụy nghĩ, phải chăng hắn chính là chiếc bóng lẻ loi của Nhụy hằng đêm rời Nhụy xuống ngồi đó đối mặt cột trụ? Hay Nhụy đã phân thân làm hai, khối bóng người ngồi dưới chân thành là hồn Nhụy, người ngồi trong ô cửa này chỉ là cái xác rỗng không. Nhụy hụt hơi với những hoài nghi mịt mù đó.

Đôi khi Nhụy định kể cho anh Phiếm nghe về sự xuất hiện đột ngột và thẳm lặng của kẻ xa lạ ấy, nhưng rồi cuộc Nhụy chẳng hé môi vì, Nhụy nghĩ: biết đâu anh Phiếm sẽ gây gỗ với người ta, đuổi người ta đi thì Nhụy buồn biết mấy. Một mình Nhụy biết, một mình Nhụy hay, một mình Nhụy thấy thân thiết với người bí mật ngồi dưới chân thành. Ít ra, chiếc bóng cảm lạnh ấy cũng giúp Nhụy thôi không còn cô độc và nhất là, mỗi đêm Nhụy có một que diêm hy vọng để đốt bùng lên đón chào thương yêu một bàn tay vấy.

Người như ngồi dưới vực sâu vấy tay và, Nhụy khác nào đang đốt lửa trên non cao hẹn hò ngày nhận mặt làm quen. Khoảng cách có xa chỉ lắm sao Nhụy thấy với với nghìn trùng.

Khi Nhụy đốt tới que diêm thứ năm mươi, nghĩa là hai bên đối mặt nhau tới năm mươi đêm rồi, một phép lạ đến với Nhụy.

Phép lạ hiển linh từ những giọng chữ của tờ thư ngắn tới bằng đường bưu điện, không ghi tên và địa chỉ kẻ gửi: « Cô bé thân yêu. Chúng ta đã đối mặt nhau khá lâu. Chắc em thắc mắc về sự xuất hiện đột ngột và kỳ lạ của ta lắm phải không? Không có chi bí mật cả. Ta biết em đang âu sầu lắm, ta chỉ mong chia bớt phần nào nỗi rầu buồn cô độc của em. Mỗi đêm ta đến với em để em thấy có người vẫn đang nghĩ nhớ em như nghĩ nhớ tới cái gì thương yêu vĩnh cửu trên cõi đời phiền lụy này. Đừng tìm cách xuống gặp ta. Đừng nói cho ai biết, đừng nói lời nào cả. Hãy nghe đêm nói, trái tim trong lồng ngực nhỏ nhoi của em nói, bàn tay vấy của ta nói — đủ rồi. Hãy đốt diêm và nhìn hy vọng cháy bùng. Em chẳng bao giờ cô độc nữa đâu. An lành và vui sống. Chào em thân yêu ». Tờ thư không chữ ký và được viết với tuồng chữ xấu nhất như thể do một cậu bé lớp ba viết.

Tờ thư đúng là phép lạ đáp ứng nỗi đợi mong đặc đặc của Nhụy. Nhụy run rẩy cảm nhận hơi ấm từ những chữ những lời ấy thoát ra, hơi ấm hồ như có pha lẫn men nồng làm tan biến hết lạnh giá khoảng không gian Nhụy thờ. Những lời chân thành dung dị của kẻ vô danh công hiệu hơn nghìn vạn liều thuốc thần hồi sinh nhịp tim Nhụy, nhịp đập trái tim lâu nay cơ hồ đã lỗi điệu với nhịp sống tươi khỏe thanh xuân. Nhụy lắng nghe máu chảy mạnh hơn khắp châu thân, mở ngõ đón những lời ngọt ngào kể lạ thắm nhập qua hồn xác mình. Cái xác ướp bấy lâu cứng lạnh trong nhà mờ quạnh hiu đời sống bỗng trở dậy và bước đi.

Nhụy thôi ghét mặt trời, Nhụy thôi ghét mặt trăng, bầu trời như thể

vừa pha thêm sắc xanh, cỏ cây đẹp biết bao. Nhụy yêu thiên nhiên bên ngoài và tiếng chim hót mỗi chiều trên bức thành cũ kỹ, yêu những tầng mây diu diu ráng hồng. Hồn Nhụy là những dây đàn bật tiếng vừa có làn gió vàng qua, nhạc trời. Tiếng đàn lòng em dâng lên với người ơi. Em sẽ vâng lời người và không mong muốn chi hơn nữa. Có phải người là sự giả hiền từ Chúa sai tới đó không? Nhụy bấu chặt hai tay vào song cửa ngược mặt về phía bức thành cũ kỹ nói thầm, nói vừa đủ mình nghe, niềm xúc động cuộn cuộn thành triển đồ hai dòng lệ mừng sướng má Nhụy. Nụ cười ngày đại nở ra gửi vào mệnh mông nọ hôn tạ ơn người.

Những que diêm tiếp tục đốt lên những đêm có bàn tay thương yêu dưới chân thành vắng gọi.

Những lá thư đều đặn tới cách khoảng không đều, vẫn với tuồng chữ xấu xí vụng về, vẫn lời lẽ dung dị, vẫn cách xưng hô « ta » và « em » ngọt ngào. Kẻ vô danh viết cho Nhụy; đúng hơn, dạy cho Nhụy biết những điều thật mới lạ về sức mạnh của giải thoát, và năng lực của niềm tin và thế nào là sự cao đẹp của một linh hồn hướng thượng...

Ngày tháng êm đềm trôi, không còn cô đơn vầy hãm, không còn thoáng buồn nào cay xé mắt môi. Nhụy ôm ấp hình ảnh tuyệt vời của người, mặt trời ấm áp vừa tìm thấy. Hạnh phúc không nhìn rõ mặt nhưng Nhụy biết, nó đang có trong Nhụy, tản mát khắp cùng xương tủy Nhụy.

Nhụy không ngớt nghĩ tới người. Trong mọi giấc mơ, người mang vẻ đẹp tuyệt vời của lóng lánh của sương, hoa, nguyệt bạch và, người thường đến trong mơ Nhụy bằng vóc dáng óng chuốt kiêu kỳ của một vị hoàng tử đẹp trai. Những giấc mơ ngập tràn âm nhạc và hương thơm.

Nhụy thường để trí tưởng phiêu bồng theo những ảnh hưởng vẽ vời về người. Người thế nào? Ở đâu? Về đâu?

Một ngày, Nhụy bàng hoàng bỗng thấy mình khao khát được gặp mặt kẻ vô danh. Vàng, khao khát chứ không còn mong mỏi nữa. Không thể được, người không cho phép; trong mọi tờ thư người đều nhắc đi nhắc lại điều ấy. Những tờ thư, Nhụy đọc mà trí óc cứ phiêu lạc ra ngoài biên cương những điều người viết. Nhụy mơ tưởng tới thế giới huyền ảo nào khác, xa vời hơn. Thế giới nào?

Nhụy nhủ lòng sẽ liều chân đưa bước xuống gặp người một lần rồi sau đó ra sau thì ra, nhưng Nhụy chưa hề có đủ can đảm. Bàn tay quí giá nào niu không cho Nhụy đi?

« Em yêu người mất rồi, người có biết thế không? » Một đêm, khi đứng lặng thinh đối diện kẻ lạ qua tròng khơi bóng tối Nhụy đã muốn hét o lên như thế. Nhụy đã không thốt nổi. Nhụy khóc.

Không chịu đựng nổi niềm khao khát được gặp người, Nhụy viết những dòng này vào nhật ký: « Nếu không gặp được người em sẽ chết mất. Không thể kéo dài sự đợi mong chia cách hoài hũy được. Gặp người? Bao

đêm rồi em hằng mơ như thế. Gặp người dù người là quỷ là ma hay gì gì nữa. Em van xin cho em được gặp một lần, một lần rồi thôi cũng đủ. Em chết mất trong cái tê lạnh tha ma mộ địa này. Em yêu người, người biết thế không? Em muốn người đem em ra khỏi địa ngục đời sống này, người biết không? Biết không? ».

Trang nhật ký đêm hôm sau Nhụy xé ra khỏi tập, buộc vào một viên đá nhỏ ném xuống chân thành. Kẻ lạ đã nhận được tiếng kêu trào lòng của Nhụy.

Phiếm đưa lưng bàn tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, không khí dường đặc lại trong căn phòng nhỏ ẩm cúng. Con mưa vẫn đổ xối xả ngoài trời, đập xuống mái nhà từng chuỗi âm thanh trầm đều, rộn rã. Đêm. Cây nến trên bàn lay lắt cháy. Đối diện Phiếm, bên sau ngọn nến, khuôn mặt vị linh mục già nghiêng cúi về đăm chiêu. Những nếp nhăn trên vàng trán hói vị linh mục phơi rõ dưới ánh nến, tương phản những nét căng thẳng xúc động trên khuôn mặt Phiếm. Sau phút im lặng buồn bã, tiếng nói Phiếm cất lên, giọng vỡ khàn mệt nhọc:

— Con vừa kể hết cho cha nghe về tuổi thơ ấu của bọn con, về tai nạn và chuỗi ngày âu sầu em gái con phải trải chịu, về những bức thư của kẻ lạ ngồi dưới chân thành gửi em con, cùng nguồn vui em con tiếp nhận từ những tờ thư có nội dung ai ủi vỗ về lành mạnh của người ấy. Nhưng, thưa cha...

Phiếm chợt ngừng lại, đôi vai anh khẽ co rút trong chiếc áo dạ kín cổ. Vị linh mục ngẩng mặt chiếu hai tia nhìn kinh ngạc vào nỗi xúc động bất thần tan vỡ thành nước mắt ràn rụa mặt người thanh niên đối diện ông. Phiếm lảng tránh đôi mắt hiền dịu vị linh mục, anh nói nhanh, như sợ ông ta sẽ lên tiếng, hay nếu chần chờ vài giây nữa chắc chẳng bao giờ anh nói được:

— Nhưng thưa cha, người ngồi dưới chân thành, tác giả những tờ thư ấy là con.

Lần nữa, vị linh mục không nén nổi ngạc nhiên do chi tiết bất ngờ trong chuyện kể Phiếm vừa thốt ra. Ông định lên tiếng hỏi nhưng Phiếm như không hề biết ngọn gió lạ vừa thoáng qua từ lời anh làm rung chuyển cả tâm hồn vốn trầm lặng của vị linh mục, anh tiếp tục cái giọng khàn vỡ của mình:

— Thưa cha, con đã dùng tay trái viết thư để em con không thể nhận ra tuồng chữ, nên chữ viết ở những tờ thư này thường rất xấu. Thư gửi bưu điện không ghi tên và địa chỉ người gửi, em con không hề đoán ra xuất xứ. Trò chơi ấy con đã nghĩ ra sau thời gian dài quay quắt chứng kiến sự cô độc tội nghiệp của em con. Đứng trước hoàn cảnh tuyệt vọng đó, con không thể nhìn em con ngày mỗi héo mòn được. Con muốn đòi hết tất cả, kể cả mạng sống để em con có được một ngày vui. Từ tám bé, nó đã chia sẻ với con từng niềm vui buồn nhỏ mọn nhất. Chắc cha thừa hiểu tình thương yêu

của đũa anh trai đối với em gái nó như thế nào trong một gia đình ít oi như gia đình con...

Giọng Phiếm nhỏ dần hòa lẫn trong tiếng mưa ngoài trời. Vị linh mục cảm thấy gã thanh niên ngồi trước mặt ông dường bị hụt hơi đuối sức, ông ngược nhìn Phiếm nhỏ nhẹ :

— Vâng, cha hiền, con cứ bình tĩnh nói tiếp đi.

Ông đẩy tách trà tới Phiếm, Phiếm rước lấy uống một ngụm.

— Dạ, cảm ơn cha.

Ngụm trà nóng giúp Phiếm tan người ít nhiều xao xuyến.

— Thừa cha, con đã tìm đủ mọi cách hòng giảm bớt niềm khổ sở của em gái con, đưa con gái bất hạnh giữa cơn cuộc nhiễu loạn thời loạn này. Em con không ngớt hường vọng về Chúa, về Đức Mẹ hằng cứu giúp, mong xin tin yêu nơi trái tim bác ái của Người, nhưng hồ như nó vẫn tuyệt vọng, nó chẳng nhận được nguồn ân sủng nào dẫn dắt ra khỏi tuyệt lộ, nó bị vây che che bởi muôn ngàn búa rìu đen đúa của phiền muộn và hận thù. Con nghĩ ra cách xuất hiện kỳ bí nọ không ngoài mục đích gây nơi em con niềm tin tưởng mới lạ, để nó không còn thấy cô độc, nỗi cô độc không thể xẻ chia cùng bất cứ người thân nào, kể cả mẹ con. Con đã lầm lẫn lớn, con quên mất nó là thiếu nữ vừa lớn, tâm hồn tinh khôi nó đang chuẩn bị đón nhận hương vị huyền nhiệm của thứ tình cảm khác mạnh hơn cả lòng tin và, bất cứ đáng tối cao nào : Tình yêu. Bởi vậy, niềm tin tưởng vào giá trị cao đẹp của tôn giáo con cố thuyết giảng trong những tờ thư gửi nó không giúp gì được nó hết, ngoài một thời gian ngắn nó cảm thấy vui sống và bớt buồn hơn. Trò chơi đóng vai kẻ bí mật của con dẫn tới kết quả tai hại : em con yêu người thường đến với nó mỗi đêm dưới chân thành...

Vị linh mục chột kêu lên :

— Ô, lạy Chúa tôi.

Ông đưa bàn tay có những ngón trắng búp lên đỡ lấy vàng trán rộng rồi đưa mắt triều mến nhìn Phiếm bằng tia nhìn trực giác thông cảm kẻ đối diện. Phiếm cho tay vào túi áo lấy trang nhật ký nhàu nát của Nhụy trao vị linh mục (trang nhật ký đêm hôm trước Nhụy đã buộc vào viên đá nhỏ ném xuống chân thành).

Trang giấy mỏng manh run rẩy tựa cánh lá trên hai bàn tay xúc động của vị linh mục.

Thời gian chày chậm trên đầu ngọn nến gần tàn.

Phiếm nuốt cơn nghẹn ứ chực trào lên mắt anh. Phiếm nắm chặt tách trà trong hai bàn tay ướt mồ hôi, tưởng chừng muốn bóp vụn nó ra trăm mảnh.

— Xin cha hãy giúp con, giúp em con tìm một lối thoát ra khỏi tình trạng nguy ngập hiện giờ, em con mê man suốt hai hôm nay, trong cơn mê sảng nó không ngớt gọi kêu lắm nhảm và không ngớt đòi xuống chỗ tảng đá dưới chân thành, nơi con thường tới vẫy tay nhận những tia lửa reo vui từ những que diêm hy vọng của nó. Quỉ sứ đã xúi quẩy con nghĩ ra cái trò chơi trẻ con, đại dốt, phụ thủy kia. Xin giúp con, hãy giúp con. Lạy cha... con trở thành đũa con của quỉ rồi, con sắp biến thành quỉ rồi...

Ngọn nến cháy tới màu nến cuối ; sợi bác gục xuống lạng lẽ tắt ngấm trong tiếng mưa xối xả và tiếng gió không ngớt gầm hú trên mái nhà.

Bóng tối xóa mù tất cả.

MUỜNG MẢN

PHẠM CHU SA

gửi em một nụ tình xanh

Này em yêu

Anh muốn kể em nghe

Điều anh vừa khám phá ra chiều nay

Có niềm vui vỡ tràn trong tim

Chạy nhảy trên rừng cao biển rộng

Bay lượn khắp trời xanh

Niềm hạnh phúc vô bờ

Hòa nhập trong cỏ cây

Như gió như mưa như khí trời như ánh sáng

Nhìn mặt nhau sớm mai

Tình lên cao với với

Anh cũng vừa khám phá ra chiều nay

Có nỗi buồn sâu như biển xanh rộng như vũ trụ

Chìm lắng tận đáy hồn

Len trong từng hơi thở

Nỗi buồn óa vỡ chiều thác lũ

Chiều mưa rừng rức sâu trên hàng cây trên môi mắt

Tình yêu cao ngất như sao thẳm lặn như đêm

Đêm mưa trôi nhạc mưa đọng đưa bài ca mộng ảo

Này em yêu

Anh muốn nói với em

Một điều vô cùng thú vị

Như bài thơ ca tụng tình yêu

Tình em dần trải như biển xanh

Biển mời gọi âm vang giữa lòng thời gian

Tình cuộn tròn như con mèo ốm

Vo viên đời anh như điệu thuốc lá

Nhớ đừng đốt cháy anh tội nghiệp
Nhớ đừng nói với anh về một nỗi buồn

Dù là nỗi buồn thom ngát
Dù anh đã hỏi em có biết buồn không

Nỗi buồn tuyệt vời
Anh chỉ muốn nghe nhịp đập trái tim em

Rộn ràng xao động
Và nhớ cơn nợ anh

Một nụ hoa trắng như lòng trinh nguyên thom nồng hạnh phúc

Anh cũng muốn hỏi em biết gì không

Đêm và bóng tối
Đã quanh quẩn bên anh nửa đời mộng thực

Nhưng anh không muốn thấy đôi môi xinh đẹp chum lại nói về bóng đêm

Và trái tim naoan chày nhịp đều

Bởi vì anh yêu em quá đôi

Này em yêu
Anh muốn nói với em về một dòng sông

Đã chảy qua nửa đời buồn phiền phiêu bạt

Qua một cuộc tình xanh trong trí tưởng

Đã trở thành sự thật

Phải không
Em

Gửi tặng em nụ hoa vàng mời nở
Trong chiều nay mưa xanh

PHẠM CHU SA

NGUYỄN THẾ

frère jacques

1) Xin cho biết nguyên bài « Fè lor giắc cò » mà thằng Vũ của Duyên Anh hay hát bằng tiếng Pháp.

2) Học Văn khoa 2 năm có thể ra dạy Quốc văn cho đệ II cấp không? Và học Văn khoa gồm những môn gì?
(XÊ TÊ EN LỜ (Đà Nẵng))

1) Bài « Frère Jacques » nguyên văn như sau:

« Frère Jacques, Frère Jacques
Dormez-vous, Dormez-vous?
Sonnez les matines, sonnez les mafines
Ding Dang Dong ! Ding Dang Dong ! »

2) Trên nguyên tắc, phải có Cử nhân giáo khoa mới được dạy đệ II cấp. Tuy nhiên tại một số trường thiếu giáo sư Việt văn đủ điều kiện trên, những người có Chứng Chỉ Dự Bị và một, hai chứng chỉ về Việt văn cũng có thể được cử dạy đệ II cấp.

Hiện Đại học Văn Khoa Saigon có dạy những chứng chỉ cử nhân về:

- Việt văn
- Pháp văn
- Anh văn
- Triết
- Sử
- Địa
- Nhân Văn

và mỗi môn gồm nhiều chứng chỉ khác nhau.

các ngài đại sứ

1) Cho biết tên các Đại sứ VNCH tại: Úc Đại Lợi, Tân Tây Lan, Thụy Sĩ, Trung Hoa Quốc Gia, Tây Đức, Bỉ, Mã Lai Á, Đại Hàn, Nhật.

2) Muốn học ngành Bưu Điện phải chọn phân khoa nào? Ở VN có dạy không?

3) VNCH hiện nay có mấy phi đoàn? phân lực? Tên các vị phi đoàn trưởng?

ĐẠI (Mỹ Tho)

1) Tại Úc, VN chưa cử Đại Sứ. Hiện ông Vũ Văn Hiếu làm Xứ lý Thường Vụ Tòa Đại Sứ VNCH tại Úc. Đại Sứ VNCH tại:

- Tân Tây Lan là ông Đoàn Bá Cang.
 - Thụy Sĩ là ông Bùi Văn Anh.
 - Trung Hoa quốc gia là ông Nguyễn Văn Kiều
 - Tây Đức là ông Bùi Văn Thịnh.
 - Mã Lai Á là ông Nguyễn Duy Quang.
 - Đại Hàn là Trung Tướng Phạm Xuân Chiểu.
 - Nhật Bản là ông Đỗ Vạn Lý.
- Tại Bỉ, ông Ngô Xuân Thiệu được cử làm Xứ lý Thường Vụ Tòa Đại Sứ VNCH.

2) Tại Việt Nam có Trường quốc

gia Bưu Điện đào tạo cán bộ trung cấp (Cán Sự) cho ngành. Về điều kiện nhập học đã được đề cập trong một số Tuổi Ngọc trước.

Nếu muốn học cao cấp (kỹ sư), phải xuất ngoại.

3) Câu hỏi này có thể xếp loại bí mật quân sự. Xin miễn trả lời.

hỏi xuất tăng giảm

1) Có người nhà làm việc tại ngoại quốc, 3 năm nữa mới về nước, có nên gửi tiền (Mỹ Kim) về trương mục tại VN ngay không? Thắc mắc vì từ giờ tới ngày về, hối suất tăng hay giảm sẽ bị thiệt thòi.

2) Trương mục định kỳ khác với trương mục tiết kiệm như thế nào? Lợi và hại? Cái nào lợi hơn?

NGUYỄN KHÁNH LINH (Sàigòn)

1) Hối suất dùng để định trị giá của một tiền tệ so với tiền tệ khác, thường là so với những đồng tiền có giá trị quốc tế được lưu hành rộng rãi trên thế giới như Mỹ Kim, Phạt lãng, Bảng Anh... Đại khái thì trị giá của một đồng tiền tùy thuộc vào mức sản xuất của một quốc gia sản xuất nhiều, bán ra ngoại quốc (để thu hồi ngoại tệ) nhiều hơn là mua vào, thì trị giá cao. Sản xuất ít, nhập cảng (dùng ngoại tệ để trả cho ngoại quốc nhiều hơn là thu vào) thì đồng tiền xuống giá. Cũng có trường hợp đặc biệt như ở VN vài năm trước đây thu hồi được nhiều ngoại tệ không nhờ sản xuất nhưng nhờ sự cung cấp dịch vụ cho các binh sĩ Hoa Kỳ phục vụ tại VN.

Hiện nay nước ta đang có chiến tranh, mức sản xuất mọi ngành bị

giảm sút, xuất cảng so với nhập cảng rất yếu kém, nguồn ngoại tệ đặc biệt ở sự triệt thoái của quân đội Mỹ cũng giảm nhiều, ngoài ra các chi phí về quốc phòng lại gia tăng. Sơ lược như vậy, em suy luận cũng thấy trong tương lai gần đây (ít nhất cũng cho tới khi anh của em về nước) tiền VN giỏi lắm cũng chỉ có thể giữ trị giá hiện tại nghĩa là giữ nguyên hối suất, không thể tăng trị giá được (giảm hối suất).

Vì vậy, theo anh, nếu số tiền đó chỉ dùng khi anh của em hồi hương, thì nên chờ mang theo về. Đồng Mỹ kim tương đối vững vàng, còn hối suất của mình có tăng, giảm là vì trị giá xuống lên. Lúc mang về để xài sẽ được trị giá thực sự, vào thời gian cần dùng, không có chuyện lợi hại.

Mở một trương mục định kỳ là gửi tiền vào chỉ được rút ra vào kỳ hạn đã định (3 tháng, 6 tháng, 1 năm...) Mở trương mục tiết kiệm, gửi tiền vào bất cứ lúc nào cần tiền cũng có thể rút ra được.

Ở đây không có vấn đề lợi hại.

Đối với trương chủ, nếu dư tiền thì gửi định kỳ được nhiều lãi hơn (hiện nay là 24% nếu hạn kỳ 1 năm). Đối với ngân hàng, họ có thể tính chắc chắn khoản tiền họ có thể khai thác (vì đã có hạn kỳ phải trả).

Trường hợp chỉ dư dả chút ít lại phải đề phòng các khoản chi bất thường thì nên gửi trương mục tiết kiệm. Ngân Hàng chỉ cho lãi ít (17% một năm) vì họ không dự trữ được chắc chắn khối tiền họ có thể sử dụng vì không biết lúc nào trương chủ sẽ rút ra, một phần hay tất cả.

chim rừng và công chúa

TÔN NỮ NGỰ HƯƠNG

Từ trên tầng lầu cao, Nghi có thể nhìn những sợi mây gần hơn một tí nữa. Mây là quê hương tuổi nhỏ. Hình như Nghi đã nhìn và nhận biết thật rõ ràng, kiên định như vậy trong những sợi mây. Buổi chiều, Nghi không buồn sao trời vẫn rung rung... và bây giờ với những khoảng trống ân ái cho tâm hồn, Nghi muốn bỏ sách vở chạy ra balcon đón màu mây rung rung đó, Nghi muốn đạp xe đạp ghé sang nhà Tú Khanh bắt chuông keng koong, chờ Tú Khanh chạy ra cười khoe hai má lúm xuống sâu duyên dáng, đợi đến khi cô bé với tay lên cao đẩy chốt cổng, Nghi sẽ phóng lên xe đạp nhanh trở về để mặc cho cô bé phụng phịu ngó theo. Dường như chú Khang vẫn chưa về, ghé nhà Khanh, chắc cô bé sẽ níu tay Nghi, này Nghi, anh Khang vẫn ở đâu đâu Nghi ạ. Anh nó là con chim rừng cứng đầu. Gớm ! mẹ! mong quá. Bao giờ cũng chừng đó, mà Nghi thì ghét chú Khang nhiều nhiều. Thường chú đi biệt hai, ba tháng, lần nào gặp Tú Khanh, Tú Khanh cũng than, chả biết anh ấy ở đâu, anh không thèm trả lời thư Khanh...

Nghi ấy à, chú Khang gửi cho Nghi một tờ thư thật dài dài đến 10 hàng trong một trang giấy học trò, thư đề một ngày nhưng dấu của khu bưu chính đóng một ngày khác, cách nửa tháng sau, để nhất làm biếng ! Lẽ dĩ nhiên là Nghi tức lắm. Nghi chứ bộ ly yaourt sao ? Nghi đợi đúng một tháng sau mới trả lời, và thư dài đúng 10 chữ kể cả ngày tháng năm. Khi về, chú le lưỡi xòe tờ

giấy thật to của Nghi cho Tú Khanh coi. Đúng mười chữ, không kể số : « Huế, ngày... tháng... năm... đã nhận được thư, cảm ơn ». Và lắc đầu, miến bình luận.

Nói ghét chú Khang chắc chú sẽ buồn, tại chú chứ bộ, ai bảo chú làm biếng ? Nghi cũng thật mong chú về, thích được đi với chú dưới mưa. Vào Đại nội, lên lầu Ngũ phụng, ngồi co người trên một bực đá nghe chú hát thoảng bay trong gió bài « Mưa Sài Gòn mưa Hà Nội » để mơ ngày về thăm quê hương của ba mẹ, của chú. Không phải là anh em ruột mà sao chú vẫn giống ba, cả Tú Khanh cũng vậy, đáng lẽ Nghi phải gọi Tú Khanh bằng cô, nhưng « cô » Tú Khanh không thích, tại « cô » học một lớp với « cháu » phải không cô Tú Khanh ? Chú Khang về như chim bởi khi đi chú cũng đã đi như chim thật bất ngờ mà về cũng thật đột ngột. Nhiều khi đang cặm cũi học bài chú hét lên : Nghi ! kết chùm chú hột nút áo.

Nghi ngạc nhiên lẫn mừng rỡ lao người vào vòng tay chú :

— Chú ! Chú về bao giờ vậy ?

Chú Khanh trịnh trọng đặt ngón tay lên môi.

— Suyt ! vừa từ trên xe Jeep phóc lên đây, leo cổng mười hai giây leo trông một phút. Phá kỷ lục leo cổng của Nghi rồi đó.

— Chú đã về bên nhà chưa ? Chú đã gặp ba mẹ chưa ?

— Đã bảo chúng nó đỡ người ta ở đây, người ta leo hàng rào lên phòng Nghi mà.

— Xạo ! bộ chú tưởng từ dưới vườn trèo lên phòng Nghi dễ lắm hử ?

— Hà...hà...cô cháu quên, chú làm lính mà... Thôi, không nói nữa kết hạt nút nơi áo cho chú.

— Tú Khanh đâu ? Nghi không thích làm, Nghi thích chú Khang đưa Nghi đi chơi...

Chú Khang nheo mắt :

— Đừng cứng đầu, ngoan mai mốt chú cho đi lính.

Nghi lờm dãi bĩu môi :

— Ai thêm, lính gì mà lính...

Chú nhăm nhẩn, cười :

— Lính nhảy dù, Nghi mà mà vô lính là trung sĩ, dưới quyền chú. Chú sẽ sai Nghi nấu cơm, kết nút áo, và cái mừng cho chú. Chú sẽ bắt Nghi...

Nghi nạt ngang :

— O ham chưa sức mấy Nghi để chú sai.

— Có bé hay quên vậy ? chú hoa lá cành chứ bộ. Nghi vô lính, không được làm trung sĩ nữa. Đơ dem cùi bắp ! Binh nhì Trần Nghi lại đây ta biểu...Ê ! Nghi ơi ! thêu cho chú mấy cái hoa nhé.

— Sức mấy « quan » ! Binh nhì Trần Nghi bận công tác dzồi.

— Thôi mà « lính » ! ác vậy ?

— Tú Khanh đâu ? Sao cái gì chú cũng biểu Nghi làm vậy.

— Làm không? đừng nói nhiều, con bé này chả thương ông chú tí nào cả.

— Ghét chú nhất đời.

- Thôi vậy ! chú nhờ người ta làm nhé. Có cô bé xinh ghê lắm cơ.
- Thôi...thôi... để Nghi làm, đừng nhờ ai hết, chú ăn hiếp Nghi.
- Nghi làm tàng với chú thì có. Thôi nhé ! chú xuống đây một tí.
- Chú lên liền với Nghi nghe.

Chú Khang nheo mắt đưa :

— Ghét chú nhất mà...

Nghi cong môi :

— Đừng làm tàng với Nghi, một tí nữa chú không lên Nghi cắt nát cái áo.

Chú Khang vờ rùng mình và cười thật dễ thương :

— Tội chú mà Nghi, lính nghèo, gia tài chỉ hai cái áo rằn ri đó thôi.

Và chú vụt chạy xuống lầu, đi luôn, hai ba ngày sau mới trở lại lấy cái áo và biến mất sau buổi chiều đi chơi với Nghi trên đồi Từ Hiếu. Chú như chim rừng ghé về thành phố. Chú như đá núi chỉ ở những vùng đất khô. Chú đi đánh giặc liên miên từ ngày này sang ngày khác, nơi này sang nơi khác. Nghi nhìn thành phố nhớ chim rừng một buổi lạc về, ngồi trước bàn học nhớ hơi khói thuốc nòng, đi trong đại nội nhớ chú lăm lũi cao như thông, mạnh như núi trong bộ đồ trận, lên lầu Ngũ phụng, đi trong những hàng thông mơ hồ nghe chú hát. Nhớ chú ghê, nhớ quay quắt. Chú Khang ơi...

Nghi với Tú Khanh một đứa là em, một đứa là cháu, nhưng chú thương cháu Nghi hơn em Khanh, đi đâu chú cũng kéo Nghi theo. Nhất Nghi và không có ai đứng hàng nhì hết. Chú Khang thường bảo với Nghi như vậy, chú khôn quá trời, chú nịnh Nghi, tại Nghi có mấy cô bạn thật xinh, chúng nó cứ hỏi về chú hoài, chú biết không ? Nghi biết rồi cũng có ngày Nghi biến mất trong chú, phải không hở chú ? Tại bây giờ chú đang còn ca bài « hai mươi sáu tuổi vẫn cô đơn » mà.

Những chiếc lá màu xanh và những địa danh thật xa lạ nhưng cũng thật thân quen chú khắc trên lá gửi về cho Nghi, không một lời thăm hỏi, chỉ những chữ xinh xinh. Snoul, Techepone, Hoàng Đế, Lis, Sophia, Dakto, Sartre, Charlie, hay Đồng xoài, Tây ninh, Dầu tiếng... Mỗi chiếc lá là mỗi nơi dừng chân. Một lần với chiếc lá bạc hà khô ghi vội vàng : « Đổ Vinh » rồi phụ chú thêm : « Suyt ! im lặng ». Lần đó Nghi nghe lời chú im lặng khác một mình, chú Khang dễ thương quý mến của Nghi cứ đi hoài, chiếc hộp đầy nhóc những ngọn lá khô và những địa danh xa lạ, những tháng ngày... Nghi bỏ quyền sách xuống bàn. Mây ơi mây ! Nghi nhớ chú Khang ghê...

Bây giờ chú làm gì ? Chú Khang ! chú Khang ơi Nghi chạy vội vàng trên mấy bậc cấp. Phải viết thư cho chú Khang, dù rằng đã 3 tờ thư dài với chú vẫn chưa thêm trả lời, Nghi bằng lòng đổi 10 lá thư, nghìn lá thư để được nhận một chiếc lá với nơi chốn chú dừng chân. Nghi chịu thua chú rồi, bởi Nghi... ghét chú quá chú Khang ạ...

Tú Khanh bỏ xấp giấy viết nguệch ngoạc xuống bàn. Hình như cô đã ngủ say. Đôi mi cong đôi môi ngọt đôi tay mềm và mái tóc mượt đầy hương.

Bên cạnh, chiếc hộp đựng đầy những ngọn lá đã khô. Khang nhẹ tay nhón lấy một chiếc lá đưa lên ngắm nghía : Lis. Khang mỉm cười một mình. Những lần dừng chân và hàng vạn lần nhớ cô cháu dễ thương như công chúa trong tòa lâu đài cồ... Khang lật xấp giấy tìm một khúc giấy trống :

Nghi của chú,

Ghé nhà thấy công chúa ngủ, chớ dám đánh thức. Chú lại phải đi, chú nghĩ công chúa biết chú sẽ đến đâu. Đừng buồn. Thương chú, hãy cầu nguyện cho tất cả những người lính đang chiến đấu, mà Nghi biết có chú trong số đó. Hãy tin và chờ ngày về của chú, nhé Nghi !

Khang nhẹ nhàng đặt tờ giấy vào tay Nghi. Vâng ! bé dễ thương là bé dễ thương của chú, thương chú hãy cầu an bình cho tất cả những người lính có mặt trên khắp trận tuyến bé nhé !

Khang cúi xuống hôn phớt trên trán cô cháu nhỏ, rồi đứng thẳng lên xem đồng hồ và chạy vụt xuống những bậc thang lầu. Chú phải đi, bé ạ ! thật gấp, sẽ dành cho bé những chiếc lá những ngày những tháng chênh vênh ở một vùng nào đó. Chờ nghe công chúa dễ thương của chú.

... Tối nay, công chúa thức dậy đọc tờ thư, công chúa phụng phịu trách mẩu hậu không chịu đánh thức mình dậy khi chú Khang đến, và rồi bình như sau đó công chúa mặc áo đến chùa quý một mình trong bóng tối, mắt thành khẩn nhoe ướt và đôi môi hồng mấp máy ngậm những hạt thương yêu...

TÔN NỮ NGỰ HƯƠNG

đôi mắt, nụ cười

*Buổi sáng đi về ngang khu vườn nhỏ
thấy cánh cửa mời ngỏ chuyện chiêm bao
và đôi mắt ẩn sau hàng dậu tỏ
cũng đủ cho lòng em thấy lao đao.*

*Vẫy gió thom nồng lồng vào tóc bay
cho xanh cả một khoảng trời say
có nụ cười nép sau hàng dâm bụi
làm nở nụ hồng dần trên đôi tay.*

NGUYỄN THỊ VÒNG VANG

nỗi buồn bỗng dưng

Không dưng tôi rất dễ buồn
Người đi như thể qua tường trở trêu
Yêu em thôi sạch vốn nghèo
Tình tôi kẻ đã như điều không may
Tôi còn tưởng vọng gì đây
Người đi là cả tháng ngày mộng du
Buồn thao thức những đêm sâu
Im nghe nhịp nước qua cầu miền man
Nhìn qua mắt lệ dưng tràn
Gầy hiu hắt ngọn đèn vàng đêm hao
Yêu người như thể chiêm bao
Nghìn khuya tàn mộng nằm thao thức
sầu

Nghe thời gian chuyển canh thâu
Qua đêm ngày sáng tiếp theo nỗi buồn
Mưa mờ trong trí nhớ không
Nỗi lòng trải với nước sông sâu đầy
Hồn ta một khóm thu gầy
Nhớ em ngồi dệt tháng ngày buồn hiu
Cầm bằng đã cạn tin yêu
Xin em về lại qua điều gió mưa
Thương em mấy nhớ cho vừa
Giờ tôi thôi đã mấy mùa tai ương
NAM HOA

chim ngoan nhỏ với người tình

Nếu tóc xoắn vẫn không đầy vai nhỏ
Em dại khờ biết giữ được tình anh
Sáng nay qua trường thấy mây trời
xanh

Em gọi mãi lên người qua tri nhớ
Gọi một buổi đã lụn mòn hơi thở
Gọi thiên thu ơi... chết được tình mình
Nếu ở bàn tay có ngón út xinh
Em xin gửi hẹn thề trên ấy nhé
Người yêu dấu, có thiên đường nhỏ bé
Có em qua, từ đây, giấc me đời
Như chim ngoan, như mèo nhỏ của
người

Em « rừa nó »... đừng bắt em phải khóc,
Đừng bắt em phải ngậm ngùi hương tóc
Phải cần ngón tay hỏi lại vì sao,
Máu về tim và về những ngàn nào ?
Người yêu dấu, phải là trong tiền kiếp ?
Em chỉ muốn yêu dù không ai biết
Người có nghe xin cứ để lên thờ
Để thời gian còn giữ lại ước mơ
Em còn lại tuổi thời xanh kỷ niệm
Đóa hồng nhung, hôm nao vừa mới
nguyên

Ở tay em và ở và tay người
Đóa hồng nhung nuôi nấng những
môi cười
Chim ngoan nhỏ không quên người
yêu dấu

NGUYỄN MẠNH THƯ

tình dong ruổi

bông thương từng sợi nắng vàng
đã mòn trên những dấu hoàng hôn xưa
đưa người về trời giăng mưa
ngõ còn một chút tình vừa tàn phai.

rượu khô che mấy môi cười
trái vàng tay khời cho người về xa
mưa thì chậm chậm mưa qua
buồn rồi cũng sẽ như tà áo đưa

trôi theo ngày tháng có còn
bên song bóng lẻ ai mòn môi trông
nghe thu tưởng dấu ngựa hồng
bởi yêu người vẫn còn dong ruổi tìm
DUNG HẠ

mùa lá bay

NHÀ TRẮNG

Sân trường có lối cỏ ngoan
Trông ra cửa lớp nắng vàng ngủ quên
Chợt nghe những sợi tóc mềm
Nhớ ngọc ngàn nhớ chiều bên giáo
đường

VƯỜN KINH THÀNH

mùa thu gió mới thổi sang
dáng em quỳ gối trên hàng ghế quen
có hay chiều xuống êm đêm
và anh qua đó trông lên nỗi buồn
CHÂM KHANH

ngoài đường

vẫn làm bộ thần nhiên đi
nhủ lòng rằng đã có chi đâu mà
người ta theo mặc người ta
nhưng lòng đã có lời ra ngập ngừng

nỗi nhớ

nhớ em cây lá cũng buồn
nhớ xây núi mộng, nhớ dong đưa sầu
nhớ toang hoang ý buổi đầu
nhớ em một sớm bên cầu xa xưa
NGUYỄN HỒNG GIANG

ta từ

giã từ Đà Lạt
trời tháng chín
nắng thủy tinh cao vút
mây giã mù sương
giã từ Đà Lạt
nghìn đời rộn rã tiếng thông reo
giã từ Đà Lạt
và con tim em bé nhỏ đáng yêu
tôi giã từ thành phố của em

Đà Lạt với nỗi buồn còn lại
với tơ trời vương vấn
như sợi khói thơm
tôi giã từ thành phố của em
Đà Lạt với vết buồn trăm năm
cùng núi đồi chấp chùng
và tình yêu ngắt ngáy
tôi giã từ Đà Lạt
trên tay điệu thuốc thơm
ngập ngừng đôi mắt đỏ
vàng cháy đôi vành mí
Đà Lạt ơi ! nghìn yêu thương ghi dấu
Đà Lạt ơi ! tha thiết như vành môi
em ngọt lịm

Đà Lạt khuất sau lưng
vĩnh viễn là một thành phố đáng yêu
như đôi mắt em thần tiên...
NGUYỄN MẠNH CƯỜNG

nửa vừng chiêm bao

Chiều vàng bụi mỏng tay đan
Mơ mộng ngõ trúc mây ngàn ngàn bay
Hồn chim trong cõi tàn phai
Dặm con hạc trắng đỏ dài bóng thơ
Lá ưu tư rụng dầm tờ
Dài lưng bạch mã hi hờ hững nao
Khói lam chiều tỏa lao xao
Khi về thôn cũ rạt rào nhớ mong
Nghìn năm mộng tưởng khôn cùng
Chiều vàng lãng đãng nửa vừng chiêm
bao.

BÙI HỮU MIÊN

xin

anh xin nguyện đời làm thân chiếc lá
thật vô tình rơi xuống lối em đi
chân chim muông, lòng thơ dại biết gì
em dầm nát đón tan đời lá úa
anh cũng xin em một lời dành đỡ
để mai sau làm quà tặng riêng đời
dù em là dòng sông nhỏ ra khơi
anh cũng muốn làm cánh buồm căng gió
LĂNG DU

NGUYỄN THÚY ÁI

PHƯƠNG ĐÔNG

Phương đông.

Sao ngày xưa em không nói ra những ý nghĩ này với Phương đông nhỉ? Chắc là cô bé vui lắm. Em có một tính xấu là kiêu kỳ đó Phương đông à. Em nghĩ em cũng như Phương đông, nếu mà khen Phương đông tức là « thua » Phương đông rồi. Bây giờ nghĩ lại mặc cảm như thế là vô lý và xấu ghê.

Lần đầu khi biết Phương đông. Khi đó Phương đông đi ngoài đường do một người bạn chỉ, ở tỉnh nhỏ người ta hay « lưu ý » nhau thế đấy, và lại Phương đông là một cô gái hơi đặc biệt. Hôm ấy Phương đông mặc áo dài trắng, tóc dài. Cô bé trông xinh xinh và theo tài nhắm tướng của em, nhìn ở đôi mắt và dáng đi—Phương đông là một người có hồn—Bạn bè vẫn thường giễu em về tiếng này, nếu có « xác » mà không có « hồn » thì đã vùi nông một nắm mặc áo cổ hoa rồi, còn chi. Rồi tiếp theo trong mùa hạ, thường thấy Phương đông hay đi ngang trước nhà, vì nhà em nằm ở một con đường vắng có nhiều cây xanh. Trên tay cô bé bao giờ cũng có hoa hoặc sách. Khi đi một mình thì cô bé có vẻ đoan trang nhưng khi đi với bạn bè, thì Phương đông

hơi lí lắc. Phương đông, chắc là không ngạc nhiên khi bị em gọi bằng cô bé vì ngày xưa những người bạn trai mỗi lần gọi như thế thì cô bé có vẻ vừa vui sướng, nên em muốn gọi cho Phương đông một cảm giác thế đấy.

Rồi thì cố ý và nhờ một số ngẫu nhiên mà em quen Phương đông. Nhà Phương đông có thể gọi là nghèo tuy không nghèo lắm. Và tâm hồn cô bé quả thật phong phú vô cùng. Ôi chao, em có cực đoan hay tình cảm quá khi viết về Phương đông hay không? Phương đông cũng có nhiều cái xấu chứ, như tính bốc đồng, nhưng em nghĩ điều đó có đi từ nhiệt huyết của tuổi trẻ. Như tính kiêu hãnh của Phương đông, nhưng em cũng nghĩ phải như vậy người ta mới vươn lên được nhất là trong hoàn cảnh của Phương đông.

Cô bé có rất nhiều bạn, bạn trai cũng như bạn gái, vì quen Phương đông nên em có thân được một số bạn. Phương đông có những người bạn trai lớn hơn cô bé rất nhiều. Em thường nghĩ mình kém cỏi nên ít dám nói chuyện với họ. Nhưng Phương đông thì tự nhiên lắm. Những lúc nói chuyện như thế tưởng Phương đông lớn ra và kiến thức cũng chẳng kém họ bao nhiêu. Như khi nói chuyện về tình yêu, nói cũng rất tài tuy cô bé chưa yêu ai. Nhưng Phương đông thường bị người ta phê bình là thiếu thực tế, lý tưởng quá, những ước mơ của Phương đông chỉ là loại ước mơ của những cô bé.

Cho nên, khi nói chuyện với họ, Phương đông phải cố gắng ghê lắm để có vẻ người lớn. Nhưng khi nói chuyện với bạn bè cùng lứa, mà Phương đông thường gọi là mấy ông nhóc thì cười đùa rất hồn nhiên. Có thể oánh tù tù để tranh một cái kẹo hay mắc nợ nhau những cái rất ngộ nghĩnh.

Phương đông rất lạc quan, hăng hái và tin tưởng. Rất hay cười nên có lúc cô bé bảo « mình ghét cái miệng mình ghê đi. Sao mà nó dễ cười thế ». Phương đông cười thì có duyên, nó khiến người bên cạnh dễ vui theo. Sở dĩ hiểu Phương đông nhiều là vì em muốn tìm hiểu và sự thành thật của em. Phương đông không có tính khép kín tâm tư mình cũng như không cố ý cốỉ mở. Điều này cô bé rất tự nhiên, gặp lúc thì nói chứ không đắn đo, có lẽ vì cô đơn, tuy bạn bè nhiều. Phương đông tin em nhất nên thường kể cho em nghe. Chẳng hạn : Tối qua bình hoa nhài trên bàn học mình nở thơm và đẹp quá, mình mê quá ngủ không được cứ ngồi nhìn hoài. Hay : chiều qua khi mưa dứt rồi gió lạnh lùa vào phòng khiến mình « buồn xa buồn vắng mệnh mỏng là buồn ». Hoặc tự nhiên nhớ một câu thơ của Đinh Hùng rồi xúc động muốn khóc vậy.

Phương đông thường có những mẩu chuyện nhỏ dễ thương và thi vị như thế đấy. Tôi kết hợp lại là hiểu được « nàng ». Vui và muốn làm bạn vui nên mỗi khi em buồn, đến rủ Phương đông đi chơi là vui lúc nào không hay, có một người bạn phê bình : « Sao Phương đông nó cười hoài chứ tôi mà ở hoàn cảnh đó chắc tôi buồn. Khi nghe kể lại Phương đông cũng cười rất tươi. Người đó cũng có lý nhưng Phương đông còn tương lai Phương đông nữa chứ.

Em biết Phương đông vui. Vì những hoài bão, hy vọng vì một lý tưởng nhỏ nhỏ mà Phương đông mang và vì có tâm hồn phong phú để Phương đông biết thưởng ngoạn nghệ thuật và thiên nhiên. Bạn bè và thiên nhiên là một hạnh phúc lớn đối với cô bé chứ em biết Phương đông quanh hiu vô cùng. Một người bạn có lần nói với Phương đông : Tôi chán ngán tất cả bởi vì tôi rất đầy đủ, việc chiếm bằng cấp tinh thương gia đình, thích một người nào thì tôi chinh phục được ngay có lẽ cái gì cũng đến với tôi dễ dàng nên dễ chán». Phương đông trả lời : Phương thì ngược lại Phương còn thiếu tất cả, nhưng vui với chính nỗi cô đơn của mình »

Có phải vì thế mà Phương đông thường than thở không.

Nhiều người mến Phương đông nhưng cô bé chưa xúc động trước ai và bảo là : cũng chẳng ai chinh phục được mình đâu. Minh khó lắm nhưng yêu ai thì yêu ngay nếu gặp được tri âm.

Đối tượng hình dung của Phương đông hơi lý tưởng nên cô bé thường băn khoăn : Minh có phải là mẫu người lý tưởng không mà « bắt » phải lý tưởng. Em ác quá; em đã không trả lời cho Phương đông vui.

Phương đông vẫn tin là tri âm cô bé có trên đời này mà vì chưa gặp. Cho nên vẫn nói « gìn vàng giữ ngọc cho hay, cho đành lòng kẻ chân mây cuối trời, dù kẻ chân mây cuối trời đó không đến với ta, thăm ghé hi ? » Phương đông nói câu ấy với nụ cười buồn.

Ước mơ nhiều, ảo tưởng nhiều, em sợ một ngày nào đó thực tế sẽ kéo Phương đông xuống. Thực tế là cái gì tôi cũng chưa gặp, nhưng nghe người lớn nói đến nó như là nói đến một cái gì xót xa — Nhưng Phương đông rất tự tin và có ý chí, nên em cũng tin và cầu mong cuộc đời của cô bé sẽ là một giấc mộng đẹp.

Trong phòng Phương đông có một tủ sách nhỏ, một chiếc máy nhỏ để nghe nhạc, một bình hoa và mấy bức tranh mà Phương đông rất yêu thích, có một bức vẽ hai cô bé nắm tay nhau đứng bên một chân đồi, hình ảnh của Đà Lạt Tuyết Vời, có đồi, nước và sương khói mờ màng. Sau lưng bức tranh có viết mấy dòng chữ nắn nót mà em đọc được khi giúp Phương đông dọn phòng.

« Đà Lạt mến ơi — Miền đất hứa — Hãy chờ đợi tôi. Đợi chờ một người chưa gặp nhưng yêu em lâu rồi. Hẹn với đời thông và cổ tơ. Hẹn với nước hồ và sương khói — Hẹn với màu xanh trùng trùng với tịch liêu. Hai năm nữa nhé. Ta sẽ đến với em bằng cánh của một loài chim lãng mạn và cô đơn. Ta vẫn nghĩ dù sao ta cũng phải sống đẹp. »

Những lúc ngồi mơ về tương lai với nhau. Những lúc ấy khuôn mặt Phương đông thật rạng rỡ.

Tương lai, đó là hình ảnh một cô giáo Phương đông. Cô bé chỉ thích có mỗi một nghề này.

Tương lai, đó là hình ảnh một Phương đông vẫn xoắn tóc dài — trong một ngôi nhà nhỏ rất đơn sơ nhưng rất thi vị. Ngôi nhà đó có lúc sẽ ngập tiếng cười của bạn bè nhưng chắc là có lúc hoang liêu ghê lắm. Phương

Đông sẽ đi chậm chậm trong vườn với một đôi mắt ướt nước nhưng có lẽ êm đềm vô cùng. Tâm sự của Phương Đông sẽ nói đi cùng cây cỏ.

Mùa Hạ hay tết sẽ mời bạn bè về, sống thân ái với nhau, rong chơi, nghe nhạc, đọc sách với nhau. Em nhắc và... ăn quà vặt với nhau ! Phương Đông vỗ tay : Á à : Phải đấy. Chúng ta mua một quyển sách dạy làm bánh thật dày, món nào cũng em làm thử rồi chất hết vô tủ. Phương Đông rất ra ăn vặt, bị bạn bè chê là háu ăn nên chóng nhón. Phương Đông cũng rất tếu và nghịch nhưng tùy lúc và tùy người. Đôi lúc đến nhà một đứa bạn em gặp Phương Đông mặc áo dài mà ngồi vắt vẻo trên một cây cao.

Có người chỉ gặp Phương Đông những lúc đi vào trường rồi bảo, Phương Đông nhỏ mà sao đạo mạo quá vậy, làm như thế là không có tuổi hoa niên. Khi người đó về rồi Phương Đông cười nói : ai có biết đâu hoa niên của mình không ai đẹp bằng.

Theo Phương Đông thì chỉ có những người hiểu ta và những người đồng điệu của ta mới quan trọng. Nên Phương Đông ít quan tâm đến những lời phê bình của người khác về cô bé. Những lúc vui về Phương Đông thường bảo, chúng ta chiếm được một nửa thiên đường rồi.

Không biết một nửa thiên đường kia để cho ai, cho ai hả Phương Đông ? Ước mơ cho Phương Đông hạnh phúc, cuộc đời sẽ đẹp để như tâm hồn cô bé.

Phương Đông rất hãnh diện về đời sống tinh thần mà Phương Đông có. Em bảo Phương Đông cũng có thể hãnh diện về bề ngoài của mình. Cô bé trả lời như vậy là xoàng lắm, nhưng cũng có đối với người chỉ biết nhìn bề ngoài của ta. Một Phương Đông vừa ngoan vừa bướng bỉnh, vẫn còn chăm môn quốc văn và dở môn toán chữ ? Phương Đông dốt toán kinh khủng mà cô bé có vẽ hài lòng về điều này mới chết chứ. Làm như dốt toán là một « đức tính » của những người có nghệ sĩ tính vậy. Trong một lần thi lục cá nguyệt, thấy Phương Đông ngồi mơ màng đầu đầu, em viết trong một mảnh giấy nhỏ « nhóc ơi, làm toán ra chưa ? » Cô bé trả lời « Chỉ biết làm thơ chứ không biết làm toán » em đưa bài cho chép, Phương Đông lắc đầu. Dục mãi, mới chép được vài dòng. Phương Đông nói : « ta biết ta thông minh nhưng không phải thông minh về toán. Cô bé thường bướng với những gì không hợp gout hoặc với ai không nể phục. Đối với em vì quý mến nên cô bé rất dịu dàng. Trong những cuộc tranh luận thường tìm cách tránh hoặc chịu thua em. Những lúc thấy mắt em buồn là tíu tíu kể chuyện. Chao ơi là nhớ, nhớ cả dáng dấp lịch thiệp và dễ thương của cô bé. Chắc Phương Đông trách em lại chuộng hình thức rồi. Chẳng phải đâu Phương Đông, quan niệm của em chẳng thường đâu. Không phải nhận giá trị của nhan sắc nhưng em nghĩ sau cái đó phải còn gì nữa cơ. Như trí tuệ hay cảm xúc chẳng hạn. Em thường khen Phương Đông hay, cô bé hỏi người chứ đâu phải thơ mà nay. Phương Đông « thơ » thật, vui tươi và thăm thẳm nữa. Những lúc Phương Đông đi, đầu hơi cúi và tóc bay bay trông rất thơ và ăn chứa một chiều sâu tuyết vời.

NGUYỄN THÚY ÁI

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

giai thoại làng văn

Nhà xuất bản quen đưa cho nhà văn Marcel Pagnol coi cuốn sách đầu tay của một tác giả trẻ tự xem mình là số dzách và loan báo rùm beng lên các sách đang in.

— Anh coi thế nào ?

Marcel Pagnol đáp :

— Bao giờ tôi cũng ngờ vực những người đi bán vật dụng mà không hề biết xử dụng chúng gì cả.

cái duyên đàn bà

Cô đạo Catherine Deneuve hỏi kếp Jean Marais.

— Cái duyên có phải là đức tính thiết yếu của người đàn bà không ?

— Phải, chính đó là đức tính mà một người đàn bà có, cho tới lúc nàng đem dùng nó để trục lợi.

quảng cáo hay

Đây là mẫu quảng cáo hay đăng trên một nhật báo Mỹ : « Chúng tôi không thể tả, vẽ tất cả sự tiện nghi của loại xe tang mà hãng chúng tôi dành cho quý khách, vì lại như vậy chúng tôi e sẽ gây nên quá nhiều vụ tự tử ».

NỜ PHÊ LUNG NGÃ

lời cầu nguyện của thế kỷ thứ 20

« Lạy Chúa, xin Chúa phù hộ cho con không bao giờ lấy chồng (hay vợ). Lạy Chúa, nếu con mà lấy chồng (hay vợ) xin Chúa phù hộ cho con không chọn lầm người. Lạy Chúa nếu con lầm, xin phù hộ cho con không biết. Con biết xin phù hộ cho con không cần ».

đi giệt lùi

Một người Mỹ ở Texas tên là Plennie Wings, có ý định đi bộ giệt lùi quanh thế giới để lập một thành tích đặc biệt.

Hiện nay ông ta đang tập đi giệt lùi mỗi ngày.

hàng đã còm mẫn

Cửa tiệm chúng tôi vào những ngày sắp tới sẽ bày bán một món hàng rất đắt giá dành cho quý vị viết bài đăng báo

VÀI KỸ THUẬT NHỎ VIẾT BÀI ĐĂNG TRÊN BÁO CHÍ

Tác giả : KIẾN VÀNG

cảm cười

Nhà văn Mark Twain đã cắt nghĩa thế này về khoa sinh thành học :

« Nếu ông nội bạn không có con, nếu cha bạn không có con, thì bạn không có hy vọng ra đời ».

N.P.D. (Đ.N.)

bà mẹ nhiều con nhất

Bà Vassilet, vợ ông Fyodor Vassilet, người Nga, có tất cả 69 đứa con, trong 27 lần sinh nở. Bà đã sinh đôi 16 lần, sinh ba 07 lần, sinh bốn 40 lần. Các con của bà đều sống cả.

bà mẹ sanh tám

Một bà tên là Maria Têrêsa Lopez de Sepulveda, ở Mỹ Tây Cơ 21 tuổi, vào ngày 18-03-1967, bà sinh liên tiếp 04 trai, 04 gái mỗi đứa con chỉ nặng hơn nửa ký, và tất cả đều chết trong vòng 14 tiếng đồng hồ sau khi sanh.

THIÊN TÂM (trích)

chuồn chuồn

Sau một dạ hội, anh chàng nọ tỉnh dậy tại bệnh viện, tay chân bị băng bó.

Khi hấn mở mắt, ngạc nhiên hỏi bạn bè chung quanh :

— Việc gì xảy ra cho tôi thế này.

— Anh không nhớ ư, một giờ sáng sau khi nhậu no say anh đã mở cửa và tự đắc nói với chúng tôi « các anh xem lối bay của con chuồn chuồn ».

— Rồi sao nữa ?

— Rồi anh nhảy xuống đất chứ sao.

— Các anh ác quá. Sao không giữ tôi lại.

— Vì chúng tôi cũng chưa lần nào thấy con chuồn chuồn cất cánh bay cả !

UYÊN (Đà Nẵng)

Đề góp vào Ý kiến Loài Kiến

Có một vài cảm nghĩ giữa Sư và Sĩ. Sư là gì ? Sĩ là gì ?

Nếu nói theo nghĩa thông thường, dễ hiểu nhất thì Sĩ là kẻ học trò mà Sư là người dạy dỗ. Nhưng cả hai đều có một điểm giống nhau là cùng xuất thân từ người đi học. Chính vì sự tương quan ấy mà giữa Sư và Sĩ sẽ không khác biệt nhau mấy, thế thì giữa Sư và Sĩ sao lại cái này được gọi là Sĩ thì cái kia dùng không được ? Ví dụ như tại sao không là Luật Sĩ mà lại là Luật Sư ? Tất cả dưới mắt anh em nhà họ Kiến, đều dễ cả, chỉ tại loài người, càng lớn, càng kiêu cách, càng bày vẽ.

Trước hết, theo ý kiến của anh em nhà họ Kiến thì có lẽ, loài người quan niệm bất cứ ai xuất thân từ học trò, phải có Sĩ theo sau, và nếu người nào biết biến chế hơn người khác thì được gọi là Sư. Ví dụ giữa Dược Sư và Bác Sĩ, cũng là học trò nhưng Dược Sư lại là người chế ra thuốc và Bác Sĩ chỉ ra toa. Cũng như trong nhà Binh, kẻ Sĩ nào không có hoặc có mà không dùng thì được gọi là Binh Sĩ, có ít ít thì Trung Sĩ, có cao hơn là Sĩ Quan. Khi chết đi rồi, thì tất cả đều được gọi là Tử Sĩ, nhưng Sĩ Tử lại là học trò.

Loài người ăn no, không gì làm bèn chế kiêu, nhưng có điều tại sao cũng là nghề Gõ Đầu Trẻ, thì ở Tiểu Học không được gọi là Giáo Sư mà phải là Giáo viên. Cái này là một thắc mắc lớn, có phải thế không tất cả anh em nhà Họ Kiến ?

NGUYỄN MINH TÂM

chap pho nhật báo

Cố vấn : **TIẾN SĨ MỐI GIÀ**
Chủ nhiệm : **VÀNG KIẾN**
Thư ký : **KIẾN CAO CẢNG**
Quản lý : **KIẾN EM**

SỬA SOẠN ĐÓN HÒA BÌNH CÁC TIỆM ĂN PHẢI CẨM BÁN CÁC MÓN ĂN BỜ CÀU

TIN ĐẶC BIỆT CỦA BỒN BÁO ĐẶC PHẢI VIÊN

SAIGON (30-10) « Tại sao nói tới Hòa Bình hoà mà mãi vẫn chưa thấy hòa bình đâu ». Đó là đề tài diễn thuyết của Tiến sĩ Mới Già trình bày vào đầu tuần qua tại Đại học Đường của dân tộc

B Ứ A L Ớ N

VĂN BAN VE

CHUYÊN KIẾN

Phiên họp của Ban Chấp Hành Lam thời Hội Báo Vệ Kiến, tuần rồi được mở tá là hết sức sôi nổi, đã đồng thanh quyết nghị :

— Xet rang loại kiến chúng tôi tuy nhỏ bé nhưng cũng là một loại sinh vật như muốn loạt sinh động vật khác.

— Xet rang tuy nhỏ bé nhưng chúng tôi có to chức xá hội và te lối sinh hoạt cũng như luân lý chặt chẽ mà tư lâu được ca tụng (ca loài người cũng tan đồng) là một to chức gương mẫu.

— Xet rang những sinh động vật vậy như cno, meo, chim, cá... và ngay những thú dữ như cạp, beo... đều có nội bao vệ thì không lý gì loài kiến chúng tôi lại không có nội bao vệ.

Lo ao nay đồng thanh quyết nghị thành lập Hội Báo Vệ Kiến.

Trong phần kháng thư gửi cho LHQ có điểm đang lưu ý sau :

Đề báo vệ dân-tộc-hòa-bình-kiến yêu cầu LHQ khuyến cáo Hội Báo Vệ Kiến loạt kiến mà kiến ra khỏi loài chim được bao vệ, hoặc khuyến cáo chim mỏ kiến hay đôi món ăn hàng ngày sang một loại ngũ cốc thay vì lấy sinh mạng dân tộc Kiến làm thực đơn thường ngày.

Chưa có thư phúc đáp của LHQ về vấn đề trên.

tí hon. Trước cử tọa đồng đảo hàng trăm triệu sinh viên kiến tham dự, Tiến sĩ đã tỏ mối ưu tư với các chính sách toàn cầu nói chung và tình hình VN nói riêng. Ông nhấn mạnh tới điểm, tại sao người ta khao khát hòa bình mà cứ đi giết chim bờ cầu. Nay hòa bình đã gần kề, đừng để nó vuột mất. Ông cũng đề nghị, các tiệm ăn quốc tế nói chung, và riêng với các tiệm ăn Tàu, nên cấm bán các món ăn chim bờ cầu như : Mì bờ cầu, bồ câu quay, bồ câu đôi yến văn vân... Đề nghị này đã được hoan nghênh nhiệt liệt. (Theo lời tường thuật của làng khi Tiến sĩ đặt lời, hàng ngàn cánh chim muốn phượng đã đổ về đề chào mừng và tán đồng). Nhưng cũng trong buổi diễn thuyết này Tiến sĩ mới giã từ ra e ngại nếu đề nghị này của ông được chấp thuận. Vì theo ông, nếu các món ăn chim bờ cầu được cấm chỉ

thì đó là một mối đe dọa lớn đối với dân tộc tí hon. Các tiệm ăn ba Tàu luôn luôn « sáng tác » những món ăn khoái khẩu nên các món như kiến chiên bơ, kiến xào lẫn hay đại khái thế, sẽ được thay thế cho món mà họ bị cấm. Kết luận bài thuyết trình Tiến sĩ Mới Già giữa một lên trời buông một câu đầy cảm động : Nếu có được hòa bình cho VN thì dù phải hy sinh mình thì dân tộc Kiến tí hon cũng sẵn sàng.

KHÔNG PHỚT TÍNH ẮNG LÊ ĐƯỢC HUI CUA KẸP TỐC MẠC ĐỒNG PHỤC

KHÔNG ĐƯỢC NẮM TAY NHAU TÀ TÀ

Ông Ralph Smith, hiệu trưởng trường học Slacton vừa ra lệnh cấm học trò của ông không được làm trò cười bằng cách trai gái mặc đồng phục mà nắm tay nhau đi tà tà trên sân cỏ.

Trước lệnh đó, một cậu học sinh 18 tuổi, yêu cầu được đầu tên, nói rằng : « Chính cái điều tuổi chúng tôi đã lớn đủ để cưới vợ mà không được nắm tay nhau mới là trò cười chứ ! Tôi có nhiều bạn gái ở trường tại sao chúng tôi lại phải đối với nhau như những kẻ xa lạ trong khi mặc đồng phục ? »

VƯỜN THƠ CON KIẾN VINH CON KIẾN

Nhỏ nhất sinh ra ở đất sâu Hơn người được cái cứ vênh râu Hai càng múa máy, gươm thiêng phòng ? Sáu cước tung hoành, giáo báu chẳng ? Ruồi nặng trờ tan đem đánh ché Bọ sậu giết sạch đề xào ăn. Thông minh khí tiết và ngay thẳng Người phải mang ân, chớ phụ bần. **CAU ĐỒ**

CHUYÊN DỄ TIN

nhưng không có thật

GIA-ĐÌNH (10-72) : Ông T.T.T. ngụ tại Lê Văn Duyệt vào ngày nói trên đã tới một khách sạn sang trọng dùng bữa. Trong bữa ăn ông quyết đòi cho được món thịt lạc mà ông thích nhất, mặc dầu nhà hàng long trọng tuyên bố không có. Ông nhất quyết đòi cho được với bất cứ điều kiện gì. Bồi bản ba tàu bèn theo ý đề ông ra lúc đi uống. Vì họ cho rằng ông này khoái ăn thịt nên thịt ông chắc cũng lạc, ông này được có thịt liền sau đó theo ý muốn, và chỉ phải trả tiền xào lán. Nhưng cắt đứt chỗ nhুরু ông này bắt tình và được chờ vào nhà thương cứu cấp. Hỡi ơi, bệnh tình trầm trọng e khó thọ nổi.

ĐƯỜNG CHƠI

HUẾ 12-10 : Hồi 12 giờ trưa ngày nói trên, một vụ quỵên sinh xảy ra tại nhà số 2, đường « gát măng giê ». Nạn nhân là một thanh niên tên Kiến Hùng, 19 tuổi. Theo thân phụ của nạn nhân cho biết, thì nạn nhân đã ăn phải một viên xà bông bột (chứ không phải tự tử) trong lúc đi kiểm thức ăn vì ngờ đó là hạt cơm.

KỂ CHÁN ĐỜI ĐƯỢC MỜI

LÊN THIÊN

nói lại cho ông BƯU ĐIỆN VỪA LÒNG

SAIGON (20-10) Trong mục BMBM trên tuần báo TN ông N.T. đã trả lời một độc giả hỏi về địa chỉ của ban Việt Ngữ đài BBC Luân Đôn quá vắng tắt, ông Bưu Điện không bằng lòng nên chúng tôi có nhận được cái địa chỉ sau đây, của chính ban Việt Ngữ đài BBC gửi về cây đăng trên CPNB.

Địa chỉ của ban Việt Ngữ đài BBC :

BRITISH BROADCASTING CORPORATION,
EXTERNAL SERVICES,
(THE VIETNAMESE SECTION)
BUSH HOUSE,
LONGWAY STRAND,
LONDON W. 2,
ENGLAND.

Vậy chúng tôi cho đăng tài đề làm vừa lòng ông BD.

ĐỌC VÀ CỒ ĐỒNG CHẠP PHỐ NHẬT BÁO

CHUYÊN DÀI DÀI THI CỬ

chính là một vị Thanh tra phòng mặt ; đồng thời là vị giáo sư toán rất nổi tiếng (sách giáo khoa in thật nhiều) Khi người lớn làm áp phe thì phải biết hết sảy. Đọc tin trên không biết khác hay cười, hờ qui vị sĩ tử ? Và nghe đầu kết quả tại T. T. Hùng Vương sẽ bị hủy bỏ, như thế thì tội cho các thí sinh chán chỉ hạt bột. Có một đảng học trò ngoài thành tra trên, đọc xong hẳn lắc đầu: Hết ý kiến ! (KIẾN LỬA)

Rao Vật Rặt Rạo Vật

GÁP : Lắm. Phi trường mới mở, chưa sẵn phi đạo, cần những tay lực sĩ gõ ghế để hãm bớt tốc độ mỗi khi máy bay đậu. Hội Phi công Chườn Chườn.

CẢN : Một người cụt hai tay đề làm những việc vặt trong nhà. Hội BS. MAT. Khu Thần kinh Bệnh viện X.

những chiếc hỏa tiễn thuốc súng đầu tiên

Vào khoảng thế kỷ 13 hỏa tiễn đầu tiên xuất hiện (biến chế từ chiếc pháo thăng thiên) do người Trung Hoa phát minh và dùng nó làm khí giới để chống lại quân Mông Cổ tại Khai Phong Phủ.

Đến năm 1760 ở Ấn Độ có người dâng lên tiểu Vương Raja Hyder Ali một hỏa tiễn, vỏ ngoài làm bằng kim khí đuôi dài hơn 6 thước, bắn xa hơn một cây số và giết hại được nhiều người khi bắn trúng. Tiểu vương Raja Hyder Ali đã dùng hỏa tiễn trên để chống lại quân Anh,

Nhân dịp ấy, một người Anh cát lợi tên là Willam Congreve lấy được kiểu hỏa tiễn trên đem về nghiên cứu và chế tạo cho thêm tinh xảo. Lúc đó cái đuôi của hỏa tiễn được gắn chính giữa thay vì một bên để tăng thêm thăng bằng và có thể tháo ra lắp vào rất dễ dàng nên rất tiện lợi trong lúc di chuyển. Ngoài ra Congreve còn thêm vào 5 lối thoát nhỏ nằm cạnh phần chung quanh cái chốt để khi mạnh thoát ra đều giúp hỏa tiễn thăng bằng trong lúc bay.

Đến khoảng giữa thế kỷ 19, một kỹ sư người Anh cát lợi khác tên là Hales đã nghĩ ra cách chế tạo hỏa tiễn không cần đuôi dài như hỏa tiễn Congreve. Hales thay thế cái đuôi hỏa tiễn bằng ba cái «van» dính chặt vào vỏ hỏa tiễn, và nằm ngay lỗ thoát nhỏ ở phía sau hỏa tiễn. Tuy nhiên hỏa tiễn Hales lại có nhược điểm là thuốc súng dùng trong hỏa tiễn lại dễ bị làm ẩm mục và trong lúc chuyên chở thuốc súng dòn dể gãy lại

nhên khi bắn nổ tung từng mảnh rất nguy hiểm.

Tóm lại từ chiếc pháo thăng thiên đến hỏa tiễn Hales người ta đều dùng thuốc súng làm nhiên liệu đốt cháy gây phản lực để chuyển dịch. Quá trình phát triển của hỏa tiễn dài đến gần bảy trăm năm (1232-1900).

SIM TÍM (cóp)

tóc

- Một đầu người bình thường trung bình có từ 100.000 đến 140.000 sợi tóc.

- Mỗi ngày tóc rụng từ 30 đến 40 sợi.

- Một sợi tóc chỉ sống được từ 2 đến 7 năm.

- Người Á đông có nhiều tóc và tóc cứng hơn người Âu châu.

- Người tóc vàng nhiều tóc hơn người tóc hung.

DIỆU VŨ (ghi)

hoa độc

Ở những rừng hoang rậm rạp Nam Phi có một loại hoa cánh xanh chen nhị đỏ, đầu vàng. Những hoa này thường mọc trên một cái dây quấn vào thân cây nhỏ.

Hoa trông đẹp nhưng ai chạm đến thì phát ung độc thúi thịt rồi chết. Kể bị độc thì nóng ran, xanh xám mặt, đôi mắt lơ đờ. Bàn tay đung nhảm hoa bị thủng một lỗ đỏ ửng. Tam ngày sau lở lan ra rồi chết.

ĐỒNG ĐEN (Đà Nẵng)

xích lô đạp việt nam ở chicago

Theo báo Tây Paris Match thì xe xích lô đạp Á châu đã xâm nhập Chicago, Mỹ Quốc.

Quả vậy, hiện có một công ty chuyên chở mới được thành lập để

cống hiến khách hàng một phương tiện chuyên chở đặc biệt : xe kéo VN do xe đạp kéo đi. Những xe chạy bằng sức người này ở đất Mỹ đắt hơn xe chạy bằng động cơ nhiều, phải nói là đắt kinh khủng.

Các bạn tính, du khách đi xe đạp ở đây phải trả hai đô-la một cây số tức là gấp ba giá taxi cổ điển ! Khiếp !

Nhờ bạn ngọc báo tin cho các cụ xích lô đạp Giao chỉ nên di cư qua bên hành nghề chắc sẽ giàu to.

NGUYỆT QUẾ

cười lối viễn tây

Trong một cuộc du lịch Tiểu bang Nevada một anh chàng gốc Téch xát đã làm cho đám cao bồi địa phương tức hộc máu mồm vì tính khoái lạc. Một khi, đám cao bồi chỉ cho anh ta một con bò, con ngựa, một trang trại v.v... thì anh chàng Téch xát bỏ nhỏ một câu :

— Ở xứ tôi, còn lớn hơn nhiều.

Nghĩa là, cái gì ở xứ Téch xát cũng hơn các xứ khác.

Bọn cao bồi Nevada ức lòng, quyết chơi cho anh chàng đại ngôn một phát cho hả giận. Họ bèn giấu ba, bốn con rùa dưới gầm giường, trong phòng ngủ của anh chàng Téch xát.

Buổi tối, đưa anh chàng Téch xát vào phòng và khi thấy mấy con rùa từ gầm giường chui ra, đám cao bồi Nevada khẽ nói :

— Đừng có sợ. Đây là những con rệp ở xứ Nevada đó.

Chàng Téch xát thản nhiên trả lời :

— Tội nghiệp không. Những con rệp này mới nở phải không ?

MM (ghi)

Kiến Vàng ơi !

VẤN : Kiến Vàng ơi, phải làm sao để khóc « một cách dễ dàng » mỗi khi muốn làm nũng với người ấy. Kiến Vàng chỉ hộ nhà

NGỌC

ĐÁP : Chả nhẽ KV dạy bạn quay đi rồi lấy ngón tay chấm nước bọt bôi vào mắt. Hình như ở CPNB số trước có rao bán với giá phải chăng một giọt nước mắt đấy. Coi xem ai bán.

VẤN : Kiến Vàng ơi ! khi người ta tặng mình hoa pensée (hoa làm bằng gỗ ở Đà Lạt í mà) mà mình trả lại thì người ta lại bỏ hoa vào trong tủ lạnh. Như thế có nghĩa gì hả Kiến Vàng ?

MY DU

ĐÁP : Thôi thì lòng anh như cái tủ lạnh bằng giá để ướp tình ta. Dù tình ta có làm bằng gỗ cho lâu tàn nhưng có ngày cũng mục rã mất. Lần sau anh sẽ cần thận hơn làm tình ta bằng ny lông. Vì đã có tim nhân tạo bằng ny lông rồi.

VẤN : Kiến Vàng ơi ! Làm sao xua đuổi con ma mơ mộng khi đang ngồi trong lớp học hở Kiến Vàng ?

TUỞNG HẠ

ĐÁP : Cứ mơ mộng và mơ mộng thấy những trái bóng màu rực rỡ. Rồi có hai trái bóng phai màu, đó là hai con dê rô, nở ra trong số điểm ấy. Cô học trò khéo là ngoan ạ.

VẤN : Kiến Vàng ơi ! Tại sao trên vách tường rộng thế kia mà con nhà kiến ta không chịu đi, cứ dành cái nhau chỉ chèo trên một con đường nhỏ xíu gần như vô hình vậy hở Kiến Vàng ?

THU DUYỀN (Sài Gòn)

ĐÁP : Trò chơi dành cho bạn đây : Hãy gạt đám kiến đang đi và lấy ngón tay di mạnh « con đường vô hình » ấy một khúc chừng 2 phân. Kết quả ra sao, cho KV nghe với.

truyện dài DUYÊN ANH

- ?
 — Nhà có chó dữ, anh không thể đến được.
 Anh chàng cười. Và nói :
 — Tôi đã thấy cô Kiều Nhị ngồi trên chiếc Honda thể thao đậu cạnh chiếc Mazda 616.
 Tôi hỏi :
 — Anh mỗi tay rồi à ?
 Anh chàng lắc đầu :
 — Tôi sợ cô mỗi tay. Vì cô viết nhiều mà tôi chỉ có một dấu hỏi. Như bạn cô có xe bốn bánh, tôi chỉ có xe hai bánh. Thường thì ta đi bằng chân. Có một con đường không thể đi bằng ô tô, dù là Mazda 616 hay đi bộ.
 Tôi làm bộ ngờ ngẩn :
 — Đi bằng máy bay được chứ ?
 Anh chàng chống hai tay xuống bãi, ngả người về phía sau :
 — Cô nên hỏi cô.
 — Tại sao tôi lại hỏi tôi ?
 — Vì chính cô hiểu rõ con đường này.
 Anh chàng, tự nhiên, vươn người về phía trước và nằm úp trên cát.
 — Bây giờ đến lượt tôi trả nợ cô.
 Tôi chớp mắt :
 — Anh sòng phẳng quá. Nào, bắt đầu trả nợ.
 Tôi vẽ những dấu hỏi cho anh chàng viết những câu trả lời.
 — ?
 — Tên tôi là Hoài.
 — ?
 — Tôi cũng từ xa tới đây như cô.
 — ?

- Tôi đi một mình.
 — ?
 — Bỏ học rồi. Tôi muốn viết ra chữ và rất chán ngán học thuộc lòng chữ của thiên hạ.
 — ?
 — À, tôi ra Nha Trang để tìm kiếm một kỷ niệm.
 — ?
 — Hình như vậy. Tôi định viết một cuốn tiểu thuyết lãng mạn về biển.
 — ?
 — Tôi trợ nhờ người bạn. Nhà anh ta không nuôi chó, nhưng cô không nên đến.
 Hoài vụt đứng dậy, lịch sự chào tôi và bỏ đi. Tôi sửng sờ giây lát, chẳng hiểu phải nói gì, làm gì. Không biết khi bàn chân tôi dẫm đúng viên ngọc trai, tôi sẽ nói gì, làm gì ? Hoài đi được một quãng tôi mới gọi tên anh.
 — Anh Hoài !
 Hoài quay lại. Tôi vẫy tay. Quyền uy của cái vẫy tay bắt Hoài dừng bước và trở về chỗ cũ. Tôi đứng lên, trách móc :
 — Tôi còn nhiều dấu hỏi.
 Hoài khoanh tay trước ngực :
 — Tôi còn ở Nha Trang vài tuần và sáng nào tôi cũng là người có mặt ở bãi này sớm nhất, sẽ thỏa mãn hết những dấu hỏi của cô.
 — Có thể, ngày mai tôi về sớm.
 — Cô không thể về vào ngày mai được, cô Kiều Nhị ạ !
 — Anh ngăn cản ?
 — Đầu đảm. Cô chưa kịp mua vé máy bay.
 — Tôi về bằng xe hàng.
 — Nhưng cô sẽ không về.
 — Tại sao ?
 — Vì tôi sẽ tiết kiệm tới mức tối đa những câu trả lời. Mà cô, tôi biết, cô còn hàng trăm dấu hỏi.
 Tôi nhún vai :
 — Anh có vẻ kiêu ngạo ?
 Hoài gật đầu :
 — Vâng, tôi rất kiêu ngạo. Tôi hy vọng ngày mai cô không về và sáng mai, thật sớm, tôi được gặp cô trên bãi này. Biển sớm của riêng tôi. Bây giờ, biển thuộc quyền xử dụng của thiên hạ.
 Tôi nói :
 — Nếu anh định viết một cuốn tiểu thuyết lãng mạn về biển tôi khuyên anh nên gạch bỏ câu *bây giờ, biển thuộc quyền xử dụng của thiên hạ* đi. Không bao giờ biển thuộc quyền xử dụng của bất cứ ai. Ai cũng muốn yêu biển và thêm được biển yêu. Thường thường, biển cuốn sự ước muốn và nổi thêm khát ra tận chỗ nước xoáy. Biển sớm đã chắc gì của riêng anh. Tôi sợ có người đến sớm hơn anh vài giây.

Hoài mỉm cười :

— Hân hạnh được quen biết cô Kiều Nhị. Tôi nghĩ, người đến sớm hơn tôi sẽ chỉ là cô. Cám ơn cô đã bênh vực biển. Nhờ một câu vụng về tôi mới hiểu *biển* chưa thuộc quyền xử dụng của ai, *biển* chưa yêu ai. *Biển* sẽ yêu ai ? Liệu *biển* có sẽ yêu tôi ?

Tôi đưa hai bàn tay đan lấy nhau :

— Anh bớt kiêu ngạo rồi đó.

Hoài nói :

— Với cô chẳng ai dám kiêu ngạo. Với cô, kẻ kiêu ngạo nhất trên đời này là tôi đã thấy mình hết kiêu ngạo.

Hình như, tai tôi nóng nóng, má tôi au đỏ, mắt tôi vương khói. Hình như, tôi đang dấn lên viên ngọc trai và viên ngọc trai dấn nổi đầu êm ái tự lòng bàn chân đến trái tim tôi. Khoảnh khắc xa khơi, tôi thấy hiện ra trước mắt tôi con đường ban mai lúc nào cũng lẳng đặng sương thu của thuở học trò Trưng Vương. Và từ trong lớp sương huyền ảo, một bóng người thấp thoáng.

— Cô Kiều Nhị!

Tôi tỉnh giấc.

— Cô nghĩ gì thế ?

Tôi buông xuôi tay :

— Nghĩ về sự kiêu ngạo của anh.

— Tôi đã hết kiêu ngạo.

— Đừng, anh nên duy trì sự kiêu ngạo. Đừng, đừng nên vì tôi mà hết kiêu ngạo. *Biển* sẽ chỉ yêu người kiêu ngạo.

Hoài lặng thinh. Giây lát, anh hỏi :

— Sáng mai cô ra bãi sớm chứ ?

Tôi đáp :

— Nếu không sớm hơn anh hay sớm bằng anh, tôi sẽ ra thật muộn.

— Một mình ?

— Có lẽ vậy.

— Sẽ gặp lại cô sớm mai.

Hoài khẽ cúi đầu chào tôi. Anh bước nhanh. Rất nhanh. Tôi nhìn theo. Nhìn theo mãi đến khi Hoài mất hút trong đám đông của bãi biển ngập nắng. Hoài nói đúng. Bây giờ, lúc này đây, biển không của riêng ai. Không ai nghe rõ biển lên tiếng thầm tình tự. Không ai nghe rõ biển mời yêu, biển gọi mộng. Chỉ có sóng dồn dập và ồn ào, náo nhiệt. Biển thất vọng. Biển thêm cô đơn. Biển sớm cô đơn. Ai ra biển sớm nhất sẽ nghe được tiếng thầm tình tự của biển. Và sẽ được biển chỉ dẫn để nhìn rõ sự tuyệt vời nằm giữa trái tim Nha Trang. *Biển sớm của riêng tôi*. Hoài kiêu ngạo nhận riêng cho mình một cõi biển. Một cõi cô đơn. Tình yêu chỉ tìm thấy trong cõi cô đơn. Bởi vì, trong cõi cô đơn người ta thường bị tình yêu mê hoặc. Đó là ân sủng. Không bao giờ là hình phạt. « Cô nghĩ gì thế » ? Tôi nghĩ về cõi cô đơn của anh. Tôi nghĩ về một cõi biển của riêng anh. Biển sớm. Chạnh nhớ mấy câu thơ ký bút hiệu T.T.Kh. « Thuở trước hồn tôi phơi

phơi quá, Hồn trinh nguyên vẹn một làn hương. Nhưng nhà nghệ sĩ từ đâu tới. Êm ái trao cho một vết thương... » tôi mơ hồ cảm như mình vừa được trao cho một vết thương êm ái, vết thương đi thẳng vào tâm hồn, vết thương không còn từ viên ngọc trai giữa chân mềm dấn lên trái tim. Vết thương bắt tôi suy nghĩ, suy nghĩ khôn cùng về một cõi biển của một người con trai xa lạ. Người ấy chưa vuốt tóc tôi, chưa thở dài, chưa bảo « hoa đáng như tim vỡ ». Người ấy chỉ mới nói « có một con đường không thể đi bằng ô tô hay đi bộ ». Và, chắc chắn, không thể đi bằng máy bay nữa. Con đường ấy, tôi hiểu, hiểu rõ ràng.

Tôi thần thờ ngồi xuống, ngồi trên làn cát mịn màng ngậm nước. Tôi tìm Hoài qua ống kính của chiếc jumelle. Chàng đã mất hút. Tôi tìm Phụng. Thấy ngay. Con nhỏ đang nằm dài trên chiếc phao và bu quanh nó là mấy cậu trai trong thế giới của nó. Phụng sẽ chẳng suy nghĩ gì cả. Nó hồn nhiên mãi mãi bởi vì nó không hiểu có một con đường không thể đi bằng máy bay, ô tô hay đi bộ với sự hồn nhiên. Hồn nhiên thì không có đơn, thì không có cõi cô đơn của riêng mình, thì không bị tình yêu mê hoặc — thứ tình yêu làm thành kỷ niệm ngàn đời, ân sủng của trời đất. Tôi tìm Vinh. Hắn đang bơi ra xa. Biển với Vinh không gắn bó. Đến biển tắm, bơi và phơi nắng. Và trung diện. Vinh không nhận cho riêng hắn một cõi biển, dẫu chỉ là một cõi nhỏ nhoi. Tôi nghiệp hắn. Hắn đáng thương hại hơn ghét bỏ. Những kẻ thừa mứa vật chất thường thiếu một cuốn sách ước. Tình yêu không đến với họ bằng đầy đủ hào quang như sự may mắn tuyệt đời không đến với con nhà giàu trong truyện thần tiên, cổ tích. Biển sẽ không tặng Vinh một điều gì. Vinh thì không biết biển thêm cô đơn, biển nhớ được tên người yêu biển. Vinh cũng không biết có một con đường không thể đi bằng máy bay, ô tô hay đi bộ với sự phô trương nếp sống phù phiếm của hắn. Tôi mới biết qua gợi ý của Hoài. Có những điều ta chỉ biết khi được nhắc nhở. Chiều nay, tôi sẽ không ra bãi này, tôi sẽ nằm một mình trên giường, sẽ áp má lên gối mộng mơ. Tôi sẽ mở cửa sổ cho mộng mơ bay xa và cho mộng mơ từ xa trở về. Mai sớm, tôi sẽ tới đây, làm theo ý muốn của tôi là, một tay xách dép, một tay xắn quần, thả dài trên bãi cát mịn, làm quen với biển để khi biển nhớ biển gọi tên tôi : Kiều Nhị, Kiều Nhị yêu dấu!

Họ đã kéo hết lên bãi. Những giây phút tuyệt vời của tôi bị phá tan. Phụng đưa tay vuốt những giọt nước trên mặt, hỏi tôi :

— Mi chỉ yêu ngắm biển thôi à ?

Tôi cười. Phụng nói tiếp :

— Hay mi sợ biển lột da mi, nắng biển mi thành cái cột cháy ?

Một người bạn của Vinh đã trải xong chiếc khăn tắm sặc sỡ màu trên cát và mời Phụng nằm. Phụng không thêm cám ơn, đương nhiên hưởng thụ công lao của bạn Vinh mà Phụng cho là mình có quyền sai vặt đám con trai đại dột. Con nhỏ nằm úp, chống hai khuỷu tay. Vinh cũng trải cho

tôi một chiếc khăn tương tự. Hấn sửa soạn những chuyến ra bãi thật trịnh trọng. Thùng nước ngọt, bia hộp ướp đá ngay chỗ chúng tôi cắm dù. Vinh mở hộp lê mời tôi. Hấn hỏi :

— Nhị có biết bơi không ?

Tôi đáp :

— Không.

— Đã tập bơi lần nào chưa ?

— Đã, nhưng vẫn không biết bơi.

Phượng đùa :

— Mi bắt con chuồn chuồn, cho nó cắn rốn mi là mi bơi được !

Vinh nói :

— Đề mai đi đảo tôi dạy Nhị bơi. Biết bơi mới có thể tập trượt nước.

Tôi cười :

— Anh thử hỏi chị Phượng của anh xem nếu tôi biết trượt nước và vào hội thể thao dưới nước nào đó, chị Phượng của anh có mĩa mai cay đắng không.

Phượng chép miệng :

— Hừ, con nhỏ dễ ghét ! Mi đâu thuộc « giai cấp » trùng mối thâu Mỹ

Tôi nhấp một ngụm nước lê. Rồi ngó Vinh :

— Nhưng tao không thuộc thành phần nhà giàu, dù là giàu căn cơ hay giàu sổi.

Vinh hiểu tôi trách móc hấn. Hấn buồn bã. Giây lát, Vinh nhìn tôi với đôi mắt long lanh niềm ân hận. Giọng hấn sưng ướt sự khiêm tốn, Vinh nói :

— Tôi thành thật xin lỗi Nhị.

Phượng không biết chuyện gì đã xảy ra giữa tôi và Vinh. Con nhỏ ngồi vụt dậy :

— Có chuyện xích mích ?

Tôi đặt hộp nước cạnh chỗ ngồi, xoa tay :

— Chẳng có chuyện chi cả.

Phượng hất đầu, nhìn Vinh :

— Với « thứ » Kiêu Nhị, Vinh phải thận trọng ngôn ngữ. Và phải kiên nhẫn.

Tôi pha trò :

— Phải áp dụng câu « nước chảy đá mòn » !

Chúng tôi cười vui. Vinh bốt nói. Có lẽ, hấn suy nghĩ, hấn tập suy nghĩ. Có lẽ, hấn muốn chiếu rọi một tia sáng vào vùng linh hồn tôi, linh hồn một « thứ » con gái nhiều ước mơ, trừ một ước mơ ái tình phù phiếm. Có lẽ, Vinh sẽ chẳng tìm được điều gì. Và, có lẽ, hấn chỉ biết chờ ngày tôi trở về Sài Gòn sớm hơn hấn để hấn lang thang trên bãi biển đùa nghịch với loài dã tràng.

— Nhị !

— Hả ?

(Còn nữa)

truyện dài HOÀNG NGỌC TUẤN

Em đã bắt tôi hứa với em :

Anh đừng kể cho người thứ ba nào nghe

Những gì mà chỉ có hai người mới hiểu

Anh đừng nói ra những điều gì anh đoán về em

Vì tất cả những điều đó đều trùng phóc

Anh đừng nói lên những lời nào anh muốn nói với em

Vì em đã lắng nghe rõ ràng rồi dầu lời chưa thốt...

Nếu anh là họa sĩ, anh đừng vẽ vời gì về em

Nếu anh là thi sĩ, anh đừng làm thơ thần gì về em

Nếu anh là nhà văn... ôi nghề này đáng ngại hơn cả

Cấm anh không được tiểu thuyết hóa

Những gì vốn đơn giản thô sơ không một chút chi ly kỳ

Anh cứ tha hồ bịa nên những thiên truyện tình éo le gay cấn

Nhưng hãy nhớ em chỉ muốn sống một đời bình yên chân thực

Bởi thế, tôi chỉ kể những chuyện tầm thường mà bất cứ một đôi tuổi trẻ nào cũng có.

Trước hết, và sau hết, hay điều duy nhất cần phải nói ra bằng một lời gọn gàng nhưng vững chắc sâu xa. Là tôi và em, chúng ta đã yêu thương nhau. Gặp gặp quá chẳng? Nhanh chóng quá chẳng, « tiếng sét » bất ngờ quá chẳng? Hình như không phải thế.

Nếu trên đời có một điều gì thật đơn giản, tự nhiên, không cầu kỳ rắc rối, không gượng ép hay rào đón dài dòng. Điều ấy là chuyện yêu thương của chúng ta. Chẳng thể dối lòng, chẳng thể nghi ngờ, chẳng thể đóng kịch. Không hề lệ thuộc vào không gian và thời gian, không hề sợ hãi những thói

quen ràng buộc phiên toái của loài người. Tôi yêu thương em, ngay giây phút đầu tiên và thời khắc ấy sẽ là muôn thuở.

Mơ Nữ. Tôi còn biết nói gì về yêu thương khi yêu thương là quả ngọt đã thấm nhập tan hòa trong người chúng ta, rung động bồng bồng, reo vui cùng với xác hồn tinh túy.

Có những người trời sinh ra là để yêu nhau. Tôi và em không lập lại điều ấy, vì đó là định mệnh tiên thiên ở ngoài quyền hạn của con người. Chúng ta ra đời, trước hết để sống và trở thành chính mình. Em là em, tôi là tôi, vẫn có đôi điều khác biệt giữa chúng ta. Xa tôi, em vẫn cứ sống. Xa em, tôi vẫn rán sống.

Không có yêu thương, kiếp người vẫn tồn tại. Nhưng một đời trọn vẹn, tràn đầy, hăng nồng mãnh liệt là một đời chung lối với yêu thương. Một tâm hồn cao nhã, đậm đà, luôn luôn mới mẻ là một tâm hồn được đắm mình mãi mãi trong cội nguồn tình ái. Và chẳng cần quan tâm đến hồng phúc hay bạc mệnh, chúng ta tự do tìm đến nhau.

Tôi muốn nói điều đó với em nhưng lời tôi chưa đủ chín để bày tỏ đơn sơ rõ ràng. Phải cầu viện đến lời em, tiếng mộc mạc hồn nhiên để đi sâu vào tim óc:

*Gặp em lần đầu anh có bị bất ngờ khó chịu gì không
Chắc lâu nay anh vẫn tưởng tượng em như là tiên nữ
Ngờ đâu đối diện mới biết em chỉ là một « nhỏ » tầm thường
Lu mờ giữa cả ngàn người đẹp của hoa lệ thành phố*

Không đâu, Mơ Nữ. Hình ảnh em lâu nay nằm ngủ trong mắt của tôi. Dầu ở xa nhưng tôi đã nhìn thấy em rõ như đường chỉ tay của mình. Giờ đây, em có thực ở bên tôi, em nói cười nghịch ngợm trước mắt và em từ lâu vẫn gói đầu trong tâm hồn tôi cũng chỉ là một.

Mơ Nữ vội vàng báo trước:

*Em chỉ có một ngày ở Sài Gòn thôi đó
Một ngày làm sao để nói hết cho anh nghe
Hay nhắc lại những điều em đã nói
Vì vậy anh phải cố mà hiểu
Những điều em không kịp nói hay chưa thể nói
Hay anh cứ từ từ ngâm nghĩ trong đầu
Tìm được bao nhiêu lời nào là lời hương mến
Rồi anh tự nói một mình cho anh nghe đi
Mà hãy nghĩ rằng đó là lời của em
Vì chính thật đó đúng là lời em*

Cám ơn Mơ Nữ, em đã trao quyền cho tôi quyết định xem tôi có xứng đáng được yêu thương. Những lời của em, tôi đã học thuộc lòng chứ cần gì nhắc lại nữa. Và dầu tôi có khổ công tìm ra được cả ngày tiếng ngọt ngào nào, cũng không bằng một bàn tay em cho tay tôi đan lấy, tìm hơi ấm hương nồng ngát ngậy như một hoa miền rừng núi.

Em biết không, hơi thở và thịt da sống động bao giờ cũng quý báu hơn ngôn ngữ.

Chúng ta chỉ có một ngày gặp gỡ

Buổi sáng, em dắt tay tôi chạy như bay đến những nơi em nói là muốn biết. Con đường bán sách cũ, những đường nhiều hàng cây im bóng, vườn cỏ xanh trước Viện Bảo Tàng, công viên gần nhà Bru điện (và phải chỉ cho em thấy thùng thư mà tôi thường tin cẩn bỏ vào lá thư gửi em). Đường hàng hoa, vắng dưới những tháp chuông giáo đường.

Cho đến trưa, dầu em muốn biết hay không, tôi và em vẫn phải tìm đến một tiệm ăn kiếm cơm dẫn bụng, lấy hơi sức để buổi chiều tiếp tục. Quán cơm quen thuộc của tôi, nằm trong ngõ sâu như dấu mặt bên cạnh nhà cửa cao ngất ở trung tâm thành phố. Vào quán, còn phải leo lên mấy bậc thang gỗ rung rinh, bù lại tôi ăn được một bữa cơm ngon lành trong khi em bỏ ngõ nhìn khắp cái quán ăn trông có vẻ tội nghiệp, bí mật và lạ lùng này.

Như đã chia phiên, buổi chiều là giờ của tôi. Tôi vội vàng dẫn em chạy đến những nơi tôi muốn đến. Rạp chớp bóng với cuốn phim và bản nhạc *Pourquoi*? Tại sao hai người ấy gặp nhau rồi yêu nhau? hai bàn tay của chàng và nàng chỉ còn một ly nữa là nắm được nhau, một chữ Fin to tương bỗng đột ngột xuất hiện, kết thúc một cách lửng lơ... Đến đoạn cuối đó, tôi nắm chắc lấy tay em mà nhủ thầm chúng ta còn hạnh phúc và may mắn hơn đôi nhân tình quốc tế đó nhiều.

Vào một quán cà phê thường có nhiều nhạc hay, âm cúng, vắng vẻ chỉ vài ba bộ bàn ghế và ở bàn nào cũng không có đến ba người khách hay một người, gần như đã thành thông lệ, mỗi bàn đều có hai người, một nam một nữ.

Tôi đưa em vào đây, chẳng có ai tò mò nhìn chúng ta. Chúng ta sung sướng chui rúc trong bóng tối vô danh, không cần ai biết đến. Như em đã nói:

*Anh nhớ cho mùa này là mùa nghỉ hè
Tụi bạn em ở tỉnh vào Sài Gòn nhiều lắm
Anh làm sao mà để cho người quen bắt gặp
Em đang dung dăng đi với anh
Bởi người này đồn với người kia người kia nói lại với chị
Chị mách lên má má kè với ba
Thì ôi thôi...tieu mọii này có đường làm tiêu ni cô trong năm tới*

Chán thật. Thi ra ở thời đại văn minh này vẫn còn có những người rảnh việc ngồi lê đôi mách, không biết im lặng ngờng mộ trước những câu chuyện tình mà lời nói vo ve ồn ào như bầy ong đe dọa chích vỡ tan chiếc bong bóng xinh đẹp.

Nhưng em yên trí đi, Mơ Nữ. Quán này không thể gặp một người quen nào của em đâu. Em cứ uống trọn ly nước cam ngọt lịm trong khi chờ tôi đến quầy yêu cầu cho nghe vài bản nhạc ngọt ngào.

Người giữ quầy là một người đàn bà hơi lớn tuổi. Sau lưng bà, một kệ tủ chứa đầy đĩa hát và băng nhạc.

Bà vui lòng cho bọn tôi nghe vài bản nhạc.

Loại nào, thưa ông.

Dĩ nhiên là nhạc tình. Nhẹ nhàng và vui tươi một chút.

Nhẹ nhàng thì có, chứ sợ không được vui ông à. Những bản nhạc tình được người ta thích ít khi vui lắm. Phần nhiều đều buồn.

Đáng tiếc thật. Tại sao lại không có những tình ca vui. Tại sao lại cứ phải là những chuyện tình buồn.

Tôi nghĩ rằng tình buồn mới là đẹp thưa ông. Ông tạm nghe *Sérénade* của Schubert, *Sombre dimanche...* hay *Dang dở* của Từ Linh, *Nghìn trùng xa cách* của Phạm Duy, *Tình sầu* của Trịnh Công Sơn, *Hoài cảm* của Cung Tiến, *Tiếng hát về khuya* của Tôn Thất Lập... hay nếu ông ngồi chờ lâu một chút, chúng tôi sẽ tìm cho ông nghe một bài lạc quan hơn: *Tình vui*, *Plaisir d'amour* của Martini... bài này nghe lâng lâng và say như một thứ rượu trùng tên với người nhạc sĩ đó.

Thôi đủ rồi, cảm ơn bà. Bọn tôi sẵn sàng nghe những bài ca tình buồn. Nếu các nghệ sĩ đều đau khổ tuyệt vọng vì tình yêu, đừng ai ép buộc họ gượng gạo hát bài mua vui.

Và sau đó, tôi và em lắng nghe. Nhạc vang lên dịu dàng vừa đủ trong quán nhỏ. Dầu tiếng đàn có đau xót như ngón tay mềm ứa máu trên giây, dầu âm hưởng có buồn ngùi man mác, dầu lời lẽ có lần mượn, chúng ta cũng không sợ hãi. Chúng ta đủ sức mạnh để không bị cuốn hút vào những tình sử bạc mệnh. Nhạc tình reo vui trong lòng chúng ta, không vang lên âm thanh nhưng tỏa đầy hòa ca khắp dòng máu.

Mơ Nữ mỉm cười rồi bĩu môi hỏi tôi:

*Anh nói gì lâu thật là lâu với người ta đó vậy
Định thuyết phục làm « bạn lớn » của anh hả
Chỉ có em mới lại nghe lời anh nói thôi
Chừ nhiều khi anh nói dối vụng về ai mà tin nổi*

Tôi giải thích cho em rằng tôi vừa cãi nhau với người lạ. Tôi bênh vực cho niềm tin của tôi vào sự trong sáng, êm đẹp của tình yêu. Em có vẻ phe với tôi không, Mơ Nữ?

Mắt em lóng lánh rạng rỡ trong bóng tối, nho nhỏ trả lời:

*Em về phe của anh đứng sau lưng anh mãi mãi
Vì em cũng tin vào yêu thương, đẹp, vui là có thật
Nhưng với điều kiện là anh phải giúp đỡ cho em
Giữ vững đời đời lòng tin cậy đó
Xưa nay vốn bấp bênh máu thịt như cọng lá mềm
Anh vẫn vô ý làm rơi rụng nghe anh*

Không đâu, Mơ Nữ. Tôi không vô ý như thế đâu, mà còn nguyện chịu chết giữa trời giá lạnh, như người đàn ông trong câu chuyện *Chiếc lá cuối cùng*, nằm suốt đêm thâu trong trời mưa tuyết lạnh kinh hồn, để cố giữ cho chiếc lá cuối cùng trên cây khổi rụng, vì có một người thiếu nữ đang hấp hối trên giường bệnh, ngày ngày nâng mắt nhìn chiếc lá mong manh mà nhủ thầm rằng bao giờ lá ấy rơi là đến giờ mình chết.

Khi bản nhạc *Ngày chủ nhật buồn* quá kêu thương sầu thảm của người nhạc sĩ Hùng Gia Lợi vang lên, tôi thấy Mơ Nữ đưa ban tay em lên ngực như cố nén cơn nhói từ trái tim.

Tôi lo ngại hỏi han nhưng em đã quay mặt đi, rồi nắm chặt tay tôi, gượng cười lắc đầu ra dấu không có chuyện gì đáng lo cả.

Mơ Nữ, em có chuyện gì buồn đâu giùm chẳng. Tôi gạn hỏi nhưng em tươi cười nói lảng đến những chuyện đầu đầu.

Rồi những đĩa hát, những cuộn băng nhạc cũng hết sau khi làm tròn bốn phần choàng cho buổi chiều của chúng ta chiếc áo lụa hoa đầm thắm điệu vợ.

Mơ Nữ. Như đã hứa, tôi sẽ không nói gì thêm về giờ phút bên nhau của chúng ta trong một ngày ngắn qua ôi vội vàng thoáng qua nhanh. Tôi cũng sẽ không nói gì hết về nụ hôn của tôi dính ướt trang trọng đặt lên em ở đâu, ở tóc ở má ở trán hay ở đôi môi?

Nụ hôn, là thân góp tất cả hương hoa của trần gian mà chỉ vừa đủ nếm cho hai người. Không người thứ ba nào có được.

Rồi một ngày cũng hết. Trời chiều lại đổ mưa, tôi và em bồn chồn nấp trong quán chờ trời ráo nước. Vì sắp đến chiều tối, em không thể về nhà trễ hơn giờ này nữa, người chị chắc đang nóng ruột đợi em, sửa soạn hành lý để sáng mai hai chị em sẽ về lại tỉnh nhỏ quê nhà.

Trời vẫn cứ mưa cho đến tối. Khi những ngọn đèn đường đã thấp đỏ, cơn mưa nhẹ hạt hơn nhưng cũng đủ làm ướt tôi và em tất tả chạy về.

Em không cho tôi đưa đến tận cửa nhà. Chỉ đến cổng xe hỏa, chỗ con đường rầy hun hút chạy dài như chia lỵ, là em nói đành chia tay ở đó.

Vừa đúng giờ xe hỏa chạy qua đây. Người gác cổng đưa cao ngọn đèn đỏ ra dấu rồi hạ rào cản xuống chặn lại xe cộ và bộ hành. Tôi và em đứng sát vào đường sắt, chờ đợi. Chuyến tàu đêm rúc lên hồi còi buồn như cắt rầm rập chạy qua. Phút chốc, đoàn tàu mất hút về phía chân trời mờ mịt, để lại một chút âm thanh mơ hồ của tiếng còi từ giữa nghe vô cùng hoang mang đau đớn.

Tôi giật mình, Mơ Nữ đã biến mất trong bóng tối và đám người đông đảo, có lẽ em đã lên bỏ chạy về nhà chứ không dám nán lại nói một lời tạm biệt với tôi.

Tôi mơ màng như nghe đâu đây tiếng nói của em đắm nước mắt:

*Thôi mình chia tay ở đây là vừa nghe anh
Thêm một phút nào là buồn thêm phút ấy
Tình cờ ở đường xe hơi này nơi thiên hạ thường vẫy tay tiễn nhau
Và nơi anh và em tạm biệt
Làm thế nào mà anh thấy được
Sớm mai em khóc sau áo chị trở về nhà
Đề anh đừng làm bộ giận hờn trách móc
Sao em không ở lại thêm một ngày bên anh nữa
Chỉ một ngày một ngày ôi một ngày
Một ngày đã qua một đời sẽ tới một tình đã qua chưa?
Yêu thương là tiếng chỉ nên nói một lần
Và em sẽ nghe sẽ nhớ hoài hoài không hề quên lãng*

(Còn nữa)

đoạn nhật ký cho ngày vui cũ

TRÂM THỤY DU

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay ngồi viết cho Phương mình nghe buồn lạ lùng. Ngoài sân trường bây giờ hàng cây vẫn như ngày mình còn quen nhau, lá vẫn xanh, cỏ vẫn mượt giống y lần mình gặp nhau thật tình cờ, đi vào đời nhau rất nhẹ như một cơn mưa nào đó bay lất phất trên đầu ngọn cây dương liễu sau trường sáng hôm qua. Con đường nhỏ mà hàng ngày ngày mình thường đi bên nhau nói, cười, giận dỗi, vỗ về mà bây giờ mình bước đi như bước trên một vùng nào xa lạ, hiu quạnh vô cùng. Mới vài ngày Phương bỏ đi mà quanh đời mình hắt hiu buồn, những buổi học mệt mỏi trôi qua trên nỗi mơ ước của mình thật giản dị là được nghe lại giọng đọc bài và tia nhìn chớp vội của Phương, thế mà vẫn tuyệt vọng. Tháng ngày còn lại có lẽ là chuỗi thời gian của hoài niệm và thương tiếc. « Nhắm mắt cho tôi tìm một thoáng hương xưa, cho tôi về đường cũ nên thơ, cho tôi gặp người xưa ước mơ... nhưng chỉ là giấc mơ thôi ». Đúng rồi tất cả bây giờ với mình chỉ là những giấc chiêm bao có hình bóng Phương trùng trùng choáng ngập. Xin thầm gọi tên Phương rất nhẹ trên bước về chiều nay để những xác lá mục rã dưới chân rung lên phím đàn và hơi hướm ngày cũ.

Ngày... tháng... năm...

Đã bay về đây những cơn gió heo may cuối mùa lạnh lẽo, mình bước đi co ro nghe rét mướt ủa vào và mong có Phương ở đây để mình cùng kể cho nhau nghe những mẩu chuyện thật ngộ nghĩnh như ngày nào khi tóc Phương còn bay toả trên lối về héo hắt, cho mình tưởng là mưa phùn che trắng đường vào cuộc tình thơ dại đầu đời với những môi cười ngọt như mật ong và những mắt nhìn trong như ngọc bích. Sáng nay nhận được thư Phương đọc mà rung rung thương tiếc, một đoạn Phương viết thật hay, thật cảm động: « Nơi đây chỉ có sương mù và gió núi, Phương thường hay chạy trên những ngọn đồi cỏ xanh dỗi mắt nhìn về nơi có Vinh của ngày xưa với những giọt nước mắt trong nhất, trên này có nhiều hoa, lúc nào ép khô gửi cho Vinh với tấm ảnh Phương vừa chụp, nhớ thành phố của mình chi lạ, nhớ trường chi lạ và nhớ Vinh. Phương khóc hoài nên trời Đà Lạt mưa bay trắng xóa làm ướt áo Phương mỗi lần tan học không có ai đón đưa về... » Phương ơi ! Mình cũng vậy, nhớ Phương vô biên.

Ngày... tháng... năm...

Con chim sẻ cô đơn từ đâu bay về đậu trên nhánh cây bàng trụi lá hót lên lời ru phiền, tự dưng mình nhớ đến câu ca dao « Chim xa đàn còn thương cây nhớ cội, người xa người tội lắm người ơi ». Mình đã xa Phương rồi, có lẽ Phương bây giờ cũng tội nghiệp như con chim đứng hát lẻ loi trên nhánh buồn nuôi tiếc. Mình bỗng dưng muốn biến thành mây để bay về phía thành phố sương mù mà hòa nhập vào đám mù sương đó thì thầm kể cho Phương nghe nỗi tuyệt vọng của một đám mây bị gió thổi bay về xứ lạ, ước vọng. Chiều nay mình biết trên kia cũng có một cô bé ngồi xỏ dằm trên ngọn đồi chờ vợ tiếc thương cuộc tình đầu đã thoáng tan đi theo gió quanh đời hiu hắt.

Những trang nhật ký được khép lại ở đây như vòng khóa sắt cuối cùng của cánh cửa thiên đường tuyệt diệu vừa đóng lại muôn đời để khi xa khỏi lứa tuổi ước mơ mình ngó lại và ngẩn ngơ buồn tiếc, cuộc tình xưa nay biến thành huyền thoại. Hãy gửi hồn mình vào giọt nắng tàn phai trên cỏ và để trong quá vãng có thể nở rộ những cánh hoa hồng thật đẹp, nghe Phương.

TRÂM THỤY DU

BÙI HỮU MIÊN

Người thanh niên kéo cao cổ áo manteau nâu của hắn lên, quay sang nhìn Đông :

— Tôi có cảm tưởng, cô nhanh nhẹn như một con còng,

— Con gì ông ?

— Con còng.

Đông ngạc nhiên nhắc lại pha một chút ngây thơ :

— Con còng hở ông ?

Vâng.

Đông cười, nàng bước gần đến đám cỏ chỗ hắn đứng. Giọng Đông khẽ nhưng reo vui ngạc nhiên :

— Tôi chưa nghe ai so sánh lạ tai như vậy bao giờ. Mà con còng nó ra sao ông ?

Người thanh niên nhìn bằng quơ qua bên kia hồ. Ở đó, trên những ngọn thông hăm hiu buồn tẻ, trăng rằm đang lên. Trăng to, tròn, ngà ngà vàng ảo diệu. Người thanh niên loay hoay, hình như hắn đang tìm gì đó trong túi áo. Giọng hắn bỗng trầm và đều :

— Thi ra cô chưa bao giờ ra biển hay đến một thành phố biển nào sao?

Tôi đã đến, đã ra biển nhiều lần trong những dịp... đọc sách. Đông định đùa hắn một câu nhưng nàng giữ kíp. Đầu dễ dàng thân mật với một kẻ lạ. Đông thốt :

— Chưa ông !

Hắn à nhỏ không chút ngạc nhiên nào, gật gật đầu và lấy ra một gói thuốc lá, vắn vè. Đông nhận thấy hắn hút thuốc cùng hiệu với H. thường hút. Hắn im lặng lơ mơ rồi gắn một điếu lên môi. Tiếng nói thoát ra giữa những khe hở của hai bờ môi và dụi thuốc lá, khó nghe và lạnh lẽo :

— Những con còng, chúng sống trong thế giới hỗn nhiên của chúng ngoài bãi cát miền biển. Chúng nhỏ, vô tư và chính là nguồn vui thú của tôi, hay của mọi người (?) — thời trẻ dại và còn luyến lưu đến bây giờ ở những thành phố biển. Hắn ngừng lại đột ngột, bật diêm đốt sáng điếu thuốc, nhả ngậm khói nom vẻ thong thả rồi tiếp tục qua hơi thuốc. Nếu cô ở miền biển, tôi chắc cô sẽ tìm thấy ở đó nỗi vui thú thích hợp hơn là ở trong thành phố sương mù này...

Đông thích nghe hắn nói. Và buổi tối này nàng vừa tìm lại được một chút niềm vui mơ hồ nào. Người thanh niên vẫn tự nhiên với những lời lẽ chủ quan của mình. Cho dù thế nào đi nữa, thì nàng cũng đã sống vui buồn, say mê, cuốn lốc theo... trong thành phố thân yêu này và chưa bao giờ thấy cần thay đổi, hay muốn rời xa. Sống trong thành phố nuôi dưỡng và trưởng thành này nàng có và cần tình yêu của ba mẹ, anh em, tình nhân, bè bạn... Như thế đủ quá rồi. Đông không muốn thổ lộ điều đó cho người thanh niên biết. Điều đó có thể sẽ làm cho hắn phật lòng. Ờ, hay nhỉ, việc gì lại ngại hắn sẽ phật lòng hay không.

— Ông này.

Người thanh niên quay nhìn Đông. Hai hàng lông mày của hắn nhú lại gần nhau thành hình chữ V rộng ngang, trông như hai con sấu róm đang châu đầu vào nhau cọ quậy. Đôi mắt của hắn rõ ràng đang chờ câu nói của Đông. Tuy nhiên, hình như việc gì cũng vậy, vẫn không làm cho hắn có vẻ chờ đợi hay ý nào cả.

— Chắc ông đã đi và biết nhiều nơi lắm rồi thì phải?

Người thanh niên nhìn đắm xuống mặt hồ lặng lẽ hút thuốc. Điếu thuốc cháy hết nửa tự hồi nào. Gió thổi loáng thoáng trên mặt nước, lóng lánh. Trăng dưới hồ đẹp và ảo hơn trăng trên trời, trăng còn to và ánh trăng còn vàng vì trăng chưa lên cao. Nhưng gió đã lạnh đi nhiều. Đêm đang về sâu. Người thanh niên vẫn im lặng. Đông có cảm tưởng tiếng nói đó không phải của chính nàng và bị cuốn theo với gió đêm về một nơi chốn nào quá xa xôi. Nàng đi đi những ngọn cỏ dưới chân và ngoái đầu ra sau nhìn chiếc bóng của mình, chiếc bóng của người thanh niên to và dài hơn chiếc bóng của Đông dưới ánh trăng. Có lẽ hắn to và cao bằng H. hay hơn thế nữa. Hắn nói giọng tâm sự như không phải là đang trả lời câu hỏi của Đông :

— Có lẽ tôi đã đi lại nhiều nơi. Và hình như tôi không muốn nhớ đến một chỗ nào, kể cả thành phố mang nhiều kỷ niệm và có hơi thở của người yêu nhưng nàng đã chết, nàng không thông cảm cho tôi, nên kỷ niệm rồi tự nó cũng phải mờ phai liệm chết. Từ đó tôi chưa hề trở lại nơi chốn đó một lần. Dĩ nhiên, với những thành phố khác làm sao tôi nhớ nổi những

dấu chân không dự tính của mình. Tôi cố gắng trở về thành phố cũ một lần, thăm mộ người yêu. Nhưng chưa bao giờ về được, không lẽ tôi sợ đi vắng hoặc chạy trốn kỷ niệm. Quá khứ là một hành trình tuyệt vời, nên từ lâu tôi ân hận và tự dằn vặt lấy mình...

Người thanh niên say sưa nói. Song, hẳn ngừng lại buồn buồn. Và Đông cũng nhận thấy nàng xúc động ít nhiều. Chỗ hai người đứng, đêm đang lạnh và không còn gì vang động ngoài âm hưởng những lời nói của hắn. Đông thấy lạnh. Gió thổi hai là áo dài của nàng bay về phía người thanh niên và cả khăn foulard đỏ của nàng cũng gần chạm vào mặt hắn. Đông bước xa hắn ra một chút, khoanh tay nhìn xuống những ngọn cỏ lấp lánh ánh trăng. Bỗng dừng hẳn cười lớn, và búng mẩu thuốc thừa ra hồ. Đông muốn lắng nghe tiếng động phát ra khi đóm lửa chạm vào mặt nước, nhưng nàng không nghe thấy gì ngoài những vòng tròn nhỏ tự đó lan ra không âm thanh. Tiếng cười của người thanh niên chưa yếu đi nhưng dừng lại đột ngột. Hắn nhìn Đông ngần ngại :

— Xin lỗi cô, bỗng dừng bắt cô nghe nhiều quá.

— Không đâu ông. Thú thật tôi thích nghe ông nói hơn là lúc ông im lặng.

Người thanh niên cười nhỏ :

— Sao vậy ?

Đông bối rối :

— Ông... không biết nữa ông. Tôi cảm thấy như thế và chẳng hiểu tại sao. Tôi rất ngại giải thích, dù bất cứ chuyện gì. Nhưng bây giờ, có lẽ tôi đang sợ sự im lặng.

Người thanh niên đốt điếu thuốc mới. Khi đầu thuốc chớm đỏ, hắn nói :

— Hình như cô đi... trốn nỗi buồn.

Đông giật mình. Nàng mỉm môi cười đùa :

— Ông không định làm thầy bói đó chứ ?

Người thanh niên cười. Đông cười. Tiếng cười của hai người quện vào nhau bay xa.

— Khuya rồi. Cô chưa có ý định trở về sao ?

— Chưa đâu ông. Tôi chờ cho trăng lên cao hơn nữa, lúc đó ánh trăng trắng hơn và đẹp hơn, tôi mới trở về. Nàng lấy tay vén tóc ngược ra sau. Ông đã định về rồi đó sao ? Người quen của ông sao giờ này chưa ra nhỉ ?

— Có lẽ họ đã quên. Và tôi cũng không có ý chờ.

Đông nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt người thanh niên :

— Hỡi, ông đừng cho là tò mò nhé. Có phải ông đang chờ một người bạn gái, đúng không ?

Người thanh niên cười, hắn lục lọi trong túi áo manteau và nhìn loạng quanh xuống chỗ hắn và Đông đang đứng :

— Bây giờ đến lượt cô đòi làm thầy bói hay sao đây ?

Nàng cười. Hắn cười. Một lần nữa tiếng cười của họ quện vào nhau và bay xa. Xa hơn.

Người thanh niên vẫn còn quanh quẩn tìm kiếm vật gì đó. Đông nhìn về phía xa, bên kia hồ. Trăng đang lên cao, và nàng bỗng thấy sợ hãi thời gian sắp đến của một đêm. Nàng thấy niềm vui chạy quanh réo gọi mơ hồ, phải chăng chúng sắp bay xa ? Vĩnh từ giọng cười huyền hoặc của nàng. Người thanh niên thôi tìm kiếm. Hắn hít vào, làm đầu điếu thuốc đỏ rực. Hắn nói lòng bùng :

— Khi đi, tôi nhớ có mang theo cuốn sách. Không biết đã bỏ ở đâu. Có lẽ tôi để quên trên xe Lam hay một chỗ ngồi nào rồi.

— Ông không nhớ đã đọc ở chỗ nào sao ?

— Vâng. Và cuốn sách cũng chẳng lấy gì làm quý. Nó là một cuốn tiểu thuyết.

Đông cười, nàng kéo cho râu áo len bắt chéo vào nhau :

— Dù sao, khi rời xa. Ông cũng còn tự hào rằng đã để lại một kỷ vật cho thành phố này.

— Nghe cô nói, bỗng nhiên cuốn sách có giá quá. Thôi, chào cô. Tôi về trước nhé. Tôi phải đến một quán café nào đó, bây giờ. Chúc cô được nhìn thấy trăng sáng và đẹp nhất lần đầu tiên trong đời.

Hắn nói xong. Cười tươi bỏ đi. Bất ngờ và tự nhiên không kém lúc đến.

Đông nói với theo :

— Cảm ơn và chúc lành cho ông. Người thanh niên giơ tay chào và không quay đầu lại. Đông đứng đó nhìn theo hắn.

Một lúc sau, hình như là lâu lắm. Khi trăng đã lên đến đỉnh đầu, Đông mới trở về. Nàng đi ngược lại con đường mà người thanh niên đã đi. Tiếng giày của nàng gõ đều trong đêm vắng.

Khi ngang qua công viên và cái ghế đá gần mặt lộ. Nàng nhìn thấy cuốn sách ướt đẫm vì sương trên mặt ghế lạnh, lẻ loi. Cuốn sách là một tiểu thuyết tên tuổi, không được bao và ở trong có một cái tên người cùng địa danh của một thành phố biển.

Đông thấy đêm nay hình như có gì đổi khác trong nàng.

Hôm sau. Vịn vào cuốn sách, Đông lấy cờ trở lại vườn cỏ hòm trước. Nàng đứng đó chờ chàng như có sẵn một lời hẹn hò. Khi trăng đã lên cao và nghiêng về phía lưng nàng. Chàng vẫn không trở lại. Đông mới trở về với nỗi nhớ quay quắt trong tiếng cười trầm ấm của chàng. Tiếng cười mới gặp nhau đêm qua mà nàng ngỡ đã thiên thu. Tôi có cảm tưởng, cô nhanh nhẹn như một con còng.

Những đêm sau nữa nàng vẫn đến chỗ cũ, chờ trăng lên với cuốn tiểu thuyết trên tay. Chàng vẫn không trở lại, có lẽ, chàng đã trở về với những con còng của chàng trong một thành phố biển nào đó.

BÙI HỮU MIỀN

NGUYỄN TUẤN ANH

VŨ KIM CHI (Nha Trang)

1) Ba trong số 5 giác quan của cháu bị bệnh, quả là không thể coi thường được. Cách tốt nhất là cháu phải đi khám Bác sĩ chuyên khoa tai, mũi và mắt để được điều trị kịp thời.

2) Nên rửa bằng PH₂₂ mụn sẽ lặn bớt.

THÁI NGỌC SƯƠNG (Quảng Ngãi)

1) Muốn da tay được mịn màng hãy thoa Vaseline và mỗi tối trước khi ngủ thoa thuốc Soupline aux Avelines.

2) Chai Brillantine tóc sẽ bớt khô. Nên chích Bépantène.

UYÊN (Kiên Giang)

1) Ở tuổi dậy thì các thiếu nữ như cháu thường bị trục trặc đường kinh. Có thể dùng Hémagène hay Cycladiène.

2) Đúng! Táo bón hay gây bệnh trĩ. Muốn tránh phải bớt ăn thịt, cá ngược lại ăn nhiều rau tươi và tráng miệng bằng đu đủ.

PHƯƠNG TRÂM (Chợ Lớn)

Ai thấy kẻ dễ thương cũng đều đem lòng mến yêu ngay chẳng cứ riêng gì cháu. Yêu bạn cùng giống không phải là một bệnh nếu ta không nên đi xa hơn bằng những hành động bất thường. Cháu quên không cho chú

biết tính tình và sự hoạt động cơ thể của cháu nên chú không thể đoán biết chắc tình trạng đó bình thường hay là một trạng thái bệnh hoạn.

GIAO LINH (Tam Kỳ)

1) Triệu chứng mau mệt, choáng váng, mắt lòa, và tâm trí mung lung của cháu khi học chỉ là hậu quả tất nhiên của thói quen đáng trách mà cháu tiêm nhiễm và chú sẽ trả lời ở phía dưới. Tạm dùng Biotone, Activarol hay Gammalon Fort.

2) Phải bỏ ngay thói xấu đó bằng sách báo đứng đắn, phim ảnh hào hùng, và các trò thể dục thể thao lành mạnh để tránh những nguy hại tương lai về hạnh phúc gia đình.

TRẦN NGUYỆT SƯƠNG (Đà Nẵng)

1) Cháu nên mua ngay 1 ống thuốc mỡ Laccoderme Oxyde de Zinc để thoa tay, bệnh ngoài da đó sẽ giảm bớt. Cũng nên chích Psorial.

2) Một bánh sà bông Dermacide hay 1 ống PH₂₂ để rửa mặt hàng ngày sẽ làm bớt mụn và mờ hơi đầu (mỡ).

HUỖNH THỊ MỸ (Sài Gòn)

Viết thư cho chú để hỏi bệnh, có gì mà cháu phải lo lắng sợ hãi! Cháu yên trí, mới 14 tuổi còn rộng thời gian để cao thêm nhiều. Muốn bớt mụn nên uống ít nước, ăn ít, nhất là bớt đồ mỡ, thịt, và phải năng vận động cũng như đi bách bộ sau bữa ăn chiều.

TRẦN (Sài Gòn)

Hai năm trước cháu mắc bệnh lao phổi mà nay hãy còn hay bị sốt nhẹ, lạnh run và thúng thảng ho chắc chắn là bệnh chưa lành. Cháu phải đi chụp một hình tim phổi ngay đồng thời thử tốc độ lắng máu và thử đờm.

Tạm uống Rimifon, chính Streptomycine và Calcium Corbière. Tốt nhất là nhờ một bác sĩ chuyên khoa trị bệnh.

Hay mệt, nhức đầu choáng váng khi ở giữa đám đông, ồn ào cũng chỉ là triệu chứng của bệnh lao. Có thể dùng Vitaminérols, uống Coramine và Dolviran sẽ bớt.

KIM THÚY (Ban Mê Thuột)

1) Bệnh nghẹt mũi của cháu đề quá lâu (10 năm) rất khó chữa. Cháu nên về Sài Gòn tới nhờ một bác sĩ chuyên khoa tai mũi

họng khám xét kỹ và chụp hình mới có thể định bệnh rõ ràng và điều trị đúng cách. Nếu chữa bằng thuốc uống và nhỏ hoặc thuốc bơm không bớt, có thể sẽ phải đốt hay giải phẫu tùy theo bệnh và độ nặng nhẹ.

2) Chiều cao và sức nặng của cháu hiện tại chứng tỏ cháu hơi gầy. Tạm uống đầu cá viên và Biotone. Ăn nhiều thịt, cá, trứng, chắc chắn sẽ lên cân.

MINH (Qui Nhơn)

Theo cháu tả chú nghĩ rằng cháu đang bị bệnh bursu (Kyste) dưới da, không nguy hiểm gì và chỉ có cách tiêu giải phẫu do y sĩ thực hiện là mọi chuyện sẽ êm đẹp ngay.

CỎ TÍM (Đà Lạt)

Bệnh đau tim luôn luôn nguy hiểm chết người. Nếu lại đề đến thời kỳ tim sưng to và nở lớn thì coi như gần vô phương cứu vãn rồi đấy cháu ạ. Nên đi khám ngay một bác sĩ chuyên khoa.

LỆ UYÊN (Trúc Giang)

1- Mới 19 tuổi cháu còn hy vọng cao thêm trong 5,6 năm nữa, đừng lo. Cháu gầy quá. Nên uống đầu cá viên (Moruton) hay Biotone và nhiều thịt, cá, uống nhiều sữa.

2- Giản dị và ít tốn tiền nhất là đánh răng hàng ngày, dùng cau khô chà răng cho trắng. Có thể mua bột đá bột đề chà răng hay tới nhà sĩ bằng dụng cụ đặc biệt nạo sạch lớp cấu vàng bám vào răng.

3- Hay chóng mặt có lẽ do thiếu máu hay yếu tim gây ra. Tạm dùng Hépatone, Coramine và chích thêm Hept-A-Myl.

4- Mua một ống Soupline Aux Avelines để thoa da bàn tay. Ở tuổi cháu dùng kem bôi mặt được rồi. (Beauty Sleep hiệu Elizabeth Arden).

HUỖNH THỊ NHƯ (Tháp Chàm)

1- Con gái VN nặng 40kg thì không gầy lắm đâu cháu ạ. Nếu muốn mập hơn cháu nên ăn nhiều thịt, cá, sữa. Uống thêm Biotone, Vitaminérols hay đầu cá thu.

2- Hay nằm mơ chỉ là triệu chứng của sự bất an tâm thần. Hãy uống Épanal 5 trước khi ngủ một viên hoặc Méprobamate. Cháu cháu mau tìm lại được sự thư thái của tâm hồn.

THU THUY (Đà Nẵng)

1- Triệu chứng suy giảm thị lực báo động mục tạt cận thị. Cháu nên tới nhờ 1 y sĩ chuyên về nhãn khoa coi cho kỹ và cho thuốc.

2- Khi học bài lâu hay nhức đầu thì đó là sự khởi đầu của chứng suy nhược cơ thể tổng quát. Phải uống thuốc bổ như Activarol, Tigrin và thuốc trấn thống như Aspirine hay Pyrèthane.

3- Muốn bớt ra mồ hôi tay cháu có thể uống Génatropine.

4- Có nhiều loại bệnh đau màng óc cháu ạ. Những triệu chứng chính thường là: Sốt cao, nhức đầu, ói mửa, cứng cột xương sống và nhất là gáy. Biết như thế này có lẽ đủ rồi.

TRẦN THỊ THANH THANH (Ban Mê Thuột)

Cháu nên thay thuốc mỡ bôi mặt khác như Laccoderme Oxyde de Zinc hay thoa dung dịch Dénisoline. Mặt khác nên uống thêm Delta Cortril hay Hydrocortancyl cho da khỏi bị phản ứng ứng đỏ.

NGUYỄN NGỌC THÔNG (Cholon)

Cậu nên đến ngay một bác sĩ chuyên khoa giải phẫu để khám nghiệm cho kỹ mới có hy vọng chữa bộ phận ấy trở lại bình thường như mọi người.

THỦY (Cái Bè)

1- Cháu bị biển ứng. Muốn hết ngứa phải kiêng ăn đồ bẻ (tôm cua), uống thuốc gan Chophytol và thuốc trị ngứa Systral/C hay Allergina.

2- Thoa mặt bằng thuốc mỡ Hirudoïd và uống thêm sinh tố C.

3- Chích Bépantène cho tóc khỏi rụng và gội đầu bằng dung dịch Selsun cho sạch gàu.

4- Phải chụp ngay một hình tim phổi xem bệnh ở tim hay ở phổi.

TRƯƠNG THỊ THÙY TRANG (Sa Đéc)

3,4 câu hỏi của cháu đều bộc lộ sự lo lắng về mục tạt cận thị. Câu trả lời duy nhất của chú là cháu nên đến ngay một Bác sĩ chuyên về nhãn khoa để đo thị lực, mua một đôi kính cho vừa mắt và để được chỉ dẫn đầy đủ cốt tránh những nguy hại về sau.

CHIỀU TRÊN SÔNG

Tôi gặp lại hấn sau buổi chiều trú mưa trong một quán nhỏ. Không chút ngần ngại hay suy nghĩ để nhớ ra. Tôi nhận ra hấn. Điều đó không có gì khó. Tất cả những người ở trong tỉnh lỵ nhỏ này hầu hết ai nấy quen mặt nhau. Trên người hấn mang vẻ phong trần của người khách từ phương xa. Buổi gặp đầu tiên tôi đã chú ý vì hình như con người hấn mang vẻ gì là lạ. Cái gì đó có lẽ là thái độ phớt tỉnh coi người xung quanh như không có ai. Tôi vừa ghét vừa tò mò về con người tự tin đó khi đặt chân đến thành phố xa lạ. Tôi đóng đưa hai chân trên một thân cây lớn dựa bờ sông. Ý nghĩ biết bao giờ trở lại đây khiến tôi buồn buồn. Lạ lùng quá! những ngày sống ở đây tôi chưa bao giờ có ấn tượng buồn sẽ xa đây. Có lẽ người ta chỉ có cảm giác buồn thương, luyến tiếc khi nào người ta đi gần sự đánh mất đó. Ngày đầu tiên khi xuống tỉnh lỵ này tôi đã buồn nản nhận thấy thành phố thật buồn hiu, mang bộ mặt u uất về chiều của đời người. Những ngày trời nắng ở đây thì thật khổ sở, hơi nóng từ đường hắt vào oi lả lùng, từng đám bụi đỏ trên đường bay tốc lên có thể nói không đánh phấn hồng cũng đỏ. Trời mưa thì lại dầm dấp cả thề xác lẫn tâm hồn. Con đường hừng thêm nước trở thành cháo đỏ, hấn tung toé lên quần áo, không đi đâu được. Có hôm cơn mưa dai dẳng mất nửa buổi, tôi ngồi nhà nhìn vắn vơ trời đất,

mưa trên ngàn cây ngọn có nghe chỉ một giọng triền miên như tiếng than thở của ai. Mưa gợi nhớ, gợi buồn, nó làm thấm thiết nỗi cô đơn. Nỗi buồn không tên ào ra như thác đổ, tôi khóc ngon ngọt như trong đời chưa có nỗi buồn nào hơn thế nữa. Thôi! đừng nghĩ ngợi nữa Dung ạ, hãy dang tay đón chờ yêu mến những cái gì mình đang có, để trong tương lai biết đâu rằng không có ngày gặp lại.

Một cơn gió lén qua, cành lá chạm nhau nghe xào xạc, mặt nước thoáng xao động. Tôi vắn vơ ngắt nhỏ những chiếc lá ném xuống nước, những cọng lá quá nhỏ bé, bơ vơ đáng tội nghiệp giữa dòng sông mênh mông lơ lửng trôi. Tôi thần thờ hỏi: «Chúng tôi về đâu nhỉ.» Trời ơi! nếu mình là những chiếc lá cơn sóng đời sẽ đưa ta đi về đâu. Có ai biết đến để mà tưởng tiếc thương xót mình cũng như tôi ngồi đây để mà ngậm ngùi cho nó. Tôi chợt mang cảm giác khó chịu như có người nào quanh quần đầu đây, có ai nhìn lên mình. Tôi mím môi ngó lên. Á! thì ra hấn. Thật tình cờ, không hẹn mà gặp. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Tôi cười xuống mím cười vu vơ khi chợt nhớ đến câu đó. Hấn ngó tôi đăm đăm không chớp:

— Hân hạnh gặp cô ở đây.

Tôi nghĩ đây có lẽ là câu khá êm dịu nhất trong các câu hấn sẽ nói.

Tôi chợt lúng túng không biết phải nói gì với hấn.

— Vâng thưa ông, tôi cũng không hơn gì.

Tôi hài lòng vì câu nói của mình. Hôm trước ở trong quán cũ có mình tôi với hấn. Thế mà, hấn nhìn quanh nhìn quẩn. Tuyệt nhiên ánh mắt của hấn làm như không hề có ai ở trước mình. Tôi biết anh ta cần hỏi thăm nhưng không thêm hỏi tôi, chỉ đợi người chủ quán.

Lần này coi bộ hấn chịu khó nói hơn.

— Nếu tôi không làm, cô có tâm hồn nghệ sĩ lắm thì phải? Tôi đoán ngay được hấn định nói gì. Tôi mím cười lung lay những nhánh cây:

— Thế ra ông cũng vậy ư?

Về nghiêm nghị xa lạ hôm nào biến mất. Hấn cười, nụ cười thật tròn.

— Cô nói chuyện rất hay và dễ thương. Tôi không nịnh đâu nhé. Á, mà xin lỗi cô tên gì nhỉ?

— Tôi nghĩ điều đó không có gì quan hệ.

Hấn bứt một nhánh cây mọc rải rác ở ven sông.

— Nhưng tôi nghĩ nói chuyện với một người mà không biết tên thì không được vui cho lắm.

— Vậy thì ông đoán tên tôi thử xem.

— Vậy thì tôi biết ngay. Tên cô là Hoàng Hôn.

Tôi tròn mắt nhìn hấn. Hấn cúi xuống lượm những viên đất conng tay khe liệng từ từ xuống sông. Những tiếng rơi vang lên nghe rất êm tai. Qua dáng người lớn xen lẫn cử chỉ trẻ thơ đó, tự nhiên mới cảm tình vu vơ xâm chiếm trong tôi rất nhanh. Những nhận xét lúc đầu của tôi đối với hấn hình như có phần lung lay.

— Cô bằng lòng tôi gọi tên đó nhé!

— ...

— Cô ngồi thế không sợ té sao?

— Lúc này thì sợ, bây giờ thì không.

— Tại sao?

— Chẳng lẽ tôi té ông không vớt sao.

—Ừ nhỉ! Tôi kém thông minh thật.

Cả hai nụ cười cùng nở ra một lúc. Không gian lại chìm trong im lặng. Chiều đang hấp hối trên dòng sông. Mặt trời đã dấu nửa mặt ở chân trời. Mặt sông còn lại màu vàng ảm đạm. Gió chiều thổi nhanh hơn trên sóng nước.

— Tôi ước gì buổi chiều hôm nay kéo dài hơn nữa. Hoàng Hôn nhỉ?

Tôi bàng khuâng một thoáng. Có chút gì len nhẹ trong tim óc tôi. Một cái tên không phải của tôi nghe sao êm đềm, miên man quá. Tôi muốn chết ngay trong giờ phút này. Có một chút hạnh phúc vừa thoáng đầu đây.

— Vàng, buổi chiều hôm nay nhanh quá.

— Tôi sẽ gọi tên anh là Kỷ Niệm được không?

— Tại sao tôi lại mang tên đó, bao nhiêu tên khác?

— Buổi chiều này là lần cuối tôi ở đây.

Đầu hẳn cuối thấp xuống. Giọng nói trầm hòa lẫn vào tiếng nước róc rách:

— Mình muốn gặp nhau thì dù góc biển chân trời nào cũng gặp. Tôi quay bước thật nhanh. Giọng nói hẳn vẫn như đuổi theo bám vào tóc len vào tai tôi. Tôi lắc đầu thật mạnh như tự để đánh thức mình ra khỏi một giấc mơ. Dung ơi! Mày hư đấy nhé! lúc nào cũng vẫn vơ. Vừa tự mắng mình xong tôi chợt nhớ lời Kim vẫn hay mắng tôi câu đó, tôi bật cười. Thôi nhé. Tôi gửi lại đây mây trời sóng nước. Tôi vẫn là tôi của thuở nào.

VU VƠ

BỔ TÚC ANH VĂN ĐẠI HỌC TRUNG TÂM ANH VĂN LASAN

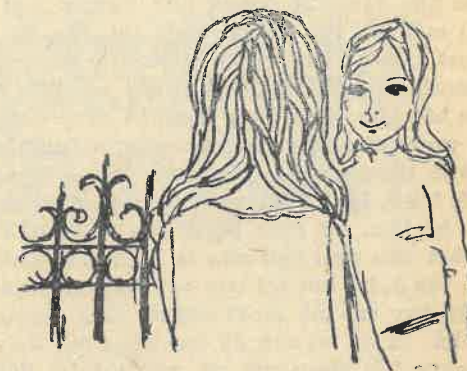
Ngoài những lớp Anh Ngữ phổ thông Trung Học, sẽ mở thêm:

- 1.— Bổ túc Anh Ngữ Đại Học: Phiên dịch, Luận văn — Đàm thoại (G.S. Mỹ).
- 2.— Anh Ngữ Luật Khoa.
- 3.— Anh Ngữ Chánh trị Kinh doanh.

Ghi danh tại Anh Văn LASAN, Trường TABERD số 53 Nguyễn Du, SG.

NGỌC LAN

•
này, ta nói
với bạn ta

Xót xa vô cùng, để một mình ta với những ngằn ngo, buồn bã thế hồ bạn ta. Hôm khai giảng một mình ta buồn quá chừng, hàng cây bên đường và con đường thì thơm ngát mùi hoa ngọc lan, vắng lặng làm ta nhớ tội bây. Hồi sáng, tội bây có hỏi thăm, khai mạc cho bà bán nước chưa, ba ly đậu đen nhen bác, ba ly thối hồ nhỏ. Có nhớ tới ta khi thấy thiếu mất một ly không? Bác ấy có hỏi thăm nhỏ cận không? Trời ơi, ta thêm quá chừng của một ngày nào xa lắc xa lơ. Tay ta đây sao bạn ta không nắm, sao không cầm lấy tay ta chặt chặt xuống cho ba tháng hè rút lại sau lưng. Đây, nhân danh bạn tội bây ta chúc các người được... cứ tạm gọi là « chiến sĩ xuất sắc ». Và cũng mong tội bây đoạt được nhiều « chiến thắng » về vàng. Có gầy được thành tích nào thì nhớ tường trình cho ta biết nhen nhỏ, sao mà bạn ta lại viết thư quá vậy? Bạn ta có biết ta trông chờ thư của các người lắm không. Ta muốn tá cho tội bây nghe để tội bây biết ta ngóng đợi thư đến chừng nào. Ôi ta ngóng, ta mong để cho ta được trở về nhìn lại thành phố của ta, của một nỗi xôn xao đầm thắm nào đó khi ta được đi trên con đường mà ta đã đi mòn cả gót giày, thuộc lòng những ổ gà. « Đường tới nhà em » đó, tội bây đi học nhớ nhìn xuống đất nhen, kéo lại đừng phải những thành tích của bạn Th. nghe không? Gì nhỏ H bảogi! Kê tú đứng bạn ta hả. Ừ bạn vịt ta vậy đó, coi chừng ta ra lệnh nó trừ ẻo tội bây suốt năm 05 điểm cho coi. Thôi thì « bác ạ! đầu năm tới cũng chúc các bác được 20 trên 20 đi ». Chịu không? Muốn vậy thì ta phải đọc một thông điệp kêu gọi cả hai bên, dẹp lòng tự ái xuống mà bắt tay nhau. Tội bây chế bạn ta dơ dáy hả. Làm. « Tội gỗ hơn tốt nước sơn ». Ở nhưng ma vịt đau có chân tay, thôi thì chân đá chân vậy. Mà đá nhẹ thôi nhen. Bạn vịt ta ốm yếu lắm rồi đó. Bọn mi tưởng hẳn trả thù không được, đá bòn văng lên ao do hết, như hôm nọ anh chàng T muốn làm nhân viên đo đường đó. Khỉ ạ! Cho ta gợi nhời hỏi thăm người đẹp xách com nha, nơi là cặp kính nó cuốc chị mập thêm chút nữa va bảo chị phải để phòng cần mặt chữ bây giờ trộm đạo, cướp bóc quá lắm. Nó phun thuốc mê, trừa khăn bắt chị về nhà bây giờ. Bà ấy có đỏ mặt thì tội bây hứng lấy về làm phán hồng nhà. Ờ, ta báo một tin mừng cho các người biết: Bữa nay đại hạ... cần nghe không? Bốn mươi sáu ký thời, hỏi bạn ta hãy bỏ ra năm đồng mua kẹo thưởng ta

đi. Chiến công oanh liệt sau bao nhiêu ngày « ngậm ngọt nuốt bánh » đó. Tụi bây đừng có trù ta nữa, dẫu cho người đẹp xách guốc hỏi thăm ta thì ta cũng « oai hùng » mà bước phẳng phẳng chứ không có ừn a ừn in như lúc trước nữa đâu. Các người biết không một ngày bốn lần ta phải đi bộ năm ký lô mét mỗi rạc cả hai chân thì bảo sao không tiêu bớt mỡ được. Gớm sao mà trường xa thế nhỉ. Đầu như trường mình, gần xít hà. Mà sao hỏi đó tụi mình sang thế nhỉ, đi xe lam cơ. Bốn đũa vốn liếng có một trăm đồng đi xe hết bốn chục đồng còn sáu chục đồng chẳng ăn được gì cả. Bánh mì này, nước này, cóc này, kẹo này — Quái, sao mà nhiều thế này, kể một hồi e thành bảng kê khai nhân số mất — Bây giờ tụi bây có được tăng lương không? Xin bố á! Bố nợ tụi mình năm sáu nghìn tiền quỹ cơ mà. Tụi nó quay bỏ lăm, cứ chọc bố ơ sao bố dữ thế. Bố trợn mắt, tụi vậy mà các em còn làm cho ngất ngư nữa là hiền. Tụi nhỏ chẳng bỏ dịp may hiếm có nhao nhao lên ó, bố nói tụi con vậy há, mách cho coi, chắc hôm nay bố hện với cô nào hay sao mà Bờ ri ăng tin lảng cuống vậy bố. Thầy đành lặc đầu thua tụi nhỏ. Hi hi tụi con đã báo động mà thầy đâu chịu nghe. Ở mà bố ơ tiếc quá chưa kịp chụp một pò nào mà bố đang phùng mang trợn má lên mà giảng bài, Bố biết không, tụi nhỏ đặt bố là Tạc-giăng đó. Bố khiếp chưa, ai bảo bố hay ăn hiếp tụi con chi. Bố ơ! Năm nay bố có dạy tụi con không — lại bậy bạ nữa, tụi nó chờ bố nhỉ — Bố ác quá, bắt tụi con ngóc cổ lên mà nhét vô đầu mấy chữ gì mà học búa quá chừng. Gì mà « Quyền thờ trùng lai...cò chi nhân tăng tiện ngã tọa chi...» khó quá chừng mà bố bắt tụi con học thuộc lòng. Bài đầu tận mấy chục năm mà bố lòi ra quay tít thò lò. Tụi con 02 của bố mà tháng đó con bị mẹ la quá chừng. Sùng bố lăm lăm. Nhưng mà bố ơ! Bố đành đồ dám con đầu tóc xanh mơ này hay sao, híc híc hu hu, bố ơ ca vọng cổ sáu câu đó bố, mùi không? Để tụi nhóc mà gặp người đẹp Bình Dương thì chết. Đứng là tới số vàng ghi tên. Triền vọng chiếm số ban lọt vào đôi mắt cú vọ ông chiếm hàng đầu lăm á! Bố mở sẽ viết thư về cho Mẹ nói Mẹ thương Bố nhiều nhiều. Á, sao Bố cóc đầu con, con vốn đã u mê mà bố còn muốn óc con đặc lại hả. Bố làm con nhớ đến cái cốc đầu điếng của bà chẳng. Tụi con á bố, đi tập thể dục sớm, tiện thì kiểm soát xem chuông nhà người ta có tốt không. Thế mà thiên hạ đâu biết lòng tốt của tụi con thành thử con bị u đầu, nhỏ T. bị trầy chân. Ở mà T. ơ, T. hay nhỏ M. bị đo đường chắc T. á, ai bảo thiếu thuốc chi. Thôi để hôm nào ta mua cho nhà người đôi giày thiết là cốt tơ, mười phân đi. Đề ta tính xem $1m + 10m = 1m10$, đủ chưa? mang tạm vậy đủ với tay đề viết bằng rồi đó. Không thì cứ để tụi tao bị có la hoài. Cô cứ nghi oan cho tụi mình là nhắc tuồng, cô bảo, cha mấy cô bữa nay làm đạo diễn giỏi quá ta. Mai một nhớ lấy cái màn che lại để làm sân khấu nhen. Tụi nhỏ sợ quá, le lưỡi. Cô la tụi nhỏ hoài, cô la toàn là nói móc không à. Nhệ nhàng lăm mà cũng để làm tụi nhỏ phải ngán. Kỳ thi đệ nhất lục cá nguyệt, tụi nhỏ móc giấy móc tờ tùm lùm bị cô phát giác, cha hừ nay thi Quốc văn mà sao vẫn chương rơi là chả vậy. Bữa nào thi toán chắc thành mùa thu luôn à. Sợ quá chừng, vậy mà tụi nhỏ thương cô nhưt đó.

Thôi nhen bạn ta. Kể lẽ thì cũng vô ích thôi. Bây giờ vẫn là bây giờ. Ngày xưa vẫn là của một thời xa xăm quá chừng nào đó. Và ta muốn nói với bạn bè ta rằng ta thương yêu tụi bây lăm lăm. Thương vô cùng. Nghe không hỏi bạn bè dẫu yêu của ta?

NGỌC LAN

cửa trường phía bên ngoài

truyện dài MAI THẢO

Dung chờ đợi Trinh nhìn lên. Mọi buổi sáng, ra khỏi nhà, đến bàn giấy, đứng lại một giây trên thềm cửa chói lóa nắng sớm, Trinh đều nhìn lên khung cửa sổ có tấm rèm cửa màu vàng nhạt một lần. Không thấy Dung đứng lấp ló sau rèm, cũng nhìn. Thấy Dung, cái nhìn biến thành nụ cười, một lời chúc đầu ngày, bằng mắt. Trên cao, Dung vẫy tay, cười xuống. Dưới thềm, Trinh làm hiệu, cười lên. Rồi chàng mới đi. Như thế đã thành thói quen, một thói quen đẹp, âu yếm, bắt rễ, sâu thắm trên cái nền đất kỷ diệu ấy là một vòm trời hạnh phúc không gợn mây. Thói quen ấy, từ nhiều sáng nay, đã mất. Và, cũng đã mất theo, nhiều thói quen khác. Như hôn nhau trước giờ đi ngủ. Như lại hôn nhau. Khi thức với mặt trời. Như những đêm trăng dải ngọc trên thảm cỏ quanh nhà, hai vợ chồng ở ngoài đêm, với trăng, rất lâu, cho đến khi Dung thấy lạnh. Trinh quàng tay ôm vai nàng, hai vợ chồng vào nhà, để yên cho trăng tư tình cùng cỏ.

Đêm khuya làm gần hai vợ chồng. Hơn ngày. Gần nhau hơn nữa, khi con cái đã ngủ yên. Hai vợ chồng đi sang phòng ngủ của Nhi và Đại. Tắt đi một ánh đèn còn, Nhi để sáng. Kéo lên một tấm chăn Đại làm rớt xuống mặt sàn. Đứng nhìn hai đứa nhỏ ngủ cái giấc ngủ bần bật của tuổi nhỏ. Rồi đưa nhau xuống phòng khách. Ăn một trái cây. Trò chuyện. Chuyện bạn bè, làm ăn. Chuyện gia đình, xa gần. Chỉ những lúc đó, khi ngôi nhà đã chìm vào yên lặng hoàn toàn; cặp vợ chồng, được vây bọc bởi một không khí riêng tây, thân mật, mới thấy là có nhau, của nhau, toàn vẹn. Đêm khuya bây giờ không còn những phút giây đối diện, chuyện trò như thế nữa. Bây giờ, là thôi hôn, thôi nhìn, lánh mặt, quay lưng, đèn riêng, phòng riêng tới sáng.

Dung thở dài não nuột. Nàng nhìn theo Trinh bước mau ra cổng. Nàng quay trở vào, Dung lấy hai chiếc va ly lớn trên nóc tủ xuống. Đặt hai chiếc va ly trên mặt đệm. Mở rộng hai nắp va ly. Ngày trước, những đồ đựng

bằng da này khi được mở ra, là cùng mở theo ra những đường trường tuổi vui của một xê dịch đời lứa. Dung thuộc lòng những cần thiết dọc đường của người đàn ông ở yên trong những thói quen nhỏ nhỏ là chồng nàng. Từ cái bàn chải đánh răng, đến cái tầu thuốc, cái lưỡi dao cạo. Chính tay Dung xếp đồ dùng và quần áo cho Trinh vào một chiếc va ly. Ra biển là khăn tắm, kiếng thuốc. Lên núi là găng tay, áo len. Những sản sóc chạy theo từng mùa, tình nghĩa mặn nồng một đời lồng lộng âu yếm trong cái thất thường của thời tiết và khí hậu. Ngờ đâu tình nghĩa cũng lại thế. Đậm nhạt và trở mặt, ấm lạnh và phản trắc, như mưa nắng.

Chỉ nhìn hai chiếc va ly vừa mở nắp, bao nhiêu kỷ niệm đã lũ lượt sống lại. Và trông mắt Dung đã muốn rung rung. Kỷ niệm nào đẹp bằng cái kỷ niệm đám cưới. Hai chiếc va ly là quà tặng của Hòa, người bạn gái thân nhất của Dung. Đám cưới nàng, Hòa đã là phù dâu, kể từ vừa đính hôn, ngay từ chưa báo hỷ. Đôi bạn rờn rần quấn quýt, như bóng với hình suốt thời gian Dung sửa soạn trả lại cho đời cái tuổi thiếu nữ, sang bờ đời này bằng xe hoa đua. Hai chiếc va ly được mua sau cùng. Cho mày một, thằng chồng mày một. Hòa nói, quà tặng của tao cũng là một cặp vợ chồng, cấm không bao giờ được đặt chúng xa nhau. Bao nhiêu tháng năm đã trôi qua từ đó. Hai chiếc va ly tuy thỉnh thoảng mới dùng, được Dung lấy xuống lau chùi hàng tuần, sáng bóng như mới. Hòa cũng lấy chồng, ít lâu sau ngày cưới Dung. Dung mua tặng bạn, cũng một cặp va ly vợ chồng như Hòa đã tặng. Mỗi lần đến chơi nhau, đôi bạn đều kéo nhau vào phòng ngủ, chỉ cho nhau xem cặp va ly đánh dấu cho sự đổi thay lớn lao và tuyệt vời nhất cho một đời người. Con Hòa đến đây lúc này, nó thấy mình như thế này, nó sẽ nói gì? Dung nghe thấy nàng lẩm bầm một mình.

Cái nhìn thốt nhòa nhạt. Mắt Dung đã nhòa lệ.

Có tiếng chân nổi lên ở ngoài hành lang, Dung bàng hoàng, lau vội nước mắt.

Tiếng Nhi bên ngoài cánh cửa :

— Mẹ ơi !

Dung thở ra một hơi thật dài, nói lớn :

— Mẹ ở trong này. Vào đây.

Cửa mở. Nhi bước vào. Nhi đã mặc quần áo xong, đúng như lời Dung dặn. Mái tóc Nhi chia thành hai phần đều đặn, đường ngôi thẳng tắp ở giữa tạo cho khuôn mặt bà bình chưa thành cá tính một vẻ nghiêm trang khác thường. Hai cái nơ để chới nằm vắt vẻo trên hai bờ vai không làm tươi vui được cái nhìn lo lắng. Lo, cặp mắt Nhi lớn ra. Niềm lo lắng trong suốt. Nhi vào, hai tay buông thõng, điệu dáng cứng nhắc. Dung mở tủ lấy quần áo cho vào va ly, chờ đợi một câu hỏi khó trả lời của đứa con gái. Nhưng không. Nhi không hỏi gì, đứng hơn, Nhi không biết hỏi gì. Và Nhi đứng yên. Một chiếc va ly đã đầy. Nó được đóng lại. Nhi nhìn chiếc va ly, rồi nhìn theo mẹ đi tới bàn phấn, mẹ trở lại với những hộp phấn hộp son lấp lánh trên tay. Dung hỏi :

— Đại đâu ?

— Nó đi rồi.

Dung chép miệng :

— Bỏ đi, con cũng đi luôn.

Nàng bặm môi, nói tiếp bằng một giọng buồn rầu, nhẫn nhục :

— Hai mẹ con mình cũng đi luôn nữa. Thế là xong. Thôi được, mẹ con mình sẽ gặp Đại sau. Con sửa soạn xong chưa ?

Nhi gật.

— Về phòng chờ mẹ. Mẹ sang ngay.

Nhi quay trở ra, về phòng. Nhi bước thẩn thờ. Những bước chân ưu tư nặng trĩu kéo lết như những cái đuôi phiến muộn lê thê. Cánh cửa phòng ngủ được đẩy ra từ từ là một tấm rèm vén mờ chậm chạp cho hiện hình trước cặp mắt lưu luyến của Nhi cái thế giới riêng tây từ giã từ đây. Những vì tường màu xanh nhạt kia đã dựng tiếng cười, tiếng khóc của Nhi từ thuở năm nôi. Chiếc giường nhỏ kia của những giấc ngủ hiền hòa. Thành cửa sổ kia của cái nắng buổi sáng nhẫy múa thành cái nắng buổi chiều dẹt lưa. Góc phòng kia, nơi Nhi đến ngồi một mình, những lúc tủi thân. Tấm gương bầu dục kia, nơi Nhi nhìn thấy cái khuôn mặt thơ ngây của mình. mỗi ngày một lần trước giờ đi học. Vĩnh biệt. Vĩnh biệt hết thảy. Tao ra khỏi nhà rồi, tao đi theo mẹ, thôi chúng mày ở lại. Mẹ đưa tao đi, đến một khu phố khác, lạnh lùng và xa lạ, thôi chia tay từ đây. Bao nhiêu lần ngân trong Nhi. Tâm hồn thơ dại của Nhi phút này chỉ còn là cái rung rung của biển đầy lưu luyến. Nhi muốn ở lại. Quá thể. Nhi muốn thôi đi. Quá chừng. Nhưng một cái va-ly cũng đã nằm chờ, nơi giờ khởi hành đã tới. Chộp mắt, xách lấy chiếc va-ly, đầu cúi xuống, Nhi lủi thủi đi ra.

Chị người làm gặp Nhi ở dưới chân cầu thang. Đỡ lấy chiếc va-ly ở tay Nhi, chị ta chỉ ra phía ngoài hành lang :

— Cô Hoàn đang chờ cô đó.

Nhi nói nhỏ :

— Hôm nay tôi nghỉ học mà.

Chị người làm nhún vai :

— Tôi đã bảo vậy. Nhưng cô ấy cứ đòi chờ gặp cô.

Hoàn đứng gác chân lên một bờ thềm. Nhi tới đứng lại trước mặt Hoàn :

— Hôm nay mày đi học một mình.

Hoàn gật :

— Biết rồi. Tao chờ mày. Còn năm phút nữa. Xem mày có muốn dặn gì chúng nó không ?

— Bảo với chúng nó là tao phải nghỉ một tuần.

Hoàn hoài nghi nhìn bạn :

— Có chắc một tuần không ?

— Mẹ tao bảo vậy. Một tuần thôi.

Hoàn xoay xoay cặp da trên tay. Đôi bạn cùng nhìn ra chiếc cyclo đang chờ sẵn ngoài cổng. Buổi học đi nhờ xe bạn sáng nay với Hoàn là buổi cuối cùng. Ngày mai, Nhi rời đi, xe thôi tới phố, Hoàn sẽ bước những bước lẻ loi của cô nữ sinh nghèo mất bạn trên đoạn đường tới lớp trở thành buồn tênh và dài thẳm. Thành ra Nhi buồn mênh mông thì Hoàn cũng buồn ghê gớm, đem lên cân chưa biết buồn nào buồn hơn.

Hoàn hỏi, không biết nói gì hơn :

— Bao giờ mày đi ?

Nhi ngược mắt nhìn lên lầu :

— Lát nữa. Chỉ còn chờ mẹ tao xuống.

— Đã biết đi đâu chưa ?

Nhi lắc :

— Chưa.

Hoàn bần khoản :

— Làm sao tao tìm gặp mày được ?

Nhi nắm lấy tay bạn :

— Tao sẽ về kiếm mày, cho mày biết.

Hoàn mừng rỡ :

— Đừng quên nhé !

— Tao nhớ. Tao không quên. Thôi đi học đi, kéo muộn.

Nhi đưa bạn ra đến ngoài đường. Đứng dưới nắng, Nhi nhìn theo Hoàn lên xe và chiếc xe lăn bánh đưa Hoàn đi. Nỗi buồn lớn hơn những giọt nước mắt. Nỗi buồn còn nguyên vẹn là một kinh ngạc bàng hoàng. Nhi chưa khóc được. Chiều nay, lát nữa, ở đâu đó, chắc là Nhi sẽ khóc. Bỗng Nhi giật mình. Tiếng mẹ đã nổi lên ở sau lưng :

— Đứng đó làm gì thế ? Thôi mẹ con mình đi.

Chị người làm xách theo ra mấy chiếc va-ly. Một chiếc taxi chạy tới. Và đậu lại. Chị người làm chào mẹ. Chị ta chảy nước mắt. Nhi ngẩng người đứng nhìn. « Thôi, cô Nhi đi mạnh giỏi nhé ! » Chừng như mẹ không muốn nấn ná hơn nữa. Vì mẹ cũng sắp muốn khóc. Mẹ đẩy Nhi vào xe và vội vã vào theo. Chiếc xe rú máy. Lăn bánh. Nhi quay lại nhìn. Ngồi biệt thự xa dần ở phía nhà sau tấm kính chiếu hậu. Cho đến khi nó khuất lấp hoàn toàn khỏi tầm mắt. Một cảnh tượng mới bắt đầu. Cùng với chiếc xe đã chạy tới những con đường khác.

(Còn nữa)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● HIỀN THY HỌA MY (Huế) : Đã gửi những số báo ấy hơn 2 tháng rồi. Không nhận được giấy báo đến bưu điện lành sao ? Cũng chưa thấy trả về. Đến bưu điện hỏi xem và biên thư cho tòa soạn hay.

● ĐỖ HOÀI NAM (An Giang) : Cám ơn những lời khen tặng dành cho tờ báo. NTA bị bệnh nên tạm nghỉ một thời gian. Sẽ có thêm những mục mới khi thuận tiện. Cháu cứ gửi tiếp về.

● NGUYỄN NGÃ CA (Biên Hòa) : Đọc xong lá thư trách móc của cháu, bây giờ trả lời đây. Ai bắt đầu viết cũng có tâm trạng như cháu. Nếu kiên nhẫn, cháu sẽ vượt các bạn khác. Đừng bi quan, cháu nhé.

● PHAN CÔNG TÂM : Trước lạ sau quen, thế nào cũng biết mà. Có dịp về cứ ghé chơi.

● NGỌC MINH (Phan Thiết) : Đã nhận được mấy bài thơ và « Bài ca mùa đông ». Cứ gửi cái truyện CGCNTT vô. Sao lại có chuyện buồn bã thế ? Làm sao ai có thể tránh « chút bụi vẫn trong làn sương trong vạt đó » ? Chép « Tà-dôn hành » gửi lại đi vì... lạc mất rồi. Khúc nhạc đó không đi được. Cám ơn mỹ ý.

● TRẦN KIM ĐỒNG (Kiên Giang) : Cháu thức mắc nhiều quá không nên thề tóm tắt trả lời hết được. Cháu tìm đọc tác phẩm « Duyên Anh, tuổi trẻ mộng và thực » của Huỳnh Phan Anh. Cám ơn thịnh tình cháu dành cho tôi.

● VŨ LINH THIÊNG (Đà Lạt) : Đôi khi cái câu xưa như trái đất ấy mà hay đấy. Vâng cứ làm « một cái gì » đi.

● DƯ LIÊN KHOA (Phước Long) : Chắc khi bạn viết thư sau thì thư trước vừa đến chưa kịp ghi đó thôi. Hoặc có thể thư lạc

chứ tòa soạn không bao giờ bỏ sót bài nào mà không ghi trên mục Bài nhận được cả, trừ khi có lời yêu cầu. Cứ gọi như thế không gì trở ngại cả.

● THẠCH NHẬN SƠN (Tuy Hòa) : Mong em tiếp tục con đường tốt đẹp đã vạch sẵn. Chúc em thành công.

● THƯƠNG TÂM NHÂN (Biên Hòa) : Có nhận được bài và thư bạn. Cám ơn ý kiến bạn về tờ báo. Chúc bạn mau lành bệnh.

● HỒ NGỌC HẢI (Nha Trang) : Cứ đề thư như thế đề thư khỏi bị các ông bạn vàng « cản trở lưu thông ». Không có gì đáng ngại cả. Đời sống đôi khi cũng đáng yêu lắm chứ.

● VĂN CÔNG MỸ (Qui Nhơn) : Còn giữ lại 3 bài. Gửi thêm những cái mới đi.

● N.H. (Biên Hòa) : Bức thư 8 trang tâm cảm của bạn thật sự gây xúc động tôi, và, có lẽ, cho tất cả những người hằng lưu tâm tới tuổi trẻ nếu được đọc thư bạn. Bạn không « lớn lối » khi nghĩ và viết như thế đâu. Ai cũng có quyền nghĩ thế. Nhất là những điều bạn nêu ra rất xác đáng. Chắc chắn là có nhiều người còn nghĩ đến những vấn đề ấy. Cám ơn mỹ ý bạn dành cho BSGCC. Thân mến.

● HẢI SA (Cần Thơ) : Bài NXCD viết về « Mùa ghi danh Đại Học Cần Thơ » rất tiếc quá dài và chi tiết nên không thể « đi » được. Mong bạn « nhìn » cho những mâu thuẫn khác.

● TRẦN A TỶ (KBC. 4794) : Cám ơn ý kiến của bạn về tờ báo. Chỉ có những số đặc biệt mới gác các mục thường xuyên thôi mà.

● PHÙ CHÍ HOÀNG (Đà Lạt) : Sẽ lưu ý và tăng cường hình thức tờ báo, như cháu đề nghị. Tuy nhiên Tuổi Ngọc không có tham

vọng « làm văn học nghệ thuật mới » như cháu nói đâu. Cháu cứ gửi những sáng tác nhạc họa đó cho TN.

● PHAN VĂN THẮNG (Tam Kỳ) : Vẽ cho những màu bìa như đã hứa. Đã đi dạy lại chưa. Có gì lạ biên thư về tòa soạn cho hay với.

● VŨ ĐÔNG (KBC 4100) : Khó khăn nào cũng sẽ qua đi. Cứ gì viết văn là mơ mộng. Gửi tiếp cái truyện đó xem sao. PĐT đúng là người mà bạn nói. Thống gửi lời thăm và mong thư ĐVT.

● MAI HƯƠNG (Vũng Tàu) : Sẽ thỏa mãn lời yêu cầu của cháu. Mong cháu tìm lại được niềm vui.

● CAO THỊ HỒNG (Trúc Giang) : Chuyện lo lắng ấy đã qua rồi. Bây giờ thì chúng ta có quyền hy vọng một tương lai tốt đẹp hơn. Mong sẽ có ngày xuống quê cháu uống 100 trái dứa của cháu đãi.

● HÀ KHẮC TRỰC (Đà Nẵng) : Lỗi ấy do sơ sót của thầy cô. Lần này thì chắc chắn không lặp lại nữa rồi. Không phải vì « bị xui » như vậy đâu. Bị quan vậy.

● NGUYỄN CHÁNH (Nha Trang) : Đã nhận đủ cả các bài của em. Bài nhớ viết trên một mặt giấy chứ !

● LÊ HOÀI TRANG (Tam Kỳ) : Đã chuyển câu hỏi của bạn sang thầy thuốc Bệnh Mới Lớn. Thầy thuốc lắm thân chủ, bạn rần mà đợi. Có khi... qua tuổi mới lớn mới đến phiên bạn đó.

● HƯƠNG MAI (Huế) : Cần chi tới thuốc liều. Có thuốc an thần dành cho cháu khi hồi hộp đợi tòa soạn đọc tới bài mình thì có.

● HOÀNG TUẤN (Sài Gòn) : Các số TN cũ đã hết. Cháu đừng gửi tem về nữa, tòa soạn lại mang tiếng ăn gian, tội lắm.

● NGUYỄN THỊ TỪ HIẾU (Quảng Ngãi) : Bút hiệu thường có nhiều « họ hàng » với tên mình, khi chọn người ta cũng thường lấy « cảm hứng » từ tên khai sinh đó, chắc cháu có đề ý điều đó. Bút hiệu của cháu chưa trùng với ai cả.

● SÀU ĐÔNG (Bảo Lộc) : Anh nhắn tin giùm em đây, TN cũng hy vọng người bạn

của em đọc được những giòng ngậm ngùi này, như một nỗi chia xẻ chung của những người thân.

● SA DU (Người của Bảo) : Tiến của gia đình đã vẫy tay già biệt tất cả đêm thứ sáu 30-10 ở B'sar - (Sầu Đông).

● TRẦN VĂN BÌNH (KBC 4213) : Khi rảnh bạn cứ làm công việc viết cho TN. Có thể đó cũng là một niềm vui nho nhỏ chẳng. Khi bỏ một chỗ đứng nào để quay nhìn lại có lẽ ai cũng có tâm trạng như bạn. May mắn hơn, ta có thể viết ra, như một niềm an ủi phải không Bình ?

● QUỲNH LAN (Đà Nẵng) : Răng chú sâu, không dám cười đâu. Chúc cháu can đảm hoài hoài để gửi bài cho chú.

● HIỀN (Huế) : Tất cả bạn Ngọc đọc TN đều ở trong Gia Đình Tuổi Ngọc, chứ không phải riêng những người viết TN đâu, cháu đừng áy náy chi. Đang đọc bài của cháu.

● NGUYỄN VĂN MÙI (Đà Nẵng) : Thư gửi báo đảm thì không thề lạc được. Chú ĐXC nhiều việc nên chưa gửi kịp sách cho cháu đó thôi. Quen với TN là cháu quen với sự chờ đợi. Đáng buồn không ?

● KHA (Vạn Tường) : Báo đóng bộ rất giới hạn chỉ bán một ít ở tòa soạn thôi. Em gửi bưu phiếu 750 đồng (đã tính cước phí) để tên ông Đặng Xuân Côn.

tuổi ngọc

In tại nhà in

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

một số 60đ.

Ba tháng 720đ.

Một năm 2880đ.

Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đề Thám — Sài Gòn

BÀI NHẬN ĐƯỢC

tư ban ngọc

thơ

Nguyễn Minh Âu, Phạm Khánh Vũ, Phan Công Chính, Hồng Thanh Hiệp, Nguyễn Lê Uyên Phương, Huy Minh, Lưu Đông Khánh, Minh Đăng, Trâm Thủy Du, Dương Thị Ngâm Ngùi, Lê Duy Hùng, Hoài Đông, Hải Sa, Châu Thủy Linh, Hoàng Minh Hải, Gia Nghi, Ngưu Thương, Hồ Miên Tĩnh, Cao Du, Nguyễn Văn Thắng, Liễu Nguyễn, Thiều Thiều, Thi Văn, Lữ Đức Nghiêm, Tống Duy Linh, Sơn Thị Danh Xuân, Nguyệt, PCVC, Lê Thủy Khôi, Hiền G., Lê Nguyễn Minh, Tuyết Sa, Đường Sơn Cúc, Rêu Xanh, Mai, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Hoài My, Nguyễn Hữu Thời, Trần Anh, Lê Nhị Nguyễn, Lynch Thanh Thảo, Trần Đình Chính, Song Hà, Khôi Hạnh, Thanh, Anh Vũ, Sợi Mưa, Hồng Kim Tr, Nguyễn Miên Tĩnh, Phan Lan Oanh, Giang Thanh Bình, Nguyễn Nhóm, Phạm Hữu Quang, Nguyễn Nghiễm Nhiên, Hoài Đăng Giang, Nguyễn Thiên Nghi, Thủy Phương, Phan Nhã Uyên Uyên, T. Phương, Vỹ Tề Thy Thy, Thương Hoàng, Yên Lữ, Trần Anh, Huỳnh Văn Putty, PHHT, Hải Đăng, Huỳnh Minh Lệ, Đỗ Thị Hồng Liên, Hoài Vọng, Miên Khang, Mất Thu, Đan Hoàng, Nguyễn Tâm Thương, Vũ Thụy D. M., Vũ Thụy Yên Vũ, Đặng Hiền Văn, Nguyễn Cát Đà, Y Giao Hà Khắc Trục, Phú Qui, Nhật Bàn, Uyên Trinh, Dương Xuân Trọng, Hồ Miên Tĩnh, NNĐV, Đoàn Như Định, Tân Hoa, Nguyễn Mạnh Sơn, Trần Đình Tiến, Phan Kiều, Ốc Tiêu, Hoàng Mộng Tường, Kiếp Hải Âu Buồn, Huỳnh Tấn Lộc, Putty.

văn

Đan Hoàng, Đoàn Thanh Huyền, Thủy Anh, T.N, Quỳnh, Tim Tím Ướt M, Bùi Hữu Miên, Vũ Linh Thuê, Trâm Nghi, Hoài Đông, Hiền Thảo, Trâm Anh, Phù Du, Mặc Huyền Trâm, Tăng Bảo Đan, Kontum, Đan Di, Bùi Thị Quỳnh Lan, Hồ Công Thủy, Đinh Anh, Sa Trần, Hoài Ngọc Thy, Dung Hạ, Lê Dung Huy, Hoàng Minh, Thủy Liễu, Đặng Ngọc Tường Chi, Phạm Thị Định Mơ, Nguyễn Văn Tiến, Kim Nguyễn, Trọng Nguyễn, Uyên Trinh, Đông Nam, T. N., Đoàn Như Định, Ốc Tiêu, Yên Lam, Lam Thủy, Nguyễn Hà, Giang Thanh Bình, Song Hà, Hồ Kim Thu, Lê Quê Hương, Thanh, Đường Sơn Cúc, Sa Trâm, Phan Lan Oanh, Nguyễn Nhân, Lê Thị Hoa, Bùi Thị Minh Hải.

FOREMOST

tốt hơn
bao giờ hết

Mới!

- tinh khiết hơn
- màu sữa
tươi trắng hơn
- mịn nhuyễn hơn
- bổ dưỡng hơn
- để lâu hơn

CORNELL
UNIVERSITY
MAR 30 1973
LIBRARY